Planinski popotnik

Mali srpan 2016 številka 24, letnik XXI

Planinsko društvo Šoštanj

Pohod Topolšica - Sleme
foto: Bojan Rotovnik

KAZALO

UVODNIK	3
SLAVNOSTNI GOVOR	4
PRIZNANJA NAŠIM ČLANOM	7
PLANINSKI TABOR PD ŠOŠTANJ TATRE 2014	9
NAJVIŠJI »ŽELEZNI« VRH NEMČIJE	14
KRALJEVSKA ŠKRLATICA IN MOGOČNI PRISANK	16
KROFIČKA – UTE – STRELOVEC	19
CRES IN MALI LOŠINJ	20
TABOR MLADIH PLANINCEV – SORIŠKA PLANINA 2014	21
STAREJŠA PLANINSKA SKUPINA NA OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA ŠOŠTANJ	22
DRŽAVNI PRVAKI V ORIENTACIJI 2014	23
PLANINSKA SEKCIJA ŠKD TEŠ V LETU 2014	24
SEKCIJA GABERKE V LETU 2014	24
SEKCIJA ZLATOROG V LETU 2014	25
MARKACIJSKI ODSEK V LETU 2014	26
DELOVANJE NARAVOVARSTVENE ZVEZE SMREKOVEC V LETU 2014	28
ZAPISNIK Z USTANOVNEGA ZBORA ODSEKA ZA VARSTVO GORSKE NARAVE PD ŠOŠTANJ	29
PLAN AKTIVNOSTI PLANINSKEGA DRUŠTVA ŠOŠTANJ ZA LETO 2015	30
FOTOGALERIJA PLANINSKIH IZLETOV 2015	32
PLAN AKTIVNOSTI PLANINSKEGA DRUŠTVA ŠOŠTANJ ZA LETO 2016	40
OPISI IZLETOV	42
MARKACISTI V LETU 2015	50
POROČILO VODNIŠKEGA ODSEKA ZA LETO 2015	51
SEZNAM VODNIKOV PD ŠOŠTANJ	52
SEKCIJA ZLATOROG V LETU 2015	53
SEKCIJA GABERKE V LETU 2015	55
PO MISTIČNEM POGORJU BIOKOVEGA	56
SODELOVANJE NA LIKOVNEM IN LITERARNEM NATEČAJU MLADINSKE KOMISIJE PRI PZS	62
FOTOGALERIJA Z IZLETOV PLANINSKIH SKUPIN NA OSNOVNI ŠOLI	63
HIŠA LUČKA IN NOVI DRUŠTVENI PROSTORI	65
POROČILO O DELOVANJU ODSEKA ZA VARSTVO NARAVE PD ŠOŠTANJ ZA LETO 2015	67
IZ PLANINSKE LITERATURE...	68
POHODNIŠKA SEKCIJA DRUŠTVA UPOKOJENCEV ŠOŠTANJ V LETU 2016	71
MALEZIJA	72
ČLANARINA 2016	76

PRIJATELJI IN PRILOŽNOSTI

Prijatelji. Priložnosti. Prijatelji in priložnosti. Priložnosti in prijatelji ...

Prijateljstvo nas planince pomembno zaznamuje. Čeprav je hoja kot gibanje stvar vsakega posameznika, pa sta skupno delo in organizirano planinstvo ključ do mnogih uspešnih vzponov na naše vrhove in uspešnega delovanja društva.
Kako napornejša bi bila pot na vrh brez urejene steze, brez tiste »zajle«, s pomočjo katere smo prešli nevaren del, brez brvi, preko katere smo prišli preko potoka, in brez znanja, ki smo ga usvojili na tečaju, od vodnika, od starejših planincev. Kako bi se rešila nesreča strmo v gori, če ne bi bilo gorskih reševalcev, ali kako bi našli pot na nemarkirani poti brez dobre planinske karte. In kako bi bila pot samotna brez prijatelja, ki hodi z nami, in kako nemogoče bi bilo društvu brez članov, ki pridemo, ko je to potrebno.
In ker nismo niti profesionalci niti kot posamezniki odvisni od našega skupnega dela in učinka, nas v organiziranem planinstvu žene samo prijateljstvo do ljudi, gora, domačega kraja ... In priložnosti. Teh je toliko, kot si jih vzamemo, kot smo si jih željni oprtati na rame in jih nositi, da jih unovčimo ali pa jih čez čas odložimo. Za Planinsko društvo Šoštanj so največje priložnosti čudoviti vrhovi v naši okolici in širše, 314 članov (kolikor jih je društvo štelo v letu 2015), ki nas povezujejo podobni cilji, skupni prijatelji, akcije ...
V letu 2015 smo si v društvu zadali na rame še eno novo priložnost. Urejanje naše nove pisarne in skupnih prostorov v stavbi na Koroški cesti 13 v Šoštanju, v kateri je bila prej uprava Vrtca Šoštanj in vrtčevska enota Lučka. Lastnik objekta je Občina Šoštanj, ki bo v stavbo vselila več društev, poleg našega planinskega društva še Društvo tabornikov rod Pusti grad Šoštanj, društvo Mladinski center Šoštanj, Šaleški alpinistični odsek, Umetniško društvo Artus in druge. Vsi skupaj smo se zelo potrudili in do konca leta 2015 pretežno že uredili stavbo po predlogah načrtov prenove, ki jih je pripravil arhitekt Gregor Gojevič. S tem je Planinsko društvo Šoštanj dobilo mesto, kjer se bomo lahko pogosteje družili, imeli bomo boljše pogoje za delo, možnost shranjevanja naše opreme, orodja, arhiva ... Lepo vabljeni, da se nam pridružite na otovoritvi pisarne v marcu 2016 in nas v pisarni v času uradnih čim večkrat obiščete.

Še enkrat pa hvala vsem, ki ste v preteklem letu in prej s svojim delom prispevali kamenček v mozaik 112-letne zgodovine našega društva.

In priložnosti za vsakega posameznika so tudi akcije, ki so zbrane in opisane v naši brošuri. Potrudili smo se in pripravili pester program za različne starostne skupine, težavnosti, letne čase ... Pridite in odkrijte priložnosti za dober izlet ter krepite prijateljstva!

Matej Kortnik
predsednik PD Šoštanj

PLANINSKI POPOTNIK je interni časopis Planinskega društva Šoštanj. Izhaja enkrat letno, je brezplačen, prejemajo pa ga člani PD Šoštanj. | **Urednika:** Andreja KONOVŠEK JALEN in Matej KORTNIK | **Fotografije so prispevali:** avtorji posameznih prispevkov **Tisk:** MR GRAFIK, Rok Gobec s.p. | **Lektoriranje:** Jožica ANDREJC (Zaradi poznega prihoda nekateri članki niso lektorirani.) | **Oblikovanje, prelom:** MEDIA CENTER, Marko Gorjup s.p., Število izvodov: 500 ISSN: 1581 - 5714 Julij 2016 | *Članki v Planinskem popotniku niso honorirani. Vse napake so namenjene pozornim bralcem. Planinski popotnik spada med proizvode turistične propagande in informativne publikacije.*

SPOŠTOVANI LJUBITELJI GORA, PLANINKE IN PLANINCI!

Slavnostni govor na občnem zboru 2014

110 let delovanja Planinskega društva Šoštanj je častitljiva obletnica, ob kateri z velikim spoštovanjem čestitam vsem, ki živite in z društvom dihate danes, pa tudi tistim, ki jih ni več, a so s svojim delom gradili temelje sedanjim in prihodnjim generacijam. Njihov prispevek je bil iztrgan pozabi kljub izgubi arhivov v publikaciji 90 let Planinskega društva Šoštanj.

Veliko in prijetno presenečenje pa mi je bilo branje časopisa Planinski popotnik, ki povzema celo paleto dejavnosti v natančni statistični obliki, popestreno z duhovitimi opisi in slikami. A tisto, kar je največ vredno, je dejstvo, da za vsem tem stojijo ljudje, pripravljeni zapisati in urediti spomine, za njimi pa še mnogo več posameznikov, ki so z udeležbo na različnih dogodkih sodelovali in s tem oblikovali šoštanjsko gorniško zgodovino.

Ob tem se vedno znova sprašujem, kaj je tisto, kar mene in verjetno vsakega od nas vabi v gore. Enoznačnega odgovora zagotovo ni, morda se bo kdaj v prihodnosti pisala diplomska naloga s tem vprašanjem. Ko so me ljudje spraševali, zakaj sem plezala na Everest ob vseh nevarnostih, ki prežijo v tem, za človeka negostoljubnem okolju, jim pravzaprav nisem vedela odgovoriti na način, ki so ga pričakovali. Pravi odgovor je sámo življenje v dolini, ki ga napaja in oblikuje čas, preživet v gorah. Notranje zadovoljstvo in lastnosti, ki jih pridobiš in okrepiš v gorništvu, so tiste, ki bogatijo naše vsakdanje življenje. A to razume lahko le tisti, ki gore od blizu izkusi sam, z vsemi prijetnimi in neprijetnimi, včasih celo nevarnimi izkušnjami. Tisti, ki jih nimajo, vidijo v planinah in gorah le napor in težave. Dodano vrednost, težko razložljivo, ki ni merljiva v višinskih metrih ali porabljenih kalorijah, pa zaznavajo naši čuti in nas napajajo z veseljem. Izkazujejo se v vrednotah, kot so premagovanje preizkušenj, odgovornost, samozavest, premišljenost in vztrajnost.

No, vsak vzpon je vedno bolj ali manj zahtevno fizično in psihično dejanje. To je proces, kjer se razpoloženja menjavajo zaradi različnih vzrokov: utrujenosti, lakote, žeje, vročine pa še bi lahko naštevala. Kdo se ne spomni kakšne svoje izkušnje v gorah, ko bi se najraje obrnil in vrnil domov.

Meni se je to dogajalo večkrat, doma v kakšni dolgi steni ali v tujini. Zadnji dan vzpona na Everest, kjer se je vrh dvigoval 900 m nad zadnjim taborom, so velika višina, redek zrak in teža nahrbtnika dovoljevali le določeno število korakov v enem zamahu: sprva petnajst, potem deset, proti vrhu pa samo še pet. Potem pa glavo v sneg in vprašanje, kaj počnem tu zgoraj. A nepopisno veselje že na vrhu samem, posebej pa še v baznem taboru in še danes, dajejo tem občutkom pravo vrednost.

Z vzponi, pristopi na različne vrhove ali kakšnimi drugimi oblikami pohajanja po hribih pridobivamo nove in nove izkušnje. Marsikdaj so to posledice preizkušenj, v katerih se znajdemo nepredvideno. Poslabšanje vremena, slabša fizična pripravljenost, kot smo predvidevali, huda vročina, morda zvin gležnja spremenijo sicer nezahtevno turo v pravo odisejado. Večje kot so težave v preizkušnji, več nam pomeni potem, ko jo uspešno prebrodimo. Taka tura utrjuje samozavest, da smo v kritičnih trenutkih sposobni odzivati se racionalno, rešiti probleme in ob tem občutiti nerazložljivo zadovoljstvo. Sicer pa, mar ni celo naše življenje preizkušnja? V vsakdanjem življenju se kar naprej srečujemo z večjimi ali manjšimi stiskami, ki so pravzaprav le posamezni delčki velike življenjske preizkušnje. Večine težkih preizkušenj si ne izberemo sami, vsaj s čisto zavestno svobodno izbiro ne. Kar postavljeni smo vanje. Zgodi se nam nesreča brez naše krivde, doleti nas bolezen, izgubimo službo, ker gre podjetje v stečaj. Kako prav nam pridejo izkušnje naše samozavesti, pridobljene v gorah in prenesene v dolino. V še tako hudih situacijah iščemo izhod iz osebne in splošne krize, ker verjamemo vase in v svoje sposobnosti. Morda prav ta življenjski optimizem prikliče še kanček sreče, ki pripelje naše življenje v srečnejše tirnice.

Preizkušnja, ki je do neke mere moje življenje obrnila na glavo, se je zgodila v sloviti steni El Capitana v nacionalnem parku Yosemiti v Kaliforniji. Po mrzli Himalaji sva si z Andrejem zaželela tople skale. Odločila sva se za Ameriko. Dobro fizično pripravljena sva načrtovala tridnevno plezanje v smeri Nos. Plezanje v granitu nama ni delalo posebnih problemov. Težave so se pojavile tam, kjer sva najmanj pričakovala. Že po prvem dnevu nama je skoraj zmanjkalo vode. Bila sva popolnoma dehidrirana in po drugem bivaku hitrost plezanja ni kazala na srečen razplet. Težko je z besedami opisati srečo, ki sva jo občutila ob odkritju štirih litrov sveže, lepo zapakirane vode. Našla sva jo v skalni razpoki prostora, kjer sva bivakirala. Še isti dan sva izplezala do roba stene. Moj odnos do vode se je močno spremenil. Skrb za čisto vodo in hvaležnost, da živimo v deželi, kjer lahko pijemo vodo iz pipe, poskušam prenesti skozi šolsko delo na mlade ljudi in malo morda tudi na vas. Verjamem, da je tudi že kdo med vami izkusil žejo na svojih gorniških turah in spoznal vrednost dobrin, ki nas obdajajo.

Za premagovanje pristnih, resničnih življenjskih preizkušenj je potrebno vaditi, trenirati in si nabirati kondicijo. Nikoli ne vemo, kaj vse nas še čaka. In če verjamemo, da nekaj zares zmoremo, potem bomo ob resni preizkušnji lažje vztrajali in iztisnili še zadnji atom moči iz sebe, da zdržimo stiske in obremenitve.

Prav dejavnosti znotraj planinskih društev so organizirane tako, da zajamejo vse starostne skupine in nudijo aktivnosti za pridobitev fizične in psihične kondicije. To sta temelja za svobodo odraslosti, katere bistveni del je odgovornost za reševanje problemov.

Že otroke je treba pripraviti na samostojnost v odraslosti. Izleti v gore so primerna izkušnja za tako življenjsko učenje. Previdnost pri zastavljanju ustreznih ciljev pa ni odveč. Cilji ne smejo biti ne prelahki in ne pretežki. Če so prelahki, ne pustijo globljega notranjega zadovoljstva, hitro se pojavi naveličanost in dolgočasje. Kadar pa so cilji previsoki, nedosegljivi, zmanjšujejo otrokovo samozavest in omajajo njihovo samopodobo.

Marsikdaj se starši zelo trudijo, da bi svojim otrokom prihranili napor, muke in težave na vseh področjih življenja. A zdi se, da je poklicanost k preizkušnjam zapisana v naših genih. Če jih otrok ne doživi v času zgodnjega odraščanja, jih sam poišče v obdobju pubertete. Mladi iščejo najrazličnejše umetne preizkušnje, ki jih današnja tehnika ponuja v izobilju in pogosto vodijo v zasvojenost.

Izvirna oblika druženja v sekciji Zlatorog v vašem planinskem društvu je vredna posnemanja. Druženje otrok na pohodih s starši je velika motivacija, da zmorejo napore poti in sklepajo prijateljstva. V tem obdobju zgled staršev in ostalih odraslih velja mnogo več kot beseda. Čeprav v srednješolskem obdobju nekateri prenehajo zahajati v gore, imajo v sebi zasejano seme spominov otroških let. Mnogi obnovijo gorniško življenje potem, ko sami ustvarijo družine. Verjamem, da so družinam v veliko pomoč tudi vzgojitelji z mladimi planinci v vrtcih in učitelji z mlajšimi in starejšimi planinskimi skupinami na osnovni šoli.

Obdobje adolescence je najbolj vznemirljiv čas mladih ljudi, poln fizioloških in čustvenih sprememb. Tudi tu planinsko društvo ne zaostaja s ponudbo. Mladinski odsek je pravi naslov za mlade, ki jim razpoloženje v enem dnevu niha od trnjev do zvezd in nazaj. To so pogosto ljudje nemirnega duha in z odporom do vsega, kar vsaj malo diši po šolskem načinu dela. Vedno več jih preživi svoj prosti čas v zaprtih prostorih ob televiziji in računalniku, pač vsem, kar nudi hiter tehnološki razvoj. Vse te pridobitve so sicer koristne in jih s pridom uporabljamo, a včasih iz njih ne najdemo več poti. In tu je poslanstvo mladinskega odseka, da izziva mlade z izvirnimi idejami, ki jih bodo v sobotnih in nedeljskih jutrih privabile v naravo. To se mi zdi ključni problem. Kako jih pridobiti prvič, da izkusijo lepoto narave in druženja s sovrstniki v akciji, z uporabo svoje lastne energije. Ko namreč enkrat dobijo prijetno izkušnjo, jo želijo ponoviti. Možnosti je več. Nekatere dejavnosti, kot so mladinski tabori in orientacije, se že izvajajo. So pa še druge. Eno izmed njih izvajamo tudi na naši šoli. Bistvo te triletne stopenjske dejavnosti je ciljnost in ob zaključku posamezne stopnje, priznanje. Program je dovolj dolg, da udeleženci sprejmejo pohodniško dejavnost kot način življenja. Ne vsi, nekaj pa gotovo.

Spominjam se hladnega januarskega petkovega večera, ko me nekaj minut pred polnočjo pokliče dijak, ali jutrišnji pohod na Lubnik ob tem močnem sneženju bo. Mestni otrok, ki je ob tej priložnosti kupil nove gojzerje, je prvič doživel snežni krst na prostem, po končanem programu pa se je včlanil v planinsko društvo.

Kaj pa po 26. letu? Tudi za to imate odgovor. Plan aktivnosti Planinskega društva Šoštanj za leto 2014 je pravi mozaik dogodkov, kjer je združeno delo vseh sekcij in odsekov. Desetletje taborov odraslih planincev , kjer v slikovnem gradivu občuduješ veliko število nasmejanih in zadovoljnih ljudi, kaže na razumevanje tistih med vami, ki vlagate veliko svoje energije v vodenje planinskega društva. Aktivnosti v vseh starostnih obdobjih me spominja na naravo, ki je lahko vedno naša učiteljica. Seme mora biti zasejano, vzkaliti mora ob ugodnih življenjskih razmerah, preživeti v vsej lepoti svoje rodno obdobje in v starosti obroditi obilo novih semen. Večni krog rasti in obnavljanja, ki velja za vsako osebno življenje, da kot kamenček v mozaiku sestavlja veliko, pomenljivo in z vsebino bogato sliko. Tudi sliko Planinskega društva Šoštanj. Ne dovolimo, da v ta krog vstopajo strasti zamer, zavisti in sovraštva in zajezijo pretok. Odnosi so tisti, s katerimi ljudje rastemo in s katerimi ljudje padamo. Niso na naših poteh vedno samo uspehi, so tudi neuspehi. Če jih sprejmemo kot gnojilo, bo rast še hitrejša. Saj ciljev je veliko. Nejc Zaplotnik pravi:

Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.

Naj zaključim z besedami priznanega psihologa Bogdana Žorža tik pred smrtjo:

Dragi prijatelji, veselite se življenja v vsakem njegovem trenutku. Veselite se, ko vam gre dobro, a tega mi ni treba ponavljati, saj je to vendar zelo naravno. Veselite se tudi takrat, ko vam je hudo. Veselite se, ko vidite, da zmorete, pa čeprav ste se še malo prej bali, da vi česa takega ne bi prenesli. Veselite se, ko vam gre vse narobe, ker so to morda za vas čudovite življenjske preizkušnje, iz katerih se lahko nekaj pomembnega in koristnega naučite in se obogatite za veliko življenjsko modrost. Veselite se, ko spoznate, da so vam tudi v najtemnejših trenutkih dani trenutki milosti, da niste sami in zapuščeni.

Marija Štremfelj

PRIZNANJA NAŠIM ČLANOM

Pohvale in priznanja so bila organizacijam oz.- našim članom podeljena na slavnostnem občnem zboru ob 110. – letnici društva.

Pohvale PZS - organizacije

Krajevna skupnost Šoštanj je organizacija, ki se je s pobudami o sodelovanju s PD Šoštanj aktivno vključila v promocijo planinstva med prebivalce mesta Šoštanj. V svoje praznovanje mesta Šoštanj je vključila tudi pohod po Trški poti okoli Šoštanja. Poleg tega aktivno sodeluje tudi pri drugih aktivnostih društva, za katera se društvo nanjo obrne in najdeta skupni interes o sodelovanju. Prav tako društvu finančno pomaga po svojih močeh.

Pohvale PZS - člani

Nagrajenec je dolgoletni član PD Šoštanj ter aktiven vodnik PZS. Uspešno je opravljal tudi nalogo dolgoletnega urednika društvene spletne strani. Sodeloval je tudi pri drugih projektih društva, kot je postavitev novih smernih tabel na planinskih poteh v oskrbi PD Šoštanj. Trenutno opravlja funkcijo podpredsednika društva - Andrej Veternik.

Nagrajenec se je v aktivno dela društva vključil kot vodnik PZS in tako uspešno deluje na društvenih akcijah. Od leta 2012 je vodja vsakoletnega tabora planincev za odrasle, ki ga zelo uspešno vodi. Od leta 2013 opravlja funkcijo načelnika vodniškega odseka. Sodeluje pri akcijah mladinskega odseka in vseh večjih akcijah markacijskega odseka. V letu 2012 je opravil tečaj za markacista PZS. Član UO društva je od leta 2011. Aktivno sodeluje tudi pri drugih društvenih zadolžitvah - **Primož Grudnik.**

Nagrajenka se je v delo društva vključila kot vodnica PZS. Aktivno sodeluje pri delu mladinskega in vodniškega odseka. V Naravovarstveni zvezi Smrekovec je delovala v letih od 2008 do leta 2012 na predlog PD Šoštanj kot tajnik zveze. Tudi drugače se je aktivno vključevala v naravovarstvene akcije društva. Aktivno pomaga tudi pri drugih društvenih aktivnostih - **Tina Jemec (rojena Čebul).**

Nagrajenec je dolgoletni član PD Šoštanj. Je med najbolj aktivnimi člani pri udeležbah na društvenih izletih. V zadnjih letih je prevzel urejanje društvene spletne strani, kar opravlja vestno in uspešno. Poleg tega opravlja tudi delo inkasanta društvene članarine - **Borut Zajc.**

Nagrajenec je dolgoletni član društva. Že vrsto let opravlja delo markacista in zelo prizadevno deluje na področju vzdrževanja planinskih poti. Poleg tega je vedno pripravljen pomagati tudi pri izvedbi različnih društvenih aktivnosti - **Damijan Mohorič.**

Nagrajenec je dolgoletni član PD Šoštanj in aktiven markacist ter tako prizadevno deluje na področju vzdrževanja planinskih poti. Poleg tega aktivno pomaga pri izvedbi različnih društvenih aktivnosti - **Peter Laure.**

Nagrajenka se je leta 2011 priključila PD Šoštanj in takoj pričela opravljati prostovoljno delo v društvu kot tajnica in blagajničarka. V letu 2013 je bila ponovno izvoljena za tajnico društva. Aktivno sodeluje tudi pri izvedbi različnih društvenih aktivnosti - **Renata Hlastec.**

Nagrajenka je vodnica PZS. Uspešno sodeluje pri vodenju poletnih planinskih taborov za mlade planince, pri organizaciji planinskih orientacijskih tekmovanj in pri izvedbi izletov mladinskega odseka - **Tjaša Konovšek.**

Bronasti znak PZS

Nagrajenec se je v delo PD Šoštanj vključil kot vodnik PZS in to delo še vedno aktivno in zelo uspešno opravlja. V letih 2007 do 2009 je opravljal funkcijvo načelnika vodniškega odseka, v letih 2009 do 2013 pa je bil pripravljen prevzeti odgovorno funkcijo predsednika planinskega društva. V letu 2013 se je še dodatno izobrazil, saj

je uspešno opravil tečaj za markacista. Sodi med najbolj aktivne člane društva, saj se vključuje tudi v vse društvene aktivnosti - **Jurij Drev.**

Nagrajenec se je v delo PD Šoštanj vključil kot vodnik PZS in to delo še vedno a ktivno opravlja. V letih 2005 do 2007 je bil načelnik mladinskega odseka in med leti 2009 do 2011načelnik vodniškega odseka. Aktivno deluje v mladinskem odseku kot vodnik otrok in mladine na njihovih akcijah, kot udeleženec in organizator orientacijskih tekmovanj in kot organizator dela z mladimi. Sodeluje tudi v večjih akcijah markacijskega odseka. Poleg dela v društvu je kot oskrbnik koče več let delal tudi na Zasavski koči na Prehodavcih. Vključil se je tudi v delo Mladinske komisije pri PZS in sicer je več let sodeloval kot gospodar planinskega učnega središča v Bavšici. V letu 2012 je opravil tečaj za markacista PZS in s tem se je aktivneje vključil tudi v delo tega odseka - **Janez Kugonič.**

Srebrni znak PZS

Nagrajenka je dolgoletna aktivna članica PD Šoštanj. V društvu opravlja funkcijo vodnice PZS ter vaditeljice orientacije PZS. Bila je članica vodstev več planinskih taborov in planinskih orientacijskih tekmovanj. Poleg tega je večletna urednica društvenega časopisa Planinski popotnik. Več let je kot načelnica uspešno vodila mladinski odsek PD Šoštanj. Bila je tudi med ustanovnimi člani sekcije Zlatorog - **Andreja Konovšek Jalen.**

Nagrajenec je dolgoletni član PD Šoštanj in sodi med najbolj aktivne člane društva, saj se vključuje v vse društvene aktivnosti. Med večje projekte, ki jih je tehnično ali organizacijsko vodil v zadnjih letih so registracija Trške poti okoli Šoštanja v register planinskih poti pri PZS, postavitev smernih tabel na planinskih poteh v oskrbi društva, postavitev več brvi na poteh društva, itd.. Poleg tega je uspešen vodnik PZS. Trenutno opravlja delo načelnika markacijskega odseka. V društvu je en mandat uspešno opravljal delo podpredsednika društva, v obdobju 2005 do 2009 pa je bil predsednik društva - **Vlado Stropnik**.

Zlati znak PZS

Nagrajenec je dolgoletni član PD Šoštanj. Vrsto let je bil član upravnega odbora PD Šoštanj. V letih 1984 do 1991 je opravljal funkcijo predsednika društva. Do leta 2011 je opravljal je tudi funkcijo načelnika markacijskega odseka. Kot markacist še vedno pomaga po svojih zmožnostih. Poleg tega je bil tudi aktiven vodnik PZS ter mentor mladim vodnikom. Vedno je pripravljen deliti svoje planinske izkušnje in tako je velikokrat priskočil tudi na pomoč pri delu v mladinskem odseku. Že vrsto let je vesten društveni praporščak, ki sodeluje pri različnih aktivnostih društva. V zadnjih letih je prevzel tudi vodenje pohodniške sekcije v upokojenskem društvu, v kateri delujejo večinoma naši člani in tudi na ta način skrbi za promocijo hoje v gore med svojo generacijo - **Vinko Pejovnik**.

Nagrajenka se je aktivno priključila društvu v letu 1991, ko je prevzela funkcijo tajnika društva, ki jo je vestno opravljala več mandatov vse do leta 2011. Od takrat naprej deluje v upravnem odboru kot voljena članica odgovorna za članarino. Vsa zaupana dela je opravljala izredno vestno. Zaslužna je za nastanek vrsto zapisanih člankov, notic in drugih arhivskih gradiv društva. Z velikim prizadevanjem in delom je zaslužna za nastanek brošure PD Šoštanj, ki je izšla leta 1995 ob 90 letnici društva. Zaslužna je tudi za iskanje finančnih sredstev za delovanje društva. Vedno je znala prisluhniti novim idejam in pristopom v delu društva in tako je leta 2012 kot odgovorna članica UO za članarino uspešno v društvu zagnala projekt PZS za elektronsko vodenje članarine Naveza. Vsa leta je z društvom tudi veliko hodila na izlete in obiskala veliko planinskih poti in vrhov gora doma in v tujini - **Zinka Moškon.**

PLANINSKI TABOR PD ŠOŠTANJ TATRE 2014

V soboto, 23. 8. 2014, smo se zbrali v Šoštanju že pred časom za odhod. Ob 2.50 zjutraj je bila prtljaga že zložena v avtobusu in mi smo se odpeljali novim dogodivščinam naproti. Na poti je avtobus še dvakrat ustavil, da smo »pobrali« še preostale udeležence planinskega tabora Tatre 2014. Ravno smo se udobno namestili in še malo zadremali, ko so nas pred izvozom Dramlje zbudile luči pred in za avtobusom na odstavnem pasu. Večina je tako prvič v življenju doživela vleko pokvarjenega avtobusa do bencinske črpalke. Prestavili smo prtljago na drug avtobus in s skoraj 3-urno zamudo pot nadaljevali proti Avstriji in Slovaški. Po preizkušnji prvega peciva smo vsi postali lačni, zato smo se ustavili na počivališču ob avtocesti v Avstriji, kjer smo se okrepčali z vsemi dobrotami, ki smo jih pripeljali s sabo.
V Bratislavi nas je že čakala Maša in nam razkazala slovaško prestolnico. Zaradi zamude je bil postanek nekoliko krajši in smo ogled gradu pustili za drugo priložnost. Izpustili smo tudi ogled Banske Štiavnice z najstarejšo visoko rudarsko šolo v Evropi, da smo pravočasno prispeli v Donovaly (980 m), turistični kraj v osrčju Vel'ke Fatre. Ta sicer smučarski kraj tudi poleti ne sameva, saj je izhodišče za številne planinske poti, premorejo adrenalinski park, pa tudi vzpenjača (kombinacija šestsedežnice in gondole) obratuje tudi poleti. Pred nočjo smo se tako še zapeljali na sedlo Nova Hol'a, od koder smo se povzpeli na vrh Zvolen (1402 m), od koder smo opazovali Ostredok, najvišji vrh Vel'ke Fatre (1592 m).
V nedeljo smo se po zajtrku odpeljali v Demänovsko dolino oz. Slovencem bolj poznano Jasno. Vzpenjača na Chopok, slovaško Hopok (2014 m) je skoraj čisto nova, kočo Kamenna chata pa smo skoraj zgrešili zaradi goste megle na vrhu. Skupina petnajstih navdušencev se

Pred novo in staro mestno hišo v Bratislavi

je vseeno odločila, da osvoji najvišji vrh Nizkih Tater, 2046 m visoki Dumbier. Pot je bila lahka, skoraj tlakovana z velikimi granitnimi ploščami. Vrh je bil v megli in ko so se nam vremena na poti nazaj do koče skoraj že zjasnila, je začelo še deževati, tako da smo v koči prvič sušili svoja oblačila. Preostali člani odprave so med tem izkoristili že kupljeno karto in se podali še do sosednje doline z gondolo – da so ocenili, kakšna so smučišča tam okoli. Na poti do Vel'ke Lomnice, kjer smo se nastanili v hotelu AGRO, pa smo se ustavili še v skansenu Pribylina – teh je na Slovaškem vse polno. V tega so prestavili vse lesene hiše iz vasi, kjer so zgradili veliko akumulacijsko jezero Liptovsko mare. V muzeju na prostem se je ravno odvijala prireditev v spomin bitke iz druge svetovne vojne, zato je bilo za vsakega nekaj: za tiste, ki se navdušujejo nad vojaško opremo, čisto ta pravi tanki in v arhivska oblačila oblečeni vojaki in bolniške sestre, zame čipkarska razstava slovaških klekljaric iz Žiline, ženske so si nakupile košar in druge suhe robe, moški pa so zavili k bifejčku, kjer je mladenka prepevala slovaške pesmi, točila pivo in pekla krompirjeve palačinke.

V ponedeljek se je naredil lep dan, zato smo se napotili do Tatranske Lomnice. S sedežnico (po slovaško lanovka) smo se odpeljali na Skalnate pleso (1751 m), kjer smo se ločili v dve skupini. Ko je prva že krenila proti Vel'ki Svištovki (2038 m), so si preostali še ogledovali jezero in observatorij ter najvišjo žičniško napravo na Lomnicky štit (2634 m), kjer se nahaja najvišja slovaška meteorološka postaja.

Chata pri Zelenom plese

S prelaza pod Vel'ko Svištovko (2038 m) smo sestopali skoraj 500 m do koče Chata pri Zelenom plese (1551 m), od tu pa smo ponovno zagrizli v breg na Jahnacy štit (2230 m). Tu smo prvič naleteli na verige v steni, v vršnem delu pa na led. Z vrha je lep razgled na Vel'ke Biele pleso, kamor se je od Zelenega jezera odpravila druga skupina. Sestop po dolini Kežmarskej Bielej vody pa je bil skupen za obe skupini, le po različni strani brega potoka.

V torek, 26. 8. 2014, je bilo vreme bolj kislo, zato smo se podali na pot okoli Visokih Tater. Ob prvem postanku v Liptovskem Mikulašu in na Oravskem v muzeju na prostem Zuberec je bilo oblačno, ko pa smo odhajali, pa smo že vsi iskali dežnike.

Pred skakalnico v Zakopanih

V muzeju, ki je bil odprt že leta 1967, so postavljeni različni večinoma leseni objekti iz območja Orave, ki so služili dejavnostim na slovaškem podeželju v preteklosti. Najstarejša stavba je lesena gotska cerkev iz 15. stoletja. Poleg kmečkih gospodarstev z vsemi pomožnimi objekti so tam postavljeni tudi mlin, trgovina, šola in mrliška vežica. Zopet je bilo možno kupiti različne izdelke domače obrti.

Na zahodnem delu Tater smo se obrnili proti Poljski in se ustavili v Zakopanih. Arhitektura je v tem delu že čisto drugačna kot na Slovaškem. Hiše imajo zelo strme strehe, veliko je lesenih gradenj, ob glavni ulici pa stoji hiša, obrnjeno na »glavo«. Mesto z 28000 prebivalci je zdraviliški kraj, kamor so v preteklosti prihajali predvsem pljučni bolniki, sedaj pa je svetovno znano po smučarskih skokih in je glavno zimsko športno središče Poljske. Ogledali smo si novo cerkev Fatimske Matere Božje, ki jo je leta 1997 blagoslovil papež Janez Pavel II., skakalnice in center mesta, ki je v času našega obiska gostil etno festival. Ker je čas tekel, smo si med povratkom ogledali le še leseno cerkvico sv. Ane in se preko Tatranske Javorine vrnili v naš hotel v Vel'ki Lomnici, izpustili pa smo

ogled Belianske jaskyne.
Ker je bila vremenska napoved tudi za sredo bolj slaba, smo se po zajtrku opravili v Slovensky raj. Ogledali smo si Dobšinsko ledeno jamo (Dobšinska l'adova jaskyna), kjer se je skozi tisočletja nabralo ogromno ledu, ki tvori različne zanimive oblike. Na poti na Spišski grad (Spisšky hrad) je deževalo, ko pa smo prispeli na ostanke največjega gradu, pa so se nas zgoraj usmili in smo si obzidje ter posamezne obnovljene prostore lahko ogledali brez dežnikov. Grad je imel izredno strateško lego, zato so ga poizkušali osvojiti različni zavojevalci. Ker pa je bil tako velik za vzdrževanje, so ga opustili že pred stoletjem, sedaj pa je pod UNESCO zaščito.
V četrtek smo se prebudili v lep dan. Zajtrk je prva skupina osmih najbolj navdušenih kar izpustila, saj so se odločili, da naskočijo najvišji slovaški vrh, kamor pa niso speljane nadelane poti. Šofer jih je odpeljal do Tatranske Polianke, od koder so Slieszky dom (gorski hotel na 1670 m) dosegli že po dobri uri in pol. Pot na Pol'sky hreben (2300 m) je bila še kar normalna, od sedla naprej pa so bile stene čisto zaledenele, severno steno je objela megla in zato so se pametno odločili, da Gerlachovsky štit pustijo za primernejše vremenske razmere. Podali so se na Vyhodna Vysoka (2429 m), od tu pa v sosednjo dolino do Zbojnicke chata v Vel'ki Studeni dolini (1960 m) in do Hrebienok (1285 m).
Druga skupina pa se je po zajtrku odpeljala z zobato železnico na Hrebienok. Od tu pa smo jo mahnili peš do Bilikove chate in naprej proti Mali Studeni dolini po poti, polni vode v različnih oblikah: slap Studeneho potoka, slap Obrovsky vodopad, Zamkovskeho chata (1475 m),Teryho chata (2015 m, najvišja celoletno oskrbovana koča) pri Päť Spišskych plies – pet Spišskih jezerc. Del skupine je sestopal po isti poti nazaj na Hrebienok, štirinajstim pa je bilo škoda res lepega dneva, zato smo pot nadaljevali preko sedla Priečne sedlo (2372 m) do Modrega jezera (najvišje ležeče stalno jezero v Tatrah na 2190 m n. m. v.), Zbojnicke chate in na Hrebienok, kjer smo se vsi spet zbrali in se odpeljali v dolino. Pot preko sedla je bila res slikovita. Da se skupine planincev lahko srečujejo, so napeljali kar dva para verig in to je najvišje ležeče za turiste dostopno gorsko sedlo v Tatrah.

Petek je bil slovaški državni praznik (obletnica slovaške narodne vstaje) in vreme je bilo čudovito. Zato ni čudno, da so se na Rysy vile neprekinjene kolone ljubiteljev gorskega sveta. Od avtobusa, ki nas je pustil v dolini, pa do Popradskega plesa (1494 m) smo se dobro uro mučili po asfaltu. Jezero je veliko kar 6 ha in precej hladno. Koča ob jezeru je pravi hotel. Od tu se je pot nadaljevala po čudoviti dolini, okrašeni z mnogimi jezeri. Kolona se je ustavila v steni pod Chata pod Rysmi, najvišje ležeča koča na Slovaškem (2250 m), graditi so jo začeli že leta 1933, na sedanje mesto pa so jo postavili veliko kasneje zaradi ogrožanja plazov. Tu je bila za obe smeri samo ena veriga. Po kratkem postanku pri koči smo se odpravili na vrh Rysy (2500 m). Vrhova sta pravzaprav dva: slovaški in poljski. Prvopristopnik na Rysy je bil Eduard Blasy, leta 1913 pa je bil na vrhu Rysy tudi Lenin. Z vrha je lep razgled na jezero Modro oko na poljski strani, le občudovati ga zaradi gneče na vrhu nismo uspeli dolgo. Sestopili smo po isti poti, le da je bilo prečenje stene pod kočo, ki jo oskrbujejo z nosači, še počasnejše.

Rysy (2500 m)

Glede na to, da sta Marija in Drago Rysy osvojila že dvakrat, sta se po Popradskem plesu ločila od skupine in odšla do največjega jezera v Tatrah, ki je veliko kar 20 ha – Vel'ke Hincovo pleso (1946 m), od tam pa na Vyšne Koprovske sedlo (2180 m) in Koprovsky štit (2363 m).
Ob povratku smo si pri Popradskem plesu ogledali še Symbolicky cintorin – to je spominski park vseh ponesrečenih v gorah, ki so ga Slovaki postavili že pred drugo svetovno vojno na pobudo akademskega slikarja Otokara Štafla. V njihovih gorah ne vidite spominskih tabel na mestu, kjer se je kdo ponesrečil, kot je navada v naših gorah. V spominskem parku so plošče z imeni, pritrjene na velike skale med barvitimi lesenimi križi ob spominski kapelici.
V soboto, 30. 8. 2014, smo se od Tater poslovili, pa vsaj nekateri sklenili, da jih obiščemo še kdaj. Nabavili smo si literaturo in zemljevide, saj je prekrasnih hribov in dolin z jezeri tam še veliko – vsaj še za nekaj taborov. Na poti od Poprada proti Liptovskem Mikulašu smo se ustavili še ob nemškem vojaškem pokopališču v kraju Važec, ki je vzorno urejeno.
Pot nas je vodila po SV delu Slovaške do Rajecke Lesne, kjer smo si ogledali Slovensky Betlehem (velike iz lesa izrezljane mehanske jaslice dimenzij 8,5 x 2,5 x 3 m z motivi iz vse Slovaške). Najbolj so nas navdušili razni gibajoči se deli (postavljanje mlaja, rokodelci pri delu, lovec, ki lovi medveda ...). Mojster Jozef Pekara jih je rezljal celih 15 let, odprli za ogled pa so jih novembra 1995.
Pri Prievidzi smo si ogledali še grad Bojnice. Grad je res veličasten, soban v različnih stilih pa ogromno. Tudi vzpon v glavni stolp ni bil ravno mačji kašelj – 137 spiralno zavitih stopnic. Grad je imel zelo pestro zgodovino, zadnji lastnik je bil najbogatejši madžarski grof, katerega dediči pa njegove zadnje želje niso ravno spoštovali. To pa je naredila država in že vrsto let si lahko grad ogledajo vsi, ki jih to zanima. V gradu se lahko tudi poročite in če imate zadosti pod palcem, je tudi ohcet lahko grajska. Pogoje in cenik sva si z Zdenko ogledali, če se boste pozanimali v kratkem, lahko dobite pri naju kar točne informacije.
Po poznem kosilu smo pot nadaljevali proti domu brez pretiranih postankov in prispeli v Šoštanj že v nedeljo – v zelo zgodnjih urah si je tudi šofer našega avtobusa oddahnil, saj je tudi guma zdržala.

Jana Klinc Češnovar

NAJVIŠJI »ŽELEZNI« VRH NEMČIJE

Višina snega na gori: nič cm. Zadnje sneženje: ni obvestila. Stopnja opozorila pred plazovi: ni obvestila. Vremska napoved za vikend: jasno, brez oblakov. »Neverjetno,« je vzkliknil marsikdo od udeležencev planinskega izleta, ki ga je vremenska napoved brez oblačka za najvišji nemški vrh Zugspitze (2962 m) po lanskoletni odpovedi prijetno presenetila. Okoli dvajset pohodnikov Planinskega društva Šoštanj se nas je devetnajstega julija ob štirih zjutraj odpeljalo proti Bavarski, kjer nas je čakal vzpon proti najbolj znanem grebenu Vzhodnih Alp – Jubiläumsweg.

Po šestih urah avtobusne vožnje je marsikdo nestrpno čakal na prve korake proti koči Wiener-Neustädter-Hütte, kjer smo osemsto metrov pod vrhom prenočili. Tudi precej visoke temperature ob prihodu v Ehrwald, iz katerega neposredno vodi gondolska žičnica na sam vrh, nam niso preprečile, da ne bi odločno krenili proti nekdanji avstrijsko-nemški karavli. Po približno dveh urah hoje smo se posedli pred kočo, kjer smo ob malici v daljavi občudovali smaragdno-zeleno bavarsko jezero Eibsee, ki je za približno četrtino večje od Blejskega. Edina »napaka« v tem planinskem razgledu je bil kup železja, ki

je sestavljal nosilne stebre tri kilometre in pol dolge gondolske žičnice bavarskega ponosa – Tiroler Zugspitzbahn. Njena izgradnja se je začela že davnega leta 1924 in če se vam zamisel o hoji proti vrhu zdi nezaslišana, se lahko za 40 EUR brez kapljice potu v desetih minutah skupaj z

ostalimi stotimi, kot jih naenkrat sprejme kabinska gondola, pripeljete na sam vrh. Kljub zvokom žičnice, ki se je prejšnji dan upogibala pod težo gondole in kalila mir, smo ob petih zjutraj naslednji dan vseeno našli dovolj pohodnega zagona, da smo krenili proti »železnemu« vrhu. Nekaj jeklenic, nekaj ostankov snega in že po dobri uri in pol smo po izklesanih kamnitih stopnicah stopili na najvišji vrh Nemčije. Prvi občutek je bil precej astronavtski in primerjava z vesoljsko postajo je tukaj več kot primerna. Umetno, železno, hladno, odbijajoče. Edina razlika, ki je njihovo razgledno kamnito ploščad ločila od vesoljske, je, da ne kroži po tirnici okoli Zemlje.

Ker smo bili prvi obiskovalci tistega dne, smo lahko neovirano uživali ob panoramskem pogledu na tri in štiritisočake vseh štirih držav ter na s krpami snega posejana smučišča. Jasno nebo nam je razkril pogled celo na Grossglockner.

Žal najvišji vrh Avstrije hitro zbledi ob pogledu na svečane pogrinjke skozi okno panoramske restavracije, ki je ob pol devetih že pričakovala prve kabinske turiste. Do takrat smo imeli še uro časa, zato smo pohiteli še na vzhodni vrh, kjer na nemški strani stoji velik pozlačen križ, ter nato še pred prvimi jutranjimi obiskovalci sestopili proti Garmisch-Partenkirchenu. Pot je zahtevna, s številnimi jeklenicami, klini in železnimi lestvami, vklesanimi v steno, zato sta samovarovalni komplet in čelada samoumevna. Prav tako je potrebna posebna previdnost pri prečenju največjega nemškega ledenika, ki meri nekaj več kot osem hektarjev. Kljub zahtevnosti je pot skozi Hudičevo dolino ena najbolj slikovitih. Šumenje pod ledeniki se nam je v polnem razmahu razgalilo po nekaj metrih spusta, kjer so z vrha police v dolino padali trije povezani slapovi. Njihova moč se je dokončno razbohotila v skalnatih tunelih soteske Partnachklamm, ki velja za eno izmed najlepših naravnih znamenitosti na Bavarskem. Niti prve

kaplje dežja niso zmotile ogleda številnih brzic in manjših slapov, ki so se razlivali po stenah soteske ter se izgubljali v bolj ali manj ozkih skalnatih strugah. Po desetih urah spusta z najvišjega vrha Nemčije, ki je ime dobil po številnih zajedah »zugih«, po katerih neprestano drsijo plazovi, smo precej nestrpno pričakovali avtobus. Bolečine v stegnih in mečih so naznanjale, da bodo stopnice v prihodnih dnevih naše najhujše sovražnice.

Zimskošportno središče Garmisch-Partenkirchen nas je pričakal obsijan s soncem in obvezna oprema so bile tokrat kratke hlače ter natikači. Ogled znane skakalnice Olympia in štadiona, na katerem so leta 1936 potekale zimske olimpijske igre, smo zaključili devet kilometrov južneje, kjer smo najbolj pogumni zadnji pogled proti Zugspitze uprli iz ledeno-mrzlega Eibseeja.

Andreja Moškon

KRALJEVSKA ŠKRLATICA IN MOGOČNI PRISANK

Člani Planinskega društva Šoštanj smo nestrpno pričakovali vremensko napoved za drugi vikend v avgustu, saj smo želeli osvojiti kraljico slovenskih gora – Škrlatico (2740 m), njeno sosedo Dolkovo špico (2591 m) ter naslednji dan stopiti še na Prisank (2547 m). Pot smo začeli v Vratih, ta nas je mimo bivaka vodila proti steni Škrlatice, kjer smo se razdelili v dve skupini. Lažja je nadaljevala pot proti Dolkovi špici in Pogačnikovemu domu na Kriških podih, zahtevnejša pa si je nadela samovarovalne komplete in čelade ter vstopila v steno druge najvišje slovenske gore.

Naglo vzpenjanje preko melišča proti prvim jeklenicam je nakazovalo, da upravičeno nosi svoje kraljevsko ime, kar je potrdil tudi vstop v njeno steno. Previdno in varno ter kljub močnemu avgustovskemu soncu smo se naglo povzpeli na njen greben, kjer smo po nekaj korakih zagledali znan skalaški križ, ki zaznamuje vrh Škrlatice. Pogled na vse

strani neba nam je razkril še vedno s krpami snega pokrite vrhove Julijskih Alp, ki so jih vsake toliko časa zakrile meglice. To opoldne so se sprehajale preko Suhega plazu, kot Škrlatico imenujejo Trentarji. Po nekaj spominskih fotografiranjih se je bilo kar težko posloviti od gore, ki je dobila ime po škrlatni barvi, v katero se ob sončnem zahodu odene njena severozahodna stena. Žal nam tega ni bilo dano videti, saj smo morali nadaljevati pot proti Dolkovi špici ter našemu

prenočišču na Kriških podih. Sestop je zaradi ostrih in krušljivih skal marsikomu pustil kar nekaj sledi na blazinicah prstov. Po približno polovici ure hoje smo stopili še na Dolkovo špico, ki ravno ne velja za najbolj množično obiskano goro, vendar kljub vsemu ni osamljena, saj mimo nje vodi pot do priljubljenega planinskega izhodišča. Vremenske razmere so nas ves čas opominjale, da nas ta dan ne bodo pretirano razvajale z jasnim nebom. Tako sta nas že na Bovških vratcih objela megla in veter. Kape in rokavice so bile še nekaj ur pred tem, ko smo se z debelimi sloji sončne kreme mazali pri vstopu na Škrlatico, nepotrebna prtljaga, sedaj pa nekaj najprijetnejšega, kar si si ta trenutek zaželel na svoji glavi in dlaneh. Načrtovani vzpon na Križ (2410 m) smo zato obšli in nadaljevali proti zaključku naše sobotne poti – Pogačnikovemu domu na Kriških podih.

Po dobrih dvanajstih urah hoje smo olajšano zavzeli še nekaj prostih sedežev okoli peči v koči, ki je bila kot po navadi tudi tokrat polna do zadnjega kotička. Ričet, jota, pasulj in ostala dnevna ponudba je z našim prihodom še hitreje skopnela. Zaradi zgodnjega jutranjega vstajanja pa so nam hitro upadle tudi moči in nekateri izmed nas smo želeli Dom na Kriških podih čim prej doživeti še iz horizontale. Ker smo bili skupina zadnjih planincev, nam do ležišč ni bilo potrebno daleč, saj se je jedilnica v nekaj minutah spremenila v skupna ležišča. Kljub prisrčnemu prepričevanju oskrbnice, da utrujen človek lahko spi kjerkoli, nam nekaterim ni uspelo potrditi njenih besed, zato je spanje minilo v slogu pretegovanja udov in obračanja na mestu. »Ko zapoje zvonček v uri, prebudi se maček Muri ...« pa je bila najbolj simpatična budnica, ki je »obračevalce na mestu« četrt pred peto odrešila poslušanja nočnih glasov srečnežev, ki jim spanec tudi na jedilniških klopeh ni predstavljal težav.

Okoli šeste zjutraj smo se zbrali pred obnovljeno zimsko sobo Pogačnikovega doma, kjer smo se tudi tokrat razdelili v dve skupini. Lažja je osvojila vrh Planje (2453 m), zahtevnejša pa se je preko sedla mimo Razorja podala proti Prisanku. Pogled proti vrhu Razorja je razkrival jasno nebo in ob prihodu na sedlo so nas prvič to jutro pozdravili sončni žarki, katerih moč je ob vetru hitro zbledela. V daljavi nas je pozdravil mogočni Prisank, ki se razteza čez dolini Suhe Pišnice in Krnice ter ima več vrhov. Njegova strah zbujajoča stena, ki se strmo dviga nad Kranjsko Goro in je dobro vidna slehernemu človeku, me je adrenalinsko presenetila. Preden pa so se žile do konca napolnile z adrenalinom, so svojo nalogo morala opraviti še kolena, saj smo skoraj uro sestopali s sedla preko snežišč proti njegovemu vznožju. Marsikomu se je ob tolikšnem višinskem spustu prebudila želja po »abzajlu« oz. spustu po vrvi, ki pa je ostal le v domišljiji. Po prvih preplezanih jeklenicah pa so v domišljiji ostala tudi pričakovanja vseh tistih, ki Prisank dojemajo še kot enega izmed običajnih vrhov Julijcev. Dobra mera koncentracije, moči, pravilnega samovarovanja so le nekatere značilnosti, ki jih zahteva vzpon proti njegovemu vrhu. Vrtoglavica ni dobrodošla. Pregovor, da je prvi korak najtežji, je na sredini Prisankove stene izgubil pomen. Ena izmed ferat, ki je s svojim izbočenim vogalom zahtevala pajkaste spretnosti, je prebudila vsaj kanček adrenalina tudi vajenim alpinistom. A se je adrenalin hitro znižal, ko je pogled in dih zastal ob neverjetni stvaritvi narave, ki je ne more nadomestiti nobena fotografija. Zadnje Prisankovo okno je resnično kot gotska cerkev, kot ga je poimenoval Tine Mihelič v svojem planinskem vodniku. Moji koraki so se prvič v dveh dneh zelo upočasnili, se večkrat ustavili, obrnili, odšli levo, nato spet desno. Prav tako je bilo s pogledi, saj sem želela, da se v moj spomin za vedno vtisne izjemna slika moči in izvirnosti narave. Ob še zadnjem pogledu skozi okno se mi je na obrazu zarisal nasmeh, saj sem bila presenečena, da me je kljub temu da je pogost motiv turističnih fotografij, v živo popolnoma prevzelo in očaralo. Nič manj očarljiva ni bila pot proti vrhu, ki nam je na naši

desni strani ponujala razglede proti zgornjemu delu Savske doline, ki sta jih dopolnjevali modro-zeleni jezeri Jasne. Na poti so nas tudi v nedeljo spremljale meglice, ki pa niso bile tako vztrajne, da bi nam preprečile vzpon na vrh Prisanka. Ta nas je pričakal obsijan s soncem, veter pa je razpihal še zadnje sledi koprenastih oblakov in predstava Julijskih vršacev se je lahko začela. Prav gotovo ni lepše in bolje režirane izvedbe, ki bi ti v eni sapi omogočila pogled na vse strani neba. Proti vzhodu se onstran Krnice razteza Martuljkova skupina s Špikom in Škrlatico ter Dovškim Gamsovcem. Proti jugovzhodu se dviga Razor, za njim pa Triglav. Na južni strani se nam odpre pogled na dolino Trente s Sočo, na njeni levi Veliko Špičje, na desni Trentski Pelc in Bavški Grintavec, vmes pa Krn. Od Kaninskega pogorja se nato pogled sprehodi prek Loške stene do Mangarta, Jalovca in Rateških Ponc ter naprej proti severu še do Karnijskih in Ziljskih Alp z Dobračem.

V planinskih vodnikih lahko preberemo, da pogled s Prisanka velja za enega najlepših v naših Alpah in temu lahko samo pritrdimo. Tako kot vzpon je tudi spust zahteval veliko previdnosti, saj so grebeni nezavarovani in izpostavljeni. Navdušenje nad stvaritvijo narave se je nadaljevalo tudi, ko nas je pot vodila mimo prednjega Prisankovega okna, skozi katero pelje prav tako zahtevna plezalna Kopiščarjeva pot. Po dobrih desetih urah hoje se je v mislih vse bolj pogosto izrisovala podoba Tičarjevega doma na Vršiču, kjer nas je čakala prva skupina, ki je pot s Planje nadaljevala po Jubilejni poti. Prvi borovci so bili znak, da nismo več daleč. Prvi nedeljski sprehajalci v opankah pa znak, da je koča tik za ovinkom. Čakal nas je le še vzpon po stopnicah avtobusa in postanek za kopanje najbolj pogumnih v kranjskogorski ledeno-mrzli Jasni.

Andreja Moškon

Občina Šoštanj
www.sostanj.si

KROFIČKA – UTE – STRELOVEC

Planinsko društvo Šoštanj je v sredini oktobra izpeljalo še zadnji izlet v visokogorje. Krofička, Ute, Strelovec so bili vrhovi, ki smo jih osvojili za ta čas v nenavadno topli jesenski soboti. Vzpon na vrhove je tokrat potekal po neoznačenih poteh, zato je vodenje organiziral eden od planinskih vodnikov PD Šoštanj Primož Grudnik, ki je usposobljen za zelo zahtevne kopne ture (kategorija C).

Po približno petnajstih minutah hoje mimo koče na Klemenči jami smo prišli do smerokaza, kjer smo stopili na zelo zahtevno Kopinškovo pot proti Ojstrici. Na višini nekoliko pod 1800 m smo si nadeli čelade, plezalne pasove in samovarovalne komplete ter se ločili od naključnih pohodnikov, ki so pot nadaljevali na v meglo ovito Ojstrico. Pogled proti Krofički nas je razveselil, saj je bila, prav nasprotno, obsijana s soncem brez kakršnih koli meglic. Vzpon po grapi mimo spominske plošče ponesrečenemu nas je opomnil na previdnost in zbranost, ki ju nikoli ni dovolj. Nas je tokrat spremljala tudi sreča z vremenom, zato smo načrtovani vstop na vrh po neprijaznem ruševju raje opravili kar preko skal in polic. Pokazal se je greben in vrh Krofičke je bil na dosegu roke. Pogled proti Logarski dolini in Robanovemu kotu je z 2083 metrov ponujal dobro vidne posledice ledenika, ki se je izoblikoval v ledeni dobi. S svojim tokom pa ga danes oblikuje še hudournik Bela. Še skupinska fotografija in čas je bil za prvi spust po vrvi. Najbolj vešči so ga opravili le v nekaj minutah, zato smo pot lahko hitro nadaljevali proti Travniku preko Ut do Mozovnika, vendar je zagnanost hitro popustila. Kolikor je bilo zabavno začetno lovljenje sem ter tja po močnih koreninah ruševja, toliko več je bilo slabe volje pri kobacanju iz smolnatih borovih grmov, ki jim ni bilo videti konca. Mačeta je bila prva misel ob že ne vem kateri praski, ki so mi jih na podlakteh puščali zašiljeni rjavi poganjki planinskega bora. Pogled na prve gole skale je bil odrešujoč in Ute so nas tako kot Krofička pričakale obsijane s soncem. Tokrat smo v pogledih uživali čisto sami, saj je pot s Krofičke neobljudena in neoznačena, zato se le redki odločijo za sestop v smeri Strelovca. V takšnem pustolovskem duhu smo nadaljevali oziroma iskali pot proti idiličnemu planinskemu stanu. Če nam je nekaj vzponov v levo in nekaj v desno in malo navzdol ter navzgor v iskanju prave poti ohranjal stalen pohodniški tempo, je potrpežljivost ubrala svojo pot. Vendarle sta kmalu obe našli isto smer, ki nas je vodila proti prikupnemu, pod strmo dvigajočo se steno, urejenemu planinskemu stanu.

Vedno večja senca okoli našega počivališča nas je opomnila, da je kljub poletnim temperaturam vendarle jesenski čas in če smo želeli ujeti še nekaj sonca, smo morali nadaljevati proti končnemu cilju. Tokrat je bila pot dobro vidna in urejena ter na nekaterih mestih celo zavarovana. Med zlatorumenimi macesni smo prispeli na poraščeno sedlo, kjer so mravlje v skoraj meter in pol visokem domu pod rdečo rumeno krošnjo drevesa živahno preživljale zadnje tople dni. Po osmih urah hoje je korak zopet postal mehek in prožen, vendar tokrat ne zaradi upogljivih močnih stranskih borovih korenin, temveč zaradi mehke travnate podlage, na kateri smo z veseljem postali za nekaj minut. V daljavi se je že izrisoval Strelovec, zato smo hitro stopili še na zadnji vrh ter se nato po markirani poti spustili proti našemi izhodišču v Logarski dolini.

Andreja Moškon

CRES IN MALI LOŠINJ

Po nenavadno deževnem lanskem poletju nas je za potrpljenje na koncu le nagradila pozna jesen. Vikend 18. in 19. oktobra je bil kot naročen za naše potepanje po Cresu in Malem Lošinju. Sonce je pripekalo kot sredi poletja. Menim, da se je hotelo oddolžiti za poletno muhavost tudi na Jadranu.

Vesela in številna druščina planince, željnih hoje, se je iz Porozine na Cresu

podala preko gozdov Tramuntane do starodavnega mesta Beli. Ugledali smo lepo, staro mesto. Nekdanja šola, kjer je shranjena etnološka zbirka, je bila, žal, zaprta. Med leti 1993 in 2013 je te prostore koristil Eko centar, ki se je ukvarjal z zaščito beloglavih jastrebov in promocijo ter razvojem ekološkega turizma ne tem delu otoka. Delo njihovih rok so bile številne pešpoti, prav tako

pa kamniti labirinti, po katerih je večina vztrajno iskala izhod. Nekaterim, željni morja, smo se podali po strmi cesti v zaliv Podbeli. Najbolj razgreti so zaplavali in podoživeli počitniške dni, enim pa nam

je bilo dovolj že namakanje nog. Oboje je bilo dobrodošlo, saj smo se ta dan povzpeli še na Sis (638 m), drugi najvišji vrh Cresa. S prelaza Križiči, kamor smo se vrnili, smo se odpeljali v hotel Kimen, nedaleč od mesta Cres.

Drugi dan smo pot začeli v Osorju , ki leži na jugozahodu Cresa. Z dvižnim mostom, ki ga odprejo dvakrat dnevno, ga povežejo z Malim Lošinjem. Pot nas je vodila do planinske koče svetega Gaudenta, od tam pa na Televrino (588 m) , ki je najvišji vrh Osorščice. Po grebenu smo nadaljevali pot na vrh sv. Mikula (558 m), od koder je bil nepopisno lep razgled. Potem smo se spuščali še samo navzdol do Nerezin, od koder smo se s trajektom prepeljali nazaj na celino.

Dva sončna dneva, morje, sivina žajblja in njegov prijetni vonj, prijetna družba! Kaj bi si želeli še lepšega?!

Zinka MOŠKON

TABOR MLADIH PLANINCEV – SORIŠKA PLANINA 2014

Tudi letos smo vodniki planinskih društev Rečica ob Savinji, Šoštanj in Velenje z združenimi močmi izpeljali tabor za osnovnošolsko mladino. Teden dni v avgustu so nas združevala šotorska platna, ki so letos kar nekajkrat ropotala pod težo dežnih kapljic, čudoviti razgledi, petje ob kitari in stiskanje ob toplem ognjišču.

Ker nam letošnje poletje ni postreglo z obilico toplega sonca, tudi temperature niso bile kaj prida visoke. Tabor je bil postavljen na višini skoraj 1300 metrov in zato smo bili še kako veseli dodatnih toplih odej (kljub temu da smo se na tabor po priporočilu prejšnjih izmen odpravili do zob oboroženi s toplimi oblačili). Marsikdo izmed nas, predvsem tisti malo bolj zmrzljivi, cel teden nismo slekli tople zimske bunde, smo se pa vsi strinjali, da avgustovski teden prvič preživljamo v smučarski opravi. Ko me kdo vpraša, kaj smo počeli na poletnem taboru, mu v šali odvrnem, če slučajno misli letošnje zimovanje! :)

Naša "baza" je bila letos postavljena na Soriški planini, od tam pa smo cel teden odhajali raziskovat okoliške vrhove. Prehodili smo Lajnar in Dravh, od koder smo se razgledovali po hribih, ki smo jih še imeli namen osvojiti. Pogumno smo se sprehodili po vojaških rovih in bunkerjih na Možicu ter se kar malo čudili, kako so vojaki nekoč uspeli preživeti na tem hribu. Osvojili smo Ratitovec, kjer smo na poti do koče prehodili več manjših vrhov, pridno žigosali svoje planinske knjižice in srečali konje, ki so z velikim veseljem pomljaskali sadni del pohodniške malice. Na Poreznu smo preizkusili, da hribi trdno stojijo tudi v megli, in na poti navzdol v dežju drseli (in se občasno tudi kotalili) po razmočenih gozdnih poteh. Ja, vse to so hribi ...

Seveda pa nismo vsake minute porabili za planinarjenje. Vsak dan smo se igrali skupinske igre in se naučili peti in plesati kar nekaj novih bansov. Ogreli smo se z igro lovljenja pingvinov in strašnih, glasnih medvedov, glavni hit tabora pa je bil zagotovo bans konj. Starši, če ne veste, o čem govorim, kar vprašajte svoje mlade nadebudne planince. Sem prepričana, da bodo z veseljem zapeli in zaplesali z vami. Kdor se ni pogrel z

igrami, se je zagotovo na grozljivem nočnem pohodu. Z mlajšimi pa smo se tačas odpravili na večerno iskanje prijaznega losa iz pravljice. Še njemu je bila všeč pesem in ples o konju!

Kljub vremenu, ki mu skorajda ne moremo reči poletno, pa smo se drug od drugega poslovili s kar malo težkim srcem. Starim in novim prijateljem smo obljubili, da se še zagotovo srečamo pod objemom gora

Tjaša Ostervuh.

STAREJŠA PLANINSKA SKUPINA NA OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA ŠOŠTANJ

»Nazadnje mu je ostalo polno perišče lepote; razsul jo je na vse štiri strani, od štajerskih goric do strme tržaške obale ter od Triglava do Gorjancev in rekel: ''Veseli ljudje bodo živeli tod; pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje!'' Kakor je rekel, tako se je zgodilo. Božja setev je pognala kal in rodila – zrasla so nebesa pod Triglavom.« *Ivan CANKAR*

Tega se dobro zavedajo tudi člani starejše planinske skupine na OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj, saj se večina vsako leto znova vključi v to interesno dejavnost, veliko pa se jih priključi na novo. Vsako leto nas je tako od 30 do 40.

Nekatere pritegnejo izleti, druge tekmovanja; nekateri uživajo, ko se preizkušajo na pohodih, drugi pa v orientaciji. Nekaj je tudi takšnih, ki so se pripravljeni tudi malo učiti za tekmovanje Mladina in gore.

V letu 2014 smo se že tradicionalno udeležili Pokljuškega maratona v januarju. Septembra smo se sodelovali na srečanju mladih planincev na Šmohorju, kjer smo v različnih igrah kar dobro zastopali naše planinsko društvo in šolo.

V novembru je na naši šoli potekalo regijsko tekmovanje Mladina in gore. Tekmovalo je 25 ekip, med njimi tudi dve z naše šole. Ekipo Lisičke so zastopale šestošolke: Sinja Kortnik, Kaja Borovšek, Neža Menih Dokl in Lara Lah. Osvojile so 14. mesto in le za las zgrešile uvrstitev na državno tekmovanje. V ekipi Lisičja banda pa so tekmovali osmošolci: Andraž Sovič, Tilen Apatič, Mitja Mesarič in Aleš Čuješ. Fantje so bolj sledili pregovoru: Važno je sodelovati ... in Kekčevi pesmi Dobra volja je najbolja, zato z rezultatom niso bili najbolj zadovoljni. Bo pa drugo leto bolje.

Ker so bila vsa orientacijska tekmovanja prestavljena z jeseni na pomlad 2015, je bila ta dejavnost v tem šolskem letu malo okrnjena. Zato pa so bili naši tekmovalci v orientaciji konec prejšnjega šolskega leta izjemno uspešni, saj so na SPOT-u postali državni prvaki: Žiga Kugonič, Jan Ostervuh in Aljaž Jurič.

V avgustu pa se je planinskega tabora na Soriški planini udeležilo 8 planincev z naše šole.

Planinsko društvo Šoštanj nam omogoča vodenje izletov in pomaga pripravljati tekmovalce za tekmovanje iz planinske orientacije. Prav tako so zelo dobro organizirani planinski tabori.

Jožica Andrejc in Danica Švarc, mentorici starejše planinske skupine

DRŽAVNI PRVAKI V ORIENTACIJI 2014

Na Osnovni šoli Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj deluje planinski krožek za nižjo in višjo stopnjo, v okviru le-tega so tudi planinska orientacijska tekmovanja. Našo šolo so v lanskem šolskem letu zastopale štiri ekipe. Ena A-ekipa, v kateri so bili učenci 5. in 6. razredov, ter tri B-ekipe, v katerih so bili učenci 7., 8. in 9. razredov.

Ekipe so se udeležile treh regijskih orientacijskih tekmovanj (Gornji Grad, Skorno pri Šoštanju, Vinska Gora). Glede na doseženo število točk sta se dve ekipi udeležili državnega orientacijskega tekmovanja.

Ekipo A so zastopale: Sinja Kortnik in Kaja Borovšek iz 5. a-razreda ter Katja Klinc iz 6. b.

Ekipo B pa: Jan Ostervuh iz 9. a-razreda in Žiga Kugonič ter Aljaž Jurič iz 9. e.

Učenci B-ekipe so osvojili 1. mesto in tako postali državni prvaki v orientaciji.

Učenci šolskega novinarstva so pripravili kratek intervju z zmagovalno ekipo.

Kdaj in kje je potekalo državno orientacijsko tekmovanje?

Potekalo je 18. maja v Preboldu.

Kako dolgo že tekmujete iz orientacije?

Jan: Od 5. razreda naprej.

Žiga: Od svojega 3. leta starosti. Takrat sem spremljal brata.

Aljaž: Tekmujem od 11. leta.

Kdo vas je navdušil za orientacijo?

Jan: Šola.

Žiga: Navdušil me je starejši brat.

Aljaž: Prijatelji.

Kako ste se pripravljali na tekmovanje? Ali ste se kaj učili?

Jan: Pripravljal in učil se nisem.

Žiga: Pogledal sem zemljevid Prebolda in se učil po literaturi.

Aljaž: Literaturo sem si enkrat prebral, prav posebej se pa nisem pripravljal.

Kje ste pridobili največ izkušenj?

Jan: Na drugih orientacijah.

Žiga: Na planinskem taboru in na tekmovanjih z bratom.

Aljaž: Pri gasilcih, kjer sem začel tekmovati iz orientacije.

Pri čem ste imeli največ težav? Kakšne so bile naloge?

Jan: Kontrolne točke so bile težko dosegljive.

Žiga: Največja težava je bila v tem, da je bila na karti narobe vrisana točka.

Aljaž: Težko dostopne kontrolne točke.

Ali je bila konkurenca velika?

Jan: Ne.

Žiga: Ja, kar nekaj skupin je bilo konkurenčnih.

Aljaž: Tekmovalo je okrog 16 skupin, tako da je bila konkurenca kar velika.

Kaj vam je všeč na orientacijskih tekmovanjih?

Jan: Športna aktivnost.

Žiga: Družba in timsko tekmovanje.

Aljaž: Druženje s prijatelji, dober rezultat, pridobivanje izkušenj in znanja ...

Kakšni so bili občutki pred in po tekmovanju?

Jan: Na začetku sem bil nervozen, na koncu pa utrujen.

Žiga: Na začetku sem bil nervozen, na koncu pa zadovoljen.

Aljaž: Bil sem nervozen in radoveden, kako bo, na koncu pa sem bil utrujen in hkrati vesel.

Kaj ste dobili za nagrado? Kaj vam pomeni nagrada?

Za nagrado smo dobili brezplačen tabor v Bavščici med poletnimi počitnicami, pokal, žvilco, nekaj majic in pesmarico. Nagrada nam pomeni potrditev znanja in truda.

Ali boste tekmovali tudi kot srednješolci?

Jan: Če bo šola to omogočala, bom tekmoval še naprej.

Žiga: Bom se še udeleževal tekmovanj, vendar ne vseh.

Aljaž: Tekmovanj se še bom udeleževal, vendar ne vseh.

PLANINSKA SEKCIJA ŠKD TEŠ V LETU 2014

V preteklem letu smo izvedli izlet na Peco. V nedeljo, 17. avgusta, smo se ob 5.30 s kombijem izpred Termoelektrarne Šoštanj preko Slemena odpeljali do doline Tople, kjer smo pri vhodu v rudnik začeli s pohodom. Izlet je bil planiran za dan prej, a smo ga morali zaradi slabega vremena prestaviti na naslednji dan. Za vzpon smo izbrali strmo, a zelo lepo pot čez Knepsovo sedlo, ki nam zelo kmalu omogoči izjemen razgled na dolino Tople in okolico. Ko smo prispeli do sedla, nas je obsijalo sonce in nas spremljalo praktično do konca izleta kljub ne najboljšim napovedim. Po osvojitvi vrha Pece, Kordeževe glave, smo sestopili do Koče pod Peco, kjer smo si privoščili daljši počitek in kosilo. Sledil je sestop mimo votline kralja Matjaža nazaj v Toplo, kamor smo se vrnili okoli 14. ure. V letu 2015 načrtujemo vsaj 4 izlete, zato vljudno vabljeni vsi člani ŠKD TEŠ, da se nam pridružite.

Jure Grudnik

SEKCIJA GABERKE V LETU 2014

Sekcija je imela v letu 2014 dobre namene z izleti in pohodi, ampak nam je skoraj pri vsakem izletu ali pohodu zagodlo vreme. Vendar nam je nekaj izletov uspelo izvesti: prvomajski pohod, Uršlja gora in Gaberška pot. Prav Gaberška pot je bila organizirana po novi poti. Zaradi pogrezanja smo pot prestavili višje po obronkih Velunje. Pot je za dobro uro daljša in tudi malo bolj razgibana. Uspelo nam je urediti oglasno tablo, ki je sedaj bolj zaprta. Sekcija je sodelovala z Vrtcem Gaberke in PD Škale.

Upam, da bo leto 2015 bolj vremensko ugodno za nas planince. Ob tej priložnosti bi se zahvalil vsem, ki so na kakršen koli način pomagali pri obnovi Gaberške poti. Dela ni bilo malo, veliko je bilo pogovorov z lastniki zemljišč, ki pa so nas razumeli in dovolili, da lahko hodimo po novi poti. Prav tako bi se zahvalil Planinskemu društvu Šoštanj in Krajevni skupnosti Gaberke za dobro sodelovanje. Upam, da bo tudi v prihodnje tako. Pa varen korak!

Sekcija Gaberke na Uršlji gori

SEKCIJA ZLATOROG V LETU 2014

Preteklo leto je bilo za sekcijo Zlatorog, kljub vsesplošni krizi, pravzaprav uspešno. Izvedli smo vse izlete (tudi zimovanje in dva tabora), razen februarskega, ki je zaradi žledoloma ravno na prvo nedeljo v mesecu planirani izlet preprečil. Vsi se dobro spomnimo uničujočih posledic naravne katastrofe. Ni prijeten spomin, vendarle smo se nekaj naučili iz vsega, kako smo ljudje pravzaprav majhni in nemočni v primerjavi z naravo, s katero moramo sodelovati in ji pustiti svoj prostor. Planinci se tega dobro zavedamo in delujemo v smeri sodelovanja z naravo in ohranjanja njenih lepot ...

V novo leto smo zakorakali tradicionalno z dvodnevnim zimovanjem na Mozirski koči, kjer nas naš član in oskrbnik koče Filip s svojo družino vedno lepo sprejme. Seveda smo želeli izvesti večino aktivnosti na snegu, pa je nepredvidljivo vreme pokazalo svoje muhe z vztrajnim dežjem ... No, snežaki so se kmalu stopili oz. spremenili v luže. V marcu je prva nedelja sovpadla s pustom, tako smo se oblečeni v maske podali na Velenjski grad, kjer smo imeli čudovit razgled na velenjsko kotlino. Udeležili smo se pustne delavnice na gradu in preživeli ustvarjalno dopoldne. V muhastem aprilskem vremenu se je nekaj družin povzpelo na Mrzlico. Za prvomajske praznike smo izvedli tabor v Bavšici, kamor planinci vedno radi odidemo. Julijske Alpe imajo svoj čar. V juniju smo se povzpeli na Sveti Križ nad Belimi Vodami, kjer smo na lep sončen dan prehodili del romarske poti. V začetku julija je potekal že 8. družinski planinski tabor, tokrat na Košenjaku nad Dravogradom. V avgustu smo se hladili v Robanovem kotu, septembra smo raziskovali Dobrovlje, oktobra smo osvojili Celjsko kočo in adrenalinski park. To je bilo doživetje za otroke in starše! Meseca novembra smo se podali na Sleme pod Uršljo goro, leto pa smo zaključili na velenjskem drsališču. Za vsak okus se najde nekaj, kajne?

V plan za leto 2015 smo v naše delovanje vključili tudi taborjenje na tabornem prostoru velenjskih tabornikov v Savudriji. Vsi člani pa so vabljeni skozi vse leto na orientacijska tekmovanja in na redno tedensko vadbo v okviru matičnega planinskega društva.

Sekcija se je povečala za dve novi družini članici, tako štejemo 16 družin (64 članov, od tega 33 otrok).

Še zadnja novost: nova vodja sekcije je Mojca Novak. Čestitke in uspešno delo želim. Tako se zadnjič oglašam v imenu sekcije Zlatorog in vsem kličem še naprej: »Veselo v naravo in varen korak!«

Brina Zabukovnik Jerič

MARKACIJSKI ODSEK V LETU 2014

Leto 2014 je minilo predvsem v znamenju naravnih nesreč katastrofalnih razsežnosti: poplave, neurja in žled v mesecu februarju.
Prav slednji je v svoj ledeni oklep zajel dobršni del slovenskih gozdov in posledično povzročil ogromno škodo. Velika škoda je bila prizadejana tudi na planinskih poteh, še posebej na tistih, ki potekajo na nižjih nadmorskih višinah. V Planinskem društvu Šoštanj smo največjo škodo beležili na Trški poti okoli Šoštanja in Ravenski pl. poti. Seveda je škoda nastala tudi na ostalih poteh, kot je E6, pot XIV. divizije in poteh, ki vodijo od Grebenška skozi Hudi graben in Slanico do Slemena. Namesto na redna vzdrževalna dela na pl. poteh smo se markacisti in tudi nekateri drugi člani društva v začetku meseca marca lotili sanacije nastale škode, predvsem pri odstranjevanju preko poti podrtih dreves in na poteh izruvanih drevesnih panjev. Dela so se opravljala hkrati na Trški in Ravenki poti. Sanacijo slednje so postorili predvsem člani Športnega društva Ravne. V nadaljevanju smo sanirali še E6 na odseku Žlebnik–Hudi graben, pot XIV. divizije na odseku Hudi graben–kmetija Razpodovnik in pl. pot Slanica–Sleme. Pl. pot Grebenšek–Smrekovec je na odseku Podojstršek–sedlo Honec očistil lastnik zemljišča sam. Na ostalih pl. poteh nismo beležili znatne škode ali pa so le-to odpravili lastniki zemljišč sami. Za odpravo škode na vseh omenjenih pl. poteh smo vsi sodelujoči porabili približno 280 delovnih ur.

Markacista in skrbnika poti Zavodnje – Sleme Vinko Pejovnik in Vinko Martinovič sta v maju mesecu postorila še redna vzdrževalna dela na omenjeni poti (obnova markacij,čiščenje vejevja) v trajanju 16 ur.

Nepogrešljivo orodje pri vzdrževanju in obnovi pl. poti je tudi motorna žaga. Delo z njo pa je strokovno in nevarno. Zato se nas je deset markacistov iz PD Šoštanj in dva iz PD Škale Hrastovec v mesecu juniju udeležilo dvodnevnega strokovnega usposabljanja za varno delo z motorno žago. Tečaj je na prošnjo markacista Primoža Grudnika vodil priznani inštruktor Robert Čuk. Vsi tečajniki smo prejeli potrdila o opravljenem strokovnem usposabljanju. Stroške tečaja sta poravnali prej omenjeni društvi.

V mesecu juliju smo po manjšem odlašanju vendarle pričeli z obnovo pešpoti na Pusti grad. Za to delo smo bili že nekaj časa dogovorjeni s Krajevno skupnostjo Šoštanj. Dela so potekala v treh delih. V prvem smo z obstoječe poti odstranili dotrajane železniške pragove, ki so služili kot stopnice na strmem delu poti. Požagali smo na pot moleče veje in grmovje ter pokosili travo, ki je zaraščala spodnji del poti. V drugem delu smo namestili nove, posebej za ta namen narejene in ustrezno proti vlagi zaščitene pragove. Na koncu smo na izpostavljenih delih poti namestili še zaščitno ograjo in pot označili z smernimi tablami ter Knafelčevo markacijo. Zaradi slednjega smo pričeli tudi postopek za registracijo poti pri PZS. Dvakrat smo pokosili in očistili tudi travnato ravnico neposredno pod grajsko ostalino. Za izvedbo vseh navedenih del smo organizirali 25 delovnih akcij, ki so potekale v popoldanskem času, običajno od 16. do 20. ure. Za nemoten potek del se zahvaljujemo Milanu Katiču, lastniku zemljišča, po katerem poteka pot. Za potrebe dela nam je nudil brezplačno el. energijo in skladišče za orodje. Večkrat nam je postregel s pijačo. Hvala tudi Krajevni skupnosti Šoštanj, ki je projekt obnove poti v celoti denarno podprla in organizirala otvoritev, ki je bila 5. 10. 2014 c sklopu praznovanja KS Šoštanj in pohoda po Trški poti. In ne nazadnje hvala vsem markacistom in ostalim članom društva za opravljenih 430 prostovoljnih delovnih ur.

Ob koncu meseca avgusta in v prvi polovici septembra smo markacisti opravili še eno izredno delovno dolžnost. Zaradi nesoglasja z lastnikom dela zemljišča na pl. poti Šoštanj–Forthenek smo spremenili traso poti pri domačiji Brezovšek. Pot sedaj poteka po gozdnatem pobočju zahodno pod omenjeno domačijo. Dela je organiziral in vodil skrbnik poti Primož Grudnik. Zahvaljujemo se kmetiji Tajnik (po domače Laznik) za soglasje, ta del poti namreč po novem vodi po njihovem zemljišču. Opravljenih je bilo 120 delovnih ur.

Nazadnje smo v mesecu decembru na novo postavili še podrti drog s smernimi tablami na križišču poti E6 in XIV. divizije v Hudem grabnu. Na novo lokacijo smo zaradi manjše spremembe poti prestavili še drog pri kmetiji Bank na pl. poti Topolšica–Sleme. Delo sta v štirih urah opravila Franc Urbanc in Vlado Sropnik.

Spisek vseh sodelujočih prostovoljcev na izrednih delovnih akcijah v preteklem letu:

Obnova poti na Pusti grad:

IME IN PRIIMEK	DELOVNE URE	IME IN PRIIMEK	DELOVNE URE
Darko Čepelnik	19	Jani Gorjanc	16
Janez Kugonič	36	Matej Novak	29
Jurij Drev	42	Primož Grudnik	14
Peter Lavre	17	Bojan Rotovnik	6
Vinko Pejovnik	6	Matej Kortnik	29
Danilo Čebul	6	Zvone Klobučar	19
Milan Grudnik	15	Ciril Kajba	39
Franc Urbanc	18	Klavdija Potočnik	8
Zvone Miklavžina	4	Vid Stropnik	4
Matej Stropnik	15	Vlado Stropnik	80

Sanacija planinskih poti po žledolomu:
Darko Čepelnik, Jurij Drev, Ludvik Pristovšek , Peter Lavre, Matej Stropnik Vlado Stropnik, Janez Kugonič, Matej novak, Bojan Rotovnik, Matej Kortnik , Franc Urbanc Zvone, Klobučar, Klavdija Potočnik.

Sanacija Ravenske pl. poti (izvajalci člani ŠD Ravne):
Franc Vačovnik, Luka Vačovnik, Srečko Potočnik, Silvo Potočnik, Peter Obšteter, Gašper Obšteter, Boštjan Obšteter, Jure Milavec.

Dela na pl. poti Šoštanj–Forthenek:
Primož Grudnik, Jurij Drev, Zvonko Klobučar, Luka Klobučar, Drago Kočnik, Zvone Miklavžina, Vlado Stropnik, Janez Kugonič, Denis Verhovnik, Marko Jevšenak, Darko Čepelnik, Zdravko Čas, Bojan Andrejc, Vinko Pejovnik in Franja Vačovnik.

Leto 2014 je bilo zagotovo eno najbolj delovnih v bogati zgodovino markacijskega odseka PD Šoštanj. Z vašo pomočjo je bilo postorjenih preko 800 prostovoljnih delovnih ur. Torej, hvala še enkrat vsem, ki ste prihajali in s tem pokazali zvestobo društvu in pripadnost slovenski planinski organizaciji.

Vlado Stropnik, načelnik Markacijskega odseka PD Šoštanj

DELOVANJE NARAVOVARSTVENE ZVEZE SMREKOVEC V LETU 2014

Naravovarstvena zveza Smrekovec je bila ustanovljena 21. februarja 2005 kot zveza društev, ki se zavzemajo za varstvo narave in trajnostni razvoj na širšem območju Smrekovškega pogorja. Prvi zametki so vznikli leto prej v okviru Planinskega društva Šoštanj. Sledila so plodna leta delovanja, krog somišljenikov se je nenehno širil. Od začetnih ustanoviteljev NZ Smrekovec: Planinskega društva Šoštanj, Lovske družine Smrekovec – Šoštanj in Savinjskega gozdarskega društva Nazarje so pristopili še: Planinsko društvo Črna na Koroškem, Planinsko društvo Ljubno ob Savinji in Planinsko društvo Velenje. Kasneje pa še Gobarsko društvo Marauh Velenje.

Zadnji dve leti je sledilo zatišje in 31. maja 2014 smo opravili 7. redno volilno skupščino NZ Smrekovec na Smrekovcu.
Izvoljen je bil novi Upravni odbor NZ Smrekovec v sestavi: predsednik Jože MELANŠEK, PD Velenje, in podpredsednika Pavel Lesjak, PD Črna na Koroškem, in Lojze GLUK, Savinjsko gozdarsko društvo Nazarje, tajnica Klavdija POTOČNIK, PD Šoštanj, ter člani Marjan KARLOVČEC, PD Velenje, Brigita VRČKOVNIK, PD Ljubno ob Savinji, Marjan ZAZIJAL, predstavnik lastnikov gozdov, Peter SILOVŠEK, Gobarsko društvo Marauh Velenje, Marijan LAČEN, PD Črna na Koroškem, županja Romana LESJAK, koordinatorka treh občin Črna na Koroškem, Ljubno ob Savinji in Šoštanj, Anica PUDGAR, KS Bele Vode, in Marjeta MAZEJ, KŠD Vulkan Bele Vode.

Nadzorni odbor NZ Smrekovec sestavljajo: predsednik Matej KORTNIK, člana Damjan JEVŠNIK in Martina Pečnik – HERLAH, vsi PD Šoštanj.

Sestav UO in NO NZ Smrekovec je zelo pester, saj združuje poleg ljubiteljev narave tudi znane planinske in gozdarske delavce, kar daje jamstvo, da bomo poleg ljubiteljske planinske dejavnosti delovali tudi na strokovnih osnovah varstva narave.
Svoj namen dosegamo s spodbujanjem članov NZ Smrekovec in preko njih lokalnega in širšega družbenega okolja na širšem območju Smrekovškega pogorja.

Poleg programa dela in finančnega načrta za leto 2014 smo sprejeli sklep o pričetku postopka sprememb in dopolnitev Statuta NZ Smrekovec. S tem so bile dane osnove za organizacijsko in pravno prenovo ter postopno zagotavljanje materialne osnove. Opravljeni so bili razgovori in dogovori z župani treh občin: Črna na Koroškem, Ljubno ob Savinji in Šoštanj o bodočem delu in aktivnostih v letu 2015, ko bomo praznovali 10. obletnico NZ Smrekovec in izdali Zbornik 10 let NZ Smrekovec.

V letu 2014 smo imeli že dve seji upravnega odbora in izredno skupščino NZ Smrekovec s sprejetjem sprememb in dopolnitev Statuta NZ Smrekovec ter sprejetjem Programa dela za leto 2015. Imenovan je že organizacijski odbor za pripravo in izvedbo praznovanja 10. obletnice NZ Smrekovec.

Neugodne vremenske razmere v oktobru so onemogočile izvedbo čistilne akcije. Izvedli jo bomo spomladi 2015.

V načrtu je popestritev dela v vrtcih in osnovnih šolah na širšem območju Smrekovškega pogorja, s krajani krajevnih skupnosti ob in pod Smrekovcem. Opravili bomo ponatis zgibanke OHRANIMO SMREKOVEC in na ta način ozaveščali vse ljubitelje Smrekovca ter tako skupno krepili in dvigovali zavest o bogastvu Smrekovškega pogorja, ki smo ga dolžni čuvati in ohraniti.

Preko naše spletne strani www.smrekovec.net je možno tudi vzpostaviti kontakt in posredovati vaša vprašanja, mnenja, pobude in predloge za še boljše delo.
E-pošta info@smrekovec.net

ZAPISNIK Z USTANOVNEGA ZBORA ODSEKA ZA VARSTVO GORSKE NARAVE (OVGN) PD ŠOŠTANJ Z DNE 26.2.2015

Vabljeni: vsi člani PD Šoštanj, predlagatelji ustanovitve odseka, predstavniki drugih društev

Prisotni: priloga seznam udeležencev

Dnevni red:
1. Pozdrav predsednika PD Šoštanj,
2. Predstavitev programa odseka,
3. Izvolitev načelnika odseka,
4. Razno

Ad1.) Predsednik PD Šoštanj Matej Kortnik je pozdravil vse prisotne. Predstavil je potek ustanovnega zbora in na kratko opisal društveno zgodovino delovanja na področju varstva narave. Čeprav društvo do zdaj ni imelo odseka za varstvo gorske narave, se je na tem področju kljub temu zelo veliko naredilo, kajti nekateri člani so bili ustanovitelji Naravovarstvene zveze Smrekovec. Nato je predal besedo pobudnici ustanovitve odseka varuhinji gorske narave Klavdiji Potočnik.

Ad2) Varuhinja gorske narave Klavdija Potočnik je predstavila program dela OVGN za leto 2015 in razloge za ustanovitev odseka. Poslanstvo odseka je skrb za ohranjanje in varstvo gorske narave na območju in področju delovanja PD Šoštanj. Ob tem se je razvila vizija, da PD Šoštanj deluje kot aktiven dejavnik in nosilec ohranjanje in varstva (gorske) narave na območju občine Šoštanj. Pri vsebini programa je treba izpostaviti predvsem delo z mladimi in aktivno sodelovanje v različnih akcijah PD Šoštanj (minutke za VGN na izletih društva, predavanje na planinskem večeru o tematiki povezani z odsekom, čistilne akcije, postavitev stojnice z promocijskim materialom in udeležba na strokovnem izletu odseka). Ob tem je treba poudariti, da bo OVGN aktivno sodeloval z Naravovarstveno zvezo Smrekovec, s strokovnim kadrom PD Šoštanj, s sosednjimi planinskimi društvi ter drugimi društvi na področju varstva narave (lovci, gozdarji, gobarji itd..) naše regije in tudi širše.
Razvila se je obširna debata z raznimi predlogi na program dela, predvsem na postavitev stojnice in kako bo OVGN deloval z mladimi. To je dobra podlaga za nadaljevanje.

Ad3) Izvedla se je izvolitev načelnika oz. načelnice odseka. Soglasno smo izvolili za načelnico Klavdijo Potočnik.

PODPORNIKI PD ŠOŠTANJ

Planinsko društvo Šoštanj se zahvaljuje vsem, ki ste v preteklem letu svoj del dohodnine namenili delovanju društva.

Vsi, ki bi nam morda še želeli nameniti svoj del dohodnine, najdete obrazec na spletni strani PD Šoštanj (www.pd-sostanj.si) ali pa ga pridobite pri članih upravnega odbora PD Šoštanj.

PLAN AKTIVNOSTI PLANINSKEGA DRUŠTVA ŠOŠTANJ ZA LETO 2015

Datum	AKTIVNOST	Zahtevnost	Zvrst	Org.	Vodniki
10. 1.	Udeležba na pohodu Rogla 1517m – Osankarica (v spomin na Pohorski bataljon)	lahka pot v zimskih razmerah	pohod	VO	Matej Kortnik, Bojan Rotovnik, Igor Rezman
17. 1.	Udeležba na pohodu Gora Oljka 733m – Zdravju naproti	lahka pot v zimskih razmerah	pohod	VO	Jure Drev, Miran Hudej
8.2.	Turna smuka Smrekovec 1577m – Boskovec 1590m	lahka turna smuka	turna smuka	VO	Andrej Veternik, Jure Drev, Primož Grudnik, Bojan Rotovnik
14.2.	Po Šilijevih vlakah na Smrekovec	lahka pot v zimskih razmerah	pohod	TTP	Jani Gorjanc in člani sekcije
15. 2.	Pohod po Gaberški poti	lahka pot	pohod	SG	Igor Rezman, Marko Borovnik
Februar	Planinski večer				
1.3.	Žusem in stolp ljubezni na Kozjanskem	lahka pot	izlet	VO	Vlado Stropnik, Marko Borovnik, Tjaša Ostervuh
22.3.	Evropska pešpot E6	lahka pot	izlet	VO	Igor Rezman, Jure Drev, Marko Borovnik
Marec	Področno planinsko orientacijsko tekmovanje - Šoštanj		tekmovanje	MO	Tjaša Ostervuh
April	Čistilna akcija - Šoštanj			OVGN	Matej Kortnik
April	Obnova planinskih poti (skupna akcija)		delovna akcija	MarO	Vlado Stropnik
12.4.	Po poteh Janeza Jalna (greben med Žirovnico in Begunjami).	lahka pot	izlet	VO	Andreja Konovšek Jalen, Janez Kugonič
1. 5.	Bohorski slapovi	lahka pot	izlet	VO	Vlado Stropnik , Evgen Drvarič
1. 5.	Graška Gora	lahka pot	izlet	SG	Člani sekcije
Maj	Čistilna akcija na Smrekovcu v sodelovanju z NZ Smrekovec			OVGN	Klavdija Potočnik
16.-17.5.	Bele stene 1335m in Klek 1182m (Gorski Kotar - HR)	lahka, zahtevna in zelo zahtevna pot	tura	VO	Bojan Rotovnik, Matej Kortnik
31.5.	Stol (Karavanke)	zahtevna pot	tura	VO, SG	Andrej Veternik, Primož Grudnik, Igor Rezman
Junij	Naravovarstvena stojnica v Šoštanju			OVGN	Klavdija Potočnik
13. 6.	Dan slovenskih planinskih doživetij 2015 – Krvavec	različne zahtevnosti	izleti in ture	VO	Bojan Rotovnik, Evgen Drvarič
25. 6.	Pohod po Ravenski planinski poti	lahka pot	pohod	VO	Jure Grudnik, Konovšek Tjaša, Ostervuh Tjaša
2. – 5.7.	Družinski planinski tabor	tabor	tabor	SZ	Brina Zabukovnik Jerič
11.7.	Skupna akcija šaleških PD - Ljubelj;	lahka, zahtevna ali zelo zahtevna pot	izlet in turi	VO	Jure Drev, Miran Hudej, Igor Rezman
18.-19.7.	Zilijske Alpe (Avstrija)	zelo zahtevna pot	tura	VO	Primož Grudnik, Jure Drev, Igor Rezman
8.-9.8.	Montaž	zelo zahtevna pot, zahtevna pot	tura	VO	Jure Drev, Igor Rezman, Roman Branc
9. – 16. 8.	Planinski tabor za osnovnošolce	tabor	tabor	MO	Tjaša Ostervuh
23.8.	Črna prst – Baška Grapa	lahka pot	tura	VO	Tina Jemec, Tjaša Ostervuh, Roman Branc
24. – 29.8.	Planinski tabor za odrasle - Dalmacija	tabor	tabor	VO	Primož Grudnik, Janez Kugonič, Jure Drev, Vlado Stropnik
5.9.	Raduha 2062m – po gamsovih sledeh	brezpotje in lahka pot	tura	VO	Primož Grudnik, Andrej Veternik, Janez Kugonič, Tjaša Ostervuh
20.9.	Pohod na Smrekovec 1577m – občinski praznik	lahka pot	pohod	VO	Matej Kortnik, Vlado Stropnik, Jure Drev
Oktober	Planinsko orientacijsko tekmovanje		tekmovanje	MO	Tjaša Ostervuh
Oktober	Obnova planinskih poti		delovna akcija	MarO	Vlado Stropnik
4.10.	Pohod po Trški poti okoli Šoštanja – praznik mesta Šoštanj	lahka pot	pohod	VO	Matej Kortnik, Vlado Stropnik, Jure Grudnik
18.10.	Planica - Ciprnik - Vitranc - Kranjska Gora	lahka pot	tura	VO	Roman Branc, Vlado Stropnik
7.11.	Izlet v neznano	lahka pot	izlet	VO	Predsednik PD, Vlado Stropnik, Filip Vrabič
22.11.	Po vrhovih Čičarije	lahka pot	izlet	VO	Andreja Konovšek Jalen, Martina Pečnik Herlah
5. 12.	Srečanje vodnikov Šaleške doline		srečanje	VO	Vodniški odsek
26. 12.	Pohod Topolšica – Sleme preko Loma, 1086 m	lahka pot	pohod	VO	Bojan Rotovnik, Andrej Veternik,Tjaša Ostervuh

Legenda: UVO – vodniški odsek, **MO** – mladinski odsek, **MarO** – markacijski odsek, **SG** – sekcija Gaberke, **TTP** – sekcija torkov trim per, **UO** – upravni odbor, **SZ** – sekcija Zlatorog, **OVGN** – odsek za varstvo gorske narave
**možna sprememba datuma*
Op.; prvo pisani je vodja akcije

Sestavni del programa PD Šoštanj so tudi izleti sekcije Zlatorog, sekcije Gaberke, sekcije TTP ter planinskih skupin mladinskega odseka.
Za udeležbo na vseh aktivnostih PD Šoštanj v naravi je potrebna ustrezna oprema in primerna psihofizična pripravljenost.
Sodelovanje društva z OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj in sicer sodelovanje vodnikov na vseh izletih mlajše in starejše planinske skupine. Predvideno 8 izletov zahtevnosti lahka pot. Vsi prevozi se opravijo preko Planinskega društva Šoštanj.
Sodelovanje društva z Vrtcem Šoštanj in sicer sodelovanje vodnikov in markacistov pri delu planinske skupine v vrtcu (krajši izleti, planinske urice, itd).
Redno vzdrževanje na planinskih poteh v oskrbi Planinskega društva Šoštanj. Sem sodijo tudi večja nujna dela na poteh, kot so izdelava manjših brvi, prestavitev poti in drugo. Akcije vodijo usposobljeni markacisti. Vsa dela nadzira načelnik markacijskega odseka, ki tudi skrbi za varnost pri delu, beleži opravljena dela, priskrbi potreben material in drugo.

FOTOGALERIJA PLANINSKIH IZLETOV 2015

Fotografije je izbral in prispeval: Borut Zajc

Žusem in stolp ljubezni

Evropska pešpot E6: Vuzenica – Mislinjska Dobrava

Po poteh Janeza Jalna (greben med Žirovnico in Begunjami)

Bohorski slapovi

Stol

Pohod po Ravenski poti

Akcija »Varno v gore« - Jezersko

Montaž

Črna prst – Baška grapa

Črna prst – Baška grapa

Pohod po Trški poti

Ciprnik – Vitranc

Izlet v neznano

Po vrhovih Čičarije

Pohod Topolšica – Sleme

PLAN AKTIVNOSTI PLANINSKEGA DRUŠTVA ŠOŠTANJ ZA LETO 2016

Datum	AKTIVNOST	Zahtevnost	Zvrst	Org.	Vodniki
9. 1.	**Pohod v spomin Pohorskemu bataljonu Rogla – Osankarica**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Jurij Drev, Igor Rezman, Janez Kugonič
16. 1.	**Pohod »Zdravju naproti« na Goro Oljko (733 m)**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Matej Kortnik, Bojan Rotovnik, Miran Hudej
14. 2.	**Pohod po Šilijevih vlakah na Smrekovec**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Igor Rezman, Vlado Stropnik, Jurij Drev
21.2.	**Pohod po Gaberški poti**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	SG	Igor Rezman, Marko Borovnik
februar	**Turni smuk Smrekovec (1577 m) – Boskovec (1588 m)**	Lahka turna smuka	Izlet in turna smuka	VO	Andrej Veternik, Bojan Rotovnik
12.3.	**Slapovi reke Mirne**	Lahka pot	Pohod	VO	Vlado Stropnik, Andreja Konovšek Jalen
3.4.	**Evropska pešpot E6; del poti med Iškim Vintgarjem in Blokami**	Lahka pot	Izlet	VO	Igor Rezman, Jurij Drev, Marko Borovnik, Miran Hudej
1. 5.	**Trupejevo Poldne (1931 m)**	Lahka pot	Izlet	VO	Vlado Stropnik , Roman Branc
22.5.	**Lepenatka (1426 m) in V. Rogatec (1557 m)**	Zahtevna pot	Tura	VO	Matej Kortnik, Marko Borovnik, Jure Grudnik
18. 6.	**Dan slovenskih planinskih doživetij – srečanje slovenskih planincev 2016 na Mozirski koči**	Lahka pot	Srečanje	VO	Primož Grudnik, Janez Kugonič, Miran Hudej, Jurij Drev
25. 6.	**Pohod po Ravenski poti**	Lahka pot	Pohod	VO	Jure Grudnik, Konovšek Tjaša, Ostervuh Tjaša, Matej Kortnik
30.6. – 3.7.	**Družinski planinski tabor – Planina Razor**	Tabor	Tabor	SZ	
9.7.	**Skupna akcija šaleških PD (lahka, zahtevna in zelo zahtevna tura) Kamniška Bistrica**	Različne zahtevnosti	Izlet in turi	VO	Jurij Drev, Miran Hudej, Igor Rezman, Marko Borovnik
23.-24.7.	**Ziljske Alpe – Reisskofel (2371m), Spitzegel (2119 m) (Avstrija)**	Zelo zahtevna in lahka pot	Tura	VO	Primož Grudnik, Janez Kugonič, Igor Rezman
13.-14.8.	**Gore nad Posočjem**	Zelo zahtevna pot	Tura	VO	Vlado Stropnik, Igor Rezman, Roman Branc
	Planinski tabor za osnovnošolce	Tabor	Tabor		Tjaša Ostervuh
23. – 28.8.	**Planinski tabor za odrasle - Bavarska**	Tabor	Tabor	VO	Primož Grudnik, Janez Kugonič, Vlado Stropnik, Jurij Drev
11.9.	**Rut – Rodica (1964 m) – Vogel (1923 m)**	Brezpotje in lahka pot	Tura	VO	Tina Jemec, Janez Kugonič, Tjaša Ostervuh
25.9.	**Pohod na Smrekovec (1577 m) ob prazniku občine Šoštanj**	Lahka pot	Pohod	VO	Matej Kortnik, Vlado Stropnik, Jurij Drev
8.10.	**Pohod po Trški poti okoli Šoštanja ob prazniku mesta Šoštanj**	Lahka pot	Pohod	VO	Matej Kortnik, Bojan Rotovnik, Jure Grudnik, Tjaša Ostervuh, Marko Borovnik
22.10.	**Trnovski gozd; Vitovska krožna pot**	Lahka pot	Tura	VO	Andreja Konovšek Jalen, Vlado Stropnik
23.10.	**Logarska dolina, Matkovo okno**	Zahtevno brez-potje	Tura	VO	Primož Grudnik, Andrej Veternik
5.11.	**Izlet v neznano**	Lahka pot	Izlet	VO	Predsednik PD, Vlado Stropnik, Filip Vrabič
20.11.	**Donačka gora (884 m)**	Lahka pot	Pohod		Primož Grudnik, Andreja Konovšek Jalen
5. 12.	**Srečanje vodnikov Šaleške doline**		Srečanje	VO	VO
26. 12.	**Pohod Topolšica – Sleme (1052 m) preko Loma (884 m)**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Bojan Rotovnik, Andrej Veternik, Matej Kortnik
14. 1.2017	**Pohod v spomin Pohorskemu bataljonu Rogla – Osankarica**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Jurij Drev, Igor Rezman, Janez Kugonič
21. 1.2017	**Pohod »Zdravju naproti« na Goro Oljko (733 m)**	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Matej Kortnik, Bojan Rotovnik, Miran Hudej

Legenda: UVO – vodniški odsek, **MO** – mladinski odsek, **MarO** – markacijski odsek, **SG** – sekcija Gaberke, **TTP** – sekcija torkov trim per, **UO** – upravni odbor, **SZ** – sekcija Zlatorog, **OVGN** – odsek za varstvo gorske narave
**možna sprememba datuma*
Op.; prvo pisani je vodja akcije

Sestavni del programa PD Šoštanj so tudi izleti sekcije Zlatorog, sekcije Gaberke, sekcije TTP ter planinskih skupin mladinskega odseka.
Za udeležbo na vseh aktivnostih PD Šoštanj v naravi je potrebna ustrezna oprema in primerna psihofizična pripravljenost.
Sodelovanje društva z OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj in sicer sodelovanje vodnikov na vseh izletih mlajše in starejše planinske skupine. Predvideno 8 izletov zahtevnosti lahka pot. Vsi prevozi se opravijo preko Planinskega društva Šoštanj.
Sodelovanje društva z Vrtcem Šoštanj in sicer sodelovanje vodnikov in markacistov pri delu planinske skupine v vrtcu (krajši izleti, planinske urice, itd).
Redno vzdrževanje na planinskih poteh v oskrbi Planinskega društva Šoštanj. Sem sodijo tudi večja nujna dela na poteh, kot so izdelava manjših brvi, prestavitev poti in drugo. Akcije vodijo usposobljeni markacisti. Vsa dela nadzira načelnik markacijskega odseka, ki tudi skrbi za varnost pri delu, beleži opravljena dela, priskrbi potreben material in drugo.

OPISI IZLETOV

POHOD V SPOMIN POHORSKEMU BATALJONU ROGLA – OSANKARICA, 9. januar

Vodniki: Jurij Drev, Igor Rezman, Janez Kugonič.
Zahtevnost poti: lahka pot v zimskih razmerah.
Čas hoje: 5 ur.

Kot že vrsto let, se bomo tudi letos udeležili pohoda v spomin Pohorskega bataljona, ki poteka na relaciji od Koče na Pesku (Rogla) preko Osankarice do vasi Kot. K pohodu spada tudi družabno srečanje v športni dvorani Zreče, celodnevna organizacijo pa prevzema Planinsko društvo Zreče.

POHOD »ZDRAVJU NAPROTI« NA GORO OLJKO (733 m), 16. januar

Vodniki: Matej Kortnik, Bojan Rotovnik, Miran Hudej.
Zahtevnost poti: lahka pot v zimskih razmerah.
Čas hoje: 4 ure.

Znova se bomo udeležili tradicionalnega pohoda Zdravju naproti na Goro Oljko in tako kot vsako leto tudi tokrat poskusili vrh osvojiti po drugi poti ter tako spoznati kakšen nov kotiček ali pot v naši bližini. Pohod bomo pričeli na avtobusni postaji Šoštanj in po markirani poti ob jezeru nadaljevali proti Lokovici in nato proti Velikemu Vrhu, Vedetu in nato še v zadnji vzpon mimo Rogelška na vrh Gore Oljke (2h). Na vrhu dobi vsak pohodnik od organizatorjev (PD Polzela) prejme trdo kuhano jajce v počastitev praznika Sv. Neže, jubilejni pohodniki pa prejmejo tudi priznanja.
Vračamo se po isti poti. Planinski dom je odprt. Možno je dobiti toplo hrano in pijačo. Kljub temu imejte s sabo toplo pijačo in kakšen prigrizek po lastnih potrebah.

POHOD PO ŠILIJEVIH VLAKAH NA SMREKOVEC, 14. februar

Vodniki: Igor Rezman, Vlado Stropnik, Jurij Drev.
Zahtevnost: lahka pot v zimskih razmerah.
Čas hoje: 5 ur.

Tradicionalni zimski pohod na Smrekovec je organiziran v spomin na našega člana in vodnika Milana Pogorelčnika po gozdnih poteh, ki jih je imel on najraje. Pohod je organiziran v soorganizaciji PD Velenje - sekcija Topolšica in PD Šoštanj.

TURNA SMUKA SMREKOVEC (1577 m) – BOSKOVEC (1588 m), 8. februar

Vodnika: Andrej Veternik, Bojan Rotovnik.
Zahtevnost: lahka turna smuka.
Čas smuke: 5 ur.

PD Šoštanj za namen popularizacije turnega smučanja že drugo leto zapored organizira lažji turno-smučarski izlet na področju Smrekovca in Mozirskih planin. V letu 2015 smo se podali iz Mozirske koče proti Smrekovcu, v letu 2016 pa bomo s smučmi opravili obratno pot. Lokacijo začetka vzpona proti vrhu Smrekovca (1577 m) bomo določili na dan izleta in je odvisna od trenutnih snežnih razmer. Po spustu iz vrha Smrekovca se bomo ustavili na Domu na Smrekovcu (1377 m) za daljši odmor, po katerem bomo nadaljevali turno smučanje proti Boskovcu (1588 m) in se na to spustili do Mozirske koče (1356 m), kjer bomo tudi zaključili turno-smučarski izlet. Za udeležbo na tem izletu je potrebna predhodna prijava, ustrezna fizična pripravljenost ter osnovna turno-smučarska oprema. Skupni čas hoje s smučmi in smučanja ne bo presegal 5h.

SLAPOVI REKE MIRNE, 12. marec

Vodnika: Vlado Stropnik, Andreja Konovšek Jalen.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: 6 ur.

Hrvaški planinci so pri Buzetu ob rekah Mirni in Dragi speljali pot sedmih slapov, ki jo bomo letos ob pričakovanju pomladi prehodili še mi. Na poti si bomo tako najprej ogledali slap imenovan Zagon, ki se nam bo pokazal kmalu po vstopu v sotesko, za njim pa še slap Bačva. Do naslednjega slapu se bomo morali malo potruditi, za plezanje navzgor pa nam bodo v pomoč varovala in vdelane stopnje. Pot je sicer strma, a varna in pripeljala nas bo do slapu Vela peč. Do četrtega slapu Mala peč se pot še nekaj časa strmo vzpenja, nato pa poravna in od tu naprej ni več veliko vzponov, temveč le sprehajanje malo gor, malo dol. Mimo lepo urejenega vinograda, Napoleonovega mostu in zanimivih naravnih tvorb bomo prišli do vasi Kotle, kjer si bomo ogledali peti slap in opuščeni mlin. V vasi si bomo privoščili tudi daljši počitek. Od tu naprej se bo pot obrnila navzdol do šestega slapu Zelenščak in še do sedmega, ki se imenuje Grjok.

Prek nekakšne soteske se bomo ob reki po nasprotnem bregu vrnili v Buzet in ob tem kar večkrat prek velikih kamnov prečili potok.

EVROPSKA PEŠPOT E6, DEL POTI MED IŠKIM VINTGARJEM IN BLOKAMI, 3. april

Vodniki: Igor Rezman, Jurij Drev, Marko Borovnik, Miran Hudej.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: 6 ur 30 min.

Odsek evropske pešpoti E6 skozi Iški vintgar je gotovo eden bolj zanimivih odsekov te poti. Sama soteska nas preseneti s svojo divjino ter naravnimi znamenitostmi. Pot nas bo vodila po soteski do sotočja Zale in Iške »Vrbca«, kjer je bila že v starih časih meja med okraji, danes pa je meja štirih občin. Nato nas pot vodi navkreber skozi hudourniški potok Kobiljek do vasi Krvava Peč. Nato skozi gozd do križišča pešpoti E6 in E7. Tu že hodimo po Bloški planoti, poznani kot zibelki slovenskega smučanja. Pot nas bo po planoti vodila čez njene gozdove in travnike in vasi do Bloškega jezera.

TRUPEJEVO POLDNE (1931 m), 1. maj

Vodnika: Vlado Stropnik, Roman Branc.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: 6 ur.

V naslovu omenjena 1931 m visoka gora leži v zahodnem grebenu Karavank, natančneje nad Srednjim vrhom severno nad Gozdom Martuljkom. In prav ta kraj si bomo izbrali za izhodišče. Izbrana krožna pot nas bo vodila najprej po dolini potoka Jerman do območja imenovanega Železnica, v nadaljevanju mimo lovske koče, preko gorskega sedla in po grebenu do izbranega cilja. Za povratek bomo izbrali zelo zanimivo in slikovito pot po dolini potoka Žlebnice

seveda s ciljem na našem izhodišču. Trupejevo poldne je redkeje obiskan vrh, čeravno zelo lep in razgleden. Vzpon nanj velja za eno lepših planinskih tur, zato pridite, bo lepo. Pot ni zahtevna, primerna je za vsakogar s kančkom kondicije.

LEPENATKA (1426 m) IN VELIKI ROGATEC (1557 m), 22.maj

Vodniki: Matej Kortnik, Marko Borovnik, Jure Grudnik.
Zahtevnost: zahtevna pot (možna varianta brez vzpona na V. Rogatec – v tem primeru je zahtevnost poti lahka).
Čas hoje: 6 - 7 ur.

Prečenje grebena med sedlom Črnivec in Lučami je prava gorniška klasika za planinske sladokusce. Samotne poti visoko na Gornjim Gradom in Lučami nas popeljejo na vrhove Krajnske Rebri, Lepenatke in Velikega Rogatca. Ves čas se potikamo v osrčju čudovitega gozdnega ekosistema, ki se tudi spreminja glede na geološko podlago, po kateri se gibamo. Pobočje Krajnske Rebri je po geološki sestavi tal podobno Pohorju in Smrekovcu in ne osrednjemu delu Kamniško Savinjskih Alp, kjer je seveda glavna kamnina apnenec. Ves čas se nam odpirajo tudi razgledi od pogledov proti jugu, na osrednje gorovje Kamniško Savinjskih Alp, Raduho in ostalo predgorje vzhodno od V. Rogatca.
Pot bomo začeli na sedlu Rogatec, osvojili najprej Krajnsko reber, se spustili na sedlo V Kalu, prečili nato pobočje Kašnega in Kunšperskega vrha in se povzpeli na Lepenatko. Z vrha se bomo spustili v sedlo Kal. Sledi vzpon na V. Rogatec. Za tiste, ki imate težave z zahtevnimi potmi je možno, da vzpon na Rogatec izpustite in boste po markirani poti obšli vrh pod Rogatcem in se boste skupini priključili pri Zg. Špehu, kjer se bo gl. skupina spustila iz Rogatca. Nato sledi še spust do Luč, kjer bomo zaključili izlet. Lepo vabljeni!

DAN SLOVENSKIH PLANINSKIH DOŽIVETIJ 2016 – srečanje slovenskih planincev na Mozirski koči, 18. junij

Vodniki: Primož Grudnik, Janez Kugonič, Miran Hudej, Jurij Drev.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: aktivnosti skozi ves dan

Planinsko društvo Šoštanj sodeluje v organizaciji Dneva slovenskih planinskih doživetij oz. srečanja slovenskih planincev, ki bo potekalo v soboto, 18. junija 2016, na Golteh in sicer v okolici Mozirske koče, ki letos praznuje 120-letnico. Glavni organizatorji prireditve so Planinska zveza Slovenije, PD Mozirje in Gorski turistični center Golte. Program srečanja bo pripravljen tako, da bodo v dopoldanskem času organizirane različne planinske aktivnosti različnih težavnostnih stopenj, tako da si bo lahko vsak udeleženec izbral sebi najprimernejšo. Organiziranih bo več pohodov iz različnih izhodišč do Mozirske koče. Poseben program bo namenjen tudi družinam in kolesarjem. Osrednji del prireditve bo potekal po zaključku pohodov in bo poleg krajše proslave s kulturnim programom vključeval tudi različne predstavitve. Podrobnejši program bo objavljen naknadno.

POHOD PO RAVENSKI PLANINSKI POTI, 25. junij

Vodniki: Jure Grudnik, Tjaša Ostervuh, Matej Kortnik, Tjaša Konovšek.
Zahtevnost poti: lahka pot.
Čas hoje: 5 ur.

Ravenska pot je lahka registrirana planinska pot na območju Raven pri Šoštanju. Je ena izmed dveh obhodnic, za kateri skrbi PD Šoštanj. Planinsko pot so na pobudo domačinov – planincev leta 2004 tudi uradno odprli. Krožna pot večinoma poteka po kolovozih in gozdnih stezah, okoli vasi Ravne. Najvišji vrh je s 710 metri nadmorske višine Vrholanov vrh, s katerega se odkriva čudoviti pogled na celotno Šaleško dolino. Že tradicionalno PD Šoštanj, v sodelovanju s ŠD Ravne, vsako leto organizira pohod po tej 16 km dolgi poti. Nekje na dobri polovici prehojene poti je organizirano tudi družabno srečanje pri kmetiji Abidnikovih.

DRUŽINSKI PLANINSKI TABOR – PLANINA RAZOR, 30. junij – 3. julij

Vodnika: Matej Kortnik, Bojan Rotovnik

Vsak dan bodo organizirane različne aktivnosti za družine s predšolskimi in osnovnošolskimi otroki. Na planinskih izletih bomo spoznavali zanimivosti gorskega sveta ter izvajali različne družabne igre in delavnice, ki bodo zanimive tako za otroke kot tudi za starše.

Število družin: največ 10 družin s predšolskimi in osnovnošolskimi otroki.
Obvezna oprema: osnovna planinska in športna oprema, čim več igrač za igranje na prostem, športni rekviziti, glasbila, pesmarica, posteljnina, planinska izkaznica s plačano članarino za leto 2016 in obilica dobre volje.

SKUPNA AKCIJA ŠALEŠKIH PD – KAMNIŠKA BISTRICA, 9. julij

Vodniki: Jure Drev, Miran Hudej, Igor Rezman, Marko Borovnik in vodniki sodelujočih društev.
Zahtevnost poti: ture različnih težavnostnih stopenj.

Kot vsako leto tri planinska društva Šaleške doline organiziramo izlete, zahtevne in zelo zahtevne ture v naše gore. Letos smo organizatorji šoštanjski planinci. Naše izhodišče bo Kamniška Bistrica. Tudi kakšno brezpotje bo prisotno. V društvu si želimo, da bi naslov "Varno v gore" res prinesel tisti pravi občutek za varnost udeležencev na turi. Priporočamo in vabimo vas, da se udeležite akcije, saj se bo za vsakega nekaj našlo.

ZILJSKE ALPE (Avstrija), 23. - 24.julij

Vodniki: Primož Grudnik, Janez Kugonič, Igor Rezman.
Zahtevnost: zelo zahtevna in lahka pot.
Oprema: planinski čevlji in oblačila, čelada, pas + samovarovalni komplet, naglavna svetilka, spalka.
Čas hoje: prvi dan 9 ur, drugi dan 5 ur.

Ziljske Alpe so gorstvo v severnih apneniških Alpah na Vzhodnem Tirolskem in Koroškem. Ziljske Alpe se nahajajo med dolinama reke Drave na severu in Zilje na jugu, med Beljakom na vzhodu in Lienzom na zahodu. V vzhodnem delu med obema dolinama se nahaja najvišje ležeče jezero na Koroškem, dobrih deset kilometrov dolgo razpotegnjeno Belo jezero (Weissensee). Po gorstvu poteka približno 150 km dolga planinska pot, imenovana Gailtaler Höhenweg.
Prvi dan se bomo z avtobusom peljali mimo Celovca, Beljaka po dolini Zilje do kraja Reisach, kjer bomo zavili desno proti koči Reisskofelbad (988 m), ki bo naše izhodišče. Pot nas bo skozi mešane gozdove vodila do Gregorinütte. Od tam se bomo pričeli strmeje

dvigati proti najvišjemu vrhu Reisskofel (2371 m). Pot je opremljena z nekaj jeklenicami, ki pa ne predstavljajo večjih težav. Po približno 4 urah hoje bomo osvojili glavni vrh. Tisti, ki ne boste kondicijsko dovolj pripravljeni, boste lahko po manj zahtevni poti osvojili Kleiner Reisskofel (2158 m). Sledil bo skupen sestop po grebenski poti vse do mesta Weissbriach, kjer nas bo čakal prevoz. Skupaj hoje približno 8-9 ur. Od tukaj nas bo avtobus odpeljal do turistično zelo atraktivnega jezera Weissensee, kjer se bomo za nekaj trenutkov ustavili. Nato sledi še prevoz do koče Hermagorer Bodenalm, kjer nas bo čakala večerja in postelja. V koči imajo tudi tuš z vodo.
V nedeljo po zajtrku se bomo odpravili še na drugi manj zahteven vrh Spitzegel. Za vzpon in sestop bomo potrebovali približno 5 ur hoje. Vrh je prav tako zelo razgleden in atraktiven. Po prehojeni poti se bomo vrnili nazaj proti Šoštanju, kjer bomo v zgodnjih večernih urah.

ROMBON (2208 m), 13. – 14. avgust

Vodniki: Igor Rezman, Vlado Stropnik, Roman Branc.
Zahtevnost: lahka do mestoma zahtevna pot.

V letošnjem letu smo si za plan izbrali Posočje. Vsi poznamo ali pa smo že hodili po Krnu, Bavškem Grintavcu in še bi lahko naštevali. Tokrat se bomo podali na Rombon, ki deluje kot osamelec nad Bavšico in je del Kaninskega pogorja. Vzpon proti vrhu bomo pričeli pri Trdnjavi Kluže.
Večji del prehojene poti bomo lahko občudovali dolino reke Soče, okoliške vrhove in ob pogledih na ostanke 1. svetovne vojne podoživljali zgodovinske trenutke.

PLANINSKI TABOR ZA OSNOVNOŠOLCE, avgust

Vodnica: Tjaša Ostervuh.

Kot vsako leto, bomo tudi letos počeli veliko zanimivih stvari: sprehodili se bomo po okoliških gorah in planinah, imeli orientacijsko tekmo, nočni pohod...
V tednu dni bomo skušali obiskati vsaj tri gorske cilje, za starejše pa bomo morda pripravili tudi dvodnevno turo, tako da bi prespali v planinski koči ali bivakirali na prostem.
Poleg vsega naštetega se bomo naučili še kaj novega iz gorniških vsebin (orientacija, varna hoja v gore, vreme in prehrana v gorah, gorniška oprema) se družili in peli ob ognju, ter se zabavali ob družabnih igrah in ustvarjali.

PLANINSKI TABOR ZA ODRASLE – BAVARSKA (Nemčija), 23. – 28. avgust

Vodniki: Primož Grudnik, Janez Kugonič, Jure Drev, Vlado Stropnik.

Planinsko društvo Šoštanj se že tradicionalno zadnji teden v avgustu odpravlja na planinski tabor za odrasle. V letu 2016 bomo obiskali in prehodili območje južne Nemčije – Bavarska. Na taboru bomo predvidoma 6 dni in sicer 3 dni v okolici Garmisch-Partenkirchna, kjer bomo prehodili in osvojili bližnje vrhove. Drugi del tabora bomo namenili raziskovanju planinskih poti na območju Chiemgau Alps, kjer bomo v bližini le teh tudi nastanjeni.
Podroben opis tabora bo objavljen do 10. maja, ko bomo začeli pobirati tudi prijave.

VOGEL (1923 m) - RODICA (1964 m) - RUT , 11. september

Vodniki: Tina Jemec, Janez Kugonič, Tjaša Ostervuh.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: 6 – 7 ur.

Tokrat smo si za cilj v Bohinjskih gorah izbrali Rodico (1966 m), ki na eni strani meji na Baško grapo, na drugi pa na Bohinj. Z vrha Rodice je lep pogled na Julijske Alpe in na Škofjeloško in Cerkljansko hribovje.
Z bohinjske strani se bomo z vzpenjačo pripeljali do Ski hotela na Voglu, od koder se bomo podali v smeri Rodice. Pot nas bo najprej vodila v smeri vrha Šija, nato preko sedla Čez suho vse do najvišjega vrha na tej turi – Rodica (1966). Predviden čas hoje za ta del poti je 3 ure. Po oddihu na vrhu Rodice se bomo usmerili proti Baški Grapi, natančneje v smeri vasi Rut. Pot nas bo vodila preko Grantarskega in Rutarskega gozda do vasi Rut. Sam sestop bo zaradi višinske razlike, ki jo bomo mogli premagati, nekoliko bolj naporen (1300 m n.v.), vendar se pot lepo postopno spušča v dolino. Sam sestop nam bo vzel približno 3 ure in pol. Turo bomo zaključili v majhni idilični vasi Rut (684 m), ki leži nad severnimi pobočji Baške grape in nam nudi čudovit pogled na sam vrh Rodice in sosednje vršace. V osrčju vasi se nahaja cerkev Sv. Lamberta in velika večstoletna lipa.
Lepo vabljeni, da se nam pridružite na še eni lepi turi v Bohinjske gore.

POHOD NA SMREKOVEC (1577 m) – ob prazniku občine Šoštanj, 25. september

Vodniki: Matej Kortnik, Vlado Stropnik, Jure Drev.
Zahtevnost poti: lahka pot.
Čas hoje: 6 ur.

Pohod na Smrekovec je sedaj že postal stalnica v programu praznovanj občinskega praznika in hkrati Dnevov rekreacije. Začetek pohoda je pri gostišču Grebenšek. Pohodniki se nato mimo Homca, Luka, Brložnika in Doma na Smrekovcu povzpnejo na vrh Smrekovca in se nato po isti poti vrnejo.

POHOD PO TRŠKI POTI OKOLI ŠOŠTANJA – praznik mesta Šoštanj, 8. oktober

Vodniki: Matej Kortnik, Bojan Rotovnik, Jure Grudnik, Marko Borovnik.
Zahtevnost poti: lahka pot.
Čas hoje: 4 ure.

Trška pot, ki obkroža mesto Šoštanj je speljana, kolikor je to bilo mogoče, po mejah šoštanjskega pomirja (mestnega ozemlja), ki je že od srednjega veka predstavljal meje, do katerih je segala oblast samega trga, kasneje mesta Šoštanj. Meja je pred letom 1848 potekala takole: od Pohrastnika je šla mimo Sraleta do Poštajnerja ter mimo Lepa in skozi gozd pod Plešejem. Od tu je prišla v Družmirje pri Miklavu, ter nato proti Paki čez Tamšetov travnik. Ko je meja prestopila Pako, se je nadaljevala mimo Klancjurja, Hliša, Ostrožnika, Vrhovnika in Pušnika, od koder se je spustila v Penk in nato nazaj do Pohrastnika. Če ta opis primerjamo s potjo, ki jo je ubrala trška pot vidimo, da se v več kot polovici poteka povsem pokrivata. To (naključno?) pokrivanje govori samo po sebi o trdovratnosti mestnih meja, ki so pri Šoštanjčanih podzavestno prisotne do današnjega dneva.

TRNOVSKI GOZD - VITOVSKA KROŽNA POT, 22. oktober

Vodnika: Andreja Konovšek Jalen, Vlado Stropnik.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: 5 ur.

Dobrih deset kilometrov pred Novo Gorico, če potujete iz osrednje Slovenije, se pod južnimi obronki Trnovskega gozda na precej veliki površini razprostira vas Vitovlje. Tukaj je urejena krožna Vitovska

pot, ki jo bomo prehodili tudi mi.
Pot se prične nad zaselkom vasi Osek imenovanim Užiče. Pot, ki so jo nekoč poznali kot »Pot po stopnicah na Vitovlje« nas bo najprej pripeljala do cerkve Marijinega vnebovzetja, ki je bila zgrajena v 14. stoletju in stoji na skalnem osamelcu sredi pobočja nad vasjo, in sicer med Vitovskim vrhom in Čavnom. S te točke je lep razgled na Vipavsko dolino in Goriško raven, pogled pa sega tudi do Jadranskega morja. Od cerkve vodi označena pot po kamniti stezi mimo lovske koče do najvišje točke – Kopitnika (929 m), kjer lahko opazujemo spuščanje jadralnih zmajarjev. Tu je tudi najvišja točka krožne poti. Od tu naprej se pot spušča po Napoleonovi poti, ki je bila zgrajena v času Ilirskih provinc. Nadaljujemo do kapelice »Pri sv. Luciji«, poznani po svoji energetski moči. Nato se začne pot strmo spuščati do Vitovskega jezera, edinega naravnega jezera v Vipavski dolini. Široko je 7 m, dolgo 10 m, globoko pa največ 1 m. Od tod naprej se vrnemo do izhodišča.
Ker je na ta vikend v Vitovljah tudi praznik kostanja, se bomo popoldan malo zadržali tudi na tej prireditvi in poskusili dobrote iz kostanja.

LOGARSKA DOLINA, MATKOVO OKNO, 23. oktober

Datum odhoda: 23. oktober
Vodnika: Primož Grudnik, Andrej Veternik.
Zahtevnost: zahtevno brezpotje.
Čas hoje: 8 ur.

Jesen je zaključek tega kar se spomladi začne, zato nas narava nagradi s svojimi darovi in eden od teh so čudoviti barvni odtenki pokrajine.
Pot bomo začeli v Logarskem kotu, kar je dober kilometer nižje od parkirišča pri slapu Rinka. Kmalu zagledamo in sledimo poti, ki nas skozi gozdove, grape, pobočja in grebene pripelje do Zabrložnice, kjer stoji lovska koča. Po krajšem počitku nas bodo možiclji usmerili proti sedlu in naprej po strmih travah, skalnih pobočjih in med ruševjem do Matkovega okna.
Po daljšem počitku in občudovanju te naravne lepote in okoliško pokrajino se bomo naprej odpravili v smeri Okrešlja. Na poti bomo uživali v pogledih na gore na drugi strani doline, zahtevne prehode preko grap, čez skale, melišča in gozd. Po prečenju suhe struge se bomo povzpeli skozi gozd, kjer bomo kaj kmalu zagledali novo GRS kočo na Okrešlju. Od tam nas bo pot vodila po markirani poti mimo slapa Rinke do parkirišča, kjer nas bo čakal prevoz.
Pot je zelo zahtevna in neoznačena, vendar zaradi lepot, ki nam jih ponuja vredna truda.

IZLET V NEZNANO, 5. november

Vodniki: Predsednik PD, Vlado Stropnik, Filip Vrabič.
Zahtevnost: lahka označena pot.
Čas hoje: 5 ur.

Kot vsako leto se PD Šoštanj ob koncu leta odpravi na nekakšen neuradni zaključek planinske sezone na izlet v neznano. Organizatorji izleta se vedno potrudimo, da najdemo manj znane, pa vendar zelo zanimive planinske poti lahke težavnostne stopnje za 3 do 5 ure hoje. Na izletu je več časa namenjeno tudi druženju, ogledovanju lokalnih znamenitosti in drugega. Potrudimo se tudi, da pripravimo malico že med hojo (vključeno v ceno) in tudi pozno kosilo (vključeno v ceno). Kje se bomo to leto "potepali" boste izvedeli, če se nam pridružite.

DONAČKA GORA (884 m), 20. november

Vodnika: Primož Grudnik, Andreja Konovšek Jalen.
Zahtevnost: lahka označena pot.
Čas hoje: 5 ur.

Donačka gora je vrh, ki se nahaja severno od Rogatca. Z zahodnega vrha na katerem je postavljen visok kamnit križ se lepo vidi Boč z okolico, ob lepem vremenu pa pogled seže vse od osrednjih Kamniško Savinjskih Alp do Pohorja. Na zahodnem vrhu je tudi vpisna skrinjica in slovenska zastava. Donačka gora ima dva med seboj skoraj enako visoka vrhova, zahodnega in vzhodnega.
Pot bomo začeli v kraju Sv. Jurij, ki nas bo po stari južni poti vodila skozi gozdove in travnike po kolovozih in dobro uhojenih poteh vse do vrha, kjer bomo naredili daljši postanek. Sestopili bomo v smeri proti Rudijevim domom in nazaj do izhodišča v Sveti Jurij. Načrtovana pot je v jesenskem času zaradi lepo obarvanih krošenj dreves in narave zelo prijetna.

POHOD TOPOLŠICA – SLEME (1052 m) PREKO LOMA (884 m), 26. december

Vodniki: Bojan Rotovnik, Andrej Veternik, Matej Kortnik.
Zahtevnost: lahka pot.
Čas hoje: 4h.

Tradicionalni pohod PD Šoštanj, v letu 2015 že osmi, poteka iz Topolšice preko Loma in vrha Lomek 884m na Sleme. Zbrali se bomo ob 8h pred starim bazenom v Topolšici in od tam mimo bolnišnice pričeli vzpon na Lom. Po kratkem delu čez gozd pridemo do Adama, kjer se gozd odpre in v pasu se po celotnem pobočju vijejo posamezne domačije. Mi se bomo mimo hiš povzpeli na kolovoz, ki pripelje mimo domačije Zg. Trkorita na vrh planote Loma. Pot delom seka ovinke kolovoza in je ves čas speljana zelo lagodno, tako da vzpon do Dražnikove domačije, kjer je prvi počitek, hitro mine. Od Dražnikove kmetije vodi pot po kolovozu naprej mimo vikendov do kmetije Vodovnik, kjer pripelje iz Strmine makadamska dovozna cesta. Po njej se bomo povzpeli do kmetije Ravs, domačije, ki leži tik pod samim vrhom Loma, Lomek (884 m). Pri Ravsu nas vsako leto prijazno sprejmemo. Od Ravsa se spustimo po travniku in nato skozi gozd do Banka. Od tam nadaljujemo proti kmetiji Žlebnik, od koder sledi zadnji vzpon mimo Orla do Andrejevega doma na Slemenu 1052m, kjer nas čaka topel čaj in primerno okrepčilo. Izpred planinske koče nas bo posebni avtobus odpeljal nazaj v dolino. V primeru lepega vremena in pravega vzdušja pa se bomo po okrepčilu v koči spustili po planinski poti proti vasi Zavodnje in pri Kopinu ali celo v centru vasi Zavodnje vstopili na avtobus.
Predhodne prijave za udeležbo na pohodu niso potrebne, je pa udeležba brezplačna (stroške avtobusnega prevoza iz Slemena krije PD Šoštanj).

Slovenski planinski muzej
SLOVENIAN ALPINE MUSEUM
• Mojstrana •

MARKACISTI V LETU 2015

V zadnjih zimskih in pomladanskih mesecih lanskega leta smo markacisti PD Šoštanj sodelovali predvsem pri urejanju novih društvenih prostorov, ki so nam in še trem drugim društvom bili dodeljeni s strani občine Šoštanj v bivši enoti vrtca Lučka na Koroški cesti.

Poleg nove društvene pisarne smo ob tej priložnosti tudi markacisti v kletnih prostorih omenjene stavbe pridobili dva manjša prostora, v katerih smo uredili skladišče za orodje in razne materiale, ki ji potrebujemo pri svojem delu. Enega izmed prostorov smo opremili tudi z mizo in stoli, kakor tudi s hladilnikom za shranjevanje pijač, ki jih popijemo na delovnih akcijah. Skoraj nov hladilnik so nam podarili pri Moškonovih.

Zaradi vsega prej opisanega v pomladanskem času nismo organizirali rednih delavnih akcij, razen seveda skrbnikov poti, ki so opravljali manjša dela na poteh za katere so zadolženi.

Proti koncu meseca maja smo prvič pokosili prostor pred Pustim gradom in očistili okolico. V juniju smo postavili manjšo brv na planinski poti Šoštanj - Smrekovec in sicer na odseku potok Kramarca - Spodnji Brložnik. V začetku meseca julija smo v soorganizaciji PZS organizirali vseslovensko srečanje markacistov. Ob tej priložnosti smo organizirali tudi delovne akcije na vseh planinskih poteh, ki vodijo iz zahodnega dela Šaleške doline do doma na Smrekovcu. Delo je potekalo tudi na Šaleški planinski poti in poti XIV. divizije. Pod vodstvom markacistov PD Šoštanj in PD Velenje, smo se vsi udeleženci razdelili v skupine po šest markacistov in na prej omenjenih poteh opravili predvsem lažja dela, kamor spadajo obnova markacij in risanje novih, sečnja na poti štrlečega vejevja itd.. Postavili smo tudi dva prehoda preko pašne ograje po sistemu trikotnika. Za vsa postorjena dela se markacisti obeh društev iskreno zahvaljujemo vsem udeležencem srečanja, saj nam je bilo s tem prihranjenega veliko lastnega dela. V mesecu oktobru smo poslali na usposabljanje za markacista PZS Franca Urbanca. Omenjeni član društva se je že do sedaj redno udeleževal delovnih akcij odseka. Tečaj je potekal na planinskem domu pod Bočem.

O delih, ki so bila postorjena v jesenskem času, velja omeniti čiščenje vejevja iz vrhnjega dela Ravenske poti zaradi napada podlubnikov in posledično obsežne sečnje. Na razpotju planinskih poti Šoštanj-Smrekovec in Trške poti na križišču pri lipi v Florjanu je bil postavljen nov kovinski drog, na katerega so bile pritrjene smerne table, ki so bile prej na lipi, ki je sedaj ni več. Vzdrževalna dela so potekala še na poteh na vrhu Loma, pregledan pa je bil tudi še že skoraj opuščen odsek poti XIV. divizije od kmetije Jank do Žlebnika.

V mesecu januarju 2016 smo vsi markacisti oddali komisiji za planinske poti pri PZS poročila o opravljenem delu na planinskih poteh v preteklem letu.

V letu 2016 vam markacisti PD Šoštanj želimo varen korak in obilo veselja, kamorkoli vas ponese pot!

Vlado Stropnik

POROČILO VODNIŠKEGA ODSEKA ZA LETO 2015

Leto 2015 je bilo glede aktivnosti vodniškega odseka z vidika akcij uspešno, saj smo zaradi objektivnih razlogov od 28 akcij odpovedali samo štiri. Zelo dobro so nam uspeli vsi trije tabori (družinski, za osnovnošolce in odrasle). Osnovnošolci so spoznavali območje Trnovske planote, odrasli pa smo se tokrat odpravili v Dalmacijo na območje Mosorja in Biokovega. Uspešno smo izvedli tudi ture v visokogorju.

Zaradi slabšega vremena v mesecu juniju, smo bili primorani prestaviti turo na Stol v mesec julij. Stol smo kasneje iz Avstrijske strani osvojili. Žal je vreme krojilo usodo dvodnevnega obiska Ziljskih Alp, ki jih bomo ponovili v letošnjem poletju. Zelo dobro je ponovno bila obiskana skupna akcija Varno v gore, ki je potekala na Jezerskem.

Opažamo, da so zadnje čase med pohodniki zelo priljubljene lažje panoramske poti, ki nam poleg hoje ponujajo še veliko drugih zanimivih dopolnil (naravne lepote, zgodovinske in krajevne posebnosti...). Vodniki se bomo potrudili, da bodo ti izleti vedno prisotni v naših planih.

V letu 2015 smo prav tako sodelovali z občino Šoštanj in Športno zvezo Šoštanj, s katerima smo organizirali tradicionalni pohod na Smrekovec ter s Krajevno skupnostjo Šoštanj, s katero smo skupaj organizirali pohod po Trški poti. Ta je bil izveden v okviru praznika Krajevne skupnosti Šoštanj. Pohoda po Trški poti se je udeležilo preko 80 planincev.

V vodniškem odseku smo v letu 2015 pridobili nove jakne in prve pomoči za vodnike. Nekaj vodnikov je uspešno opravilo tudi izpopolnjevanja za svoje kategorije.

Tudi v letu 2015 smo skozi celotno leto zbirali planinske fotografije, ki smo jih kasneje uporabili za izdelavo planinskega koledarja za leto 2016. Veliko se jih je odzvalo in prispevalo svoje fotografije, najlepše izbrane pa so na koledarju zagotovo našle svoje mesto.

Velika zahvala velja vodnikom, ki veliko svojega prostega časa in dobre volje namenijo za samo organizacijo in izpeljavo izletov, ki je v današnjem času zahtevna in predvsem zelo odgovorna na vseh področjih (varnost, poznavanje okolja ...). Seveda pa hvala tudi našim najbližjim in seveda vsem vam, ki nas podpirate pri izvedbi vseh aktivnosti.
Plan aktivnosti za leto 2016 je raznolik, zatorej upam, da bo vsakdo našel nekaj zase.

Želim vam varen in zadovoljen korak!

Primož Grudnik

SEZNAM VODNIKOV PD ŠOŠTANJ

VODNIK(-CA)	GSM	VODNIŠKA KATEGORIJA
Andreja Konovšek Jalen	031/ 869 927	A, B, D,C*
Andrej Veternik	041/ 368 667	A, B*
Bojan Rotovnik	031/ 382 450	A, B, D, G
Brina Zabukovnik Jerič	041/ 432 368	A
Evgen Drvarič	/	A, B
Filip Vrabič	031/ 743 030	A
Igor Rezman	041/ 776 234	A, B
Janez Kugonič	031/ 702 365	A
Jure Drev	041/ 776 269	A, D, B
Jure Grudnik	041/ 437 235	A
Marko Borovnik	031/ 593 162	A*
Martina Pečnik Herlah	031/ 738 821	A, B, D
Matej Kortnik	040/ 328 898	A, B, D
Miran Hudej	041/ 776 268	A, B
Primož Grudnik	031/ 583 273	A, B, C*, D
Roman Branc	041/ 272 801	A*
Tina Čebul	040/ 626 913	A
Vlado Stropnik	031/ 392 146	A, B
Valentina Uran	040/ 452 017	A, D
Tjaša Konovšek	031/ 713 858	A
Tjaša Ostervuh	051/ 412 969	A

*Opomba: * pripravnik/-ca za označeno kategorijo*

KATEGORIJA	RAZLAGA	KATERE POTI/TURE LAHKO VODI VODNIK?
A	lahke kopne ture	lahke označene poti lahke neoznačene poti
B	zahtevne kopne ture	vse, kar je opisano pri A kategoriji zahtevne in zelo zahtevne označene poti zahtevne neoznačene poti lahka brezpotja
C	zelo zahtevne kopne ture	vse, kar je opisano pri B kategoriji zelo zahtevne neoznačene poti zahtevna in zelo zahtevna brezpotja
D	lahke snežne ture	lahke označene in neoznačene poti v snegu zimsko markirane poti organizirane in varovane zimske pohode
G	lahki turni smuki	vse iz D kategorije lahki turni smuki

SEKCIJA ZLATOROG V LETU 2015

Družinska sekcija, pogumno imenovana Sekcija Zlatorog, tudi v letu 2015 ni zatajila svoje radožive narave po aktivnem odkrivanju lepot gorskega sveta. Tekom celega leta je Sekcija oziroma njenih šestnajst družin članic izvedlo 11 akcij oziroma izletov. Zgolj enkrat samkrat (v deževnem septembru) nam je zagodlo vreme do te mere, da je bilo akcijo potrebno popolnoma odpovedati.

Družine smo se, že tradicionalno, prvič zbrale v še rano mlečnem začetku leta, ko smo na Mozirski koči na Golteh imeli zimovanje. Slednjemu se vedno pridruži sankanje, dričanje, vriskanje in piskanje na snežnih poljanah okolice, pohodi, obvezen sestanek Sekcije ter sproščeno in v pozno noč trajajoče druženje. Polni sprejetih načrtov ter navdahnjeni s ponovoletno energijo smo nato že komaj čakali februarski pohod. Takrat smo po pobočju Velikega vrha nad Paško vasjo osvojili Bezgovico. Marca nas je še, na veselje otrok, razveselila pobeljena Graška gora. Čeprav je v zraku že dišalo po pomladi, je kepanje nudilo največ zabave. Ogledali smo si tudi spominsko sobo XIV. divizije.

Aprila so nas poti peljale na Sleme, v maju pa smo si, zaradi dežja, ogledali gostujočo razstavo igrač iz celjskega Muzeja novejše zgodovine na velenjskem gradu. Bilo je zelo zabavno. Največje navdušenje je bilo nad igranjem v banki, pa spoznavanjem življenja kraškega ovčarja. Seveda smo morali premagati tudi vse stopnice do gradu. Junijska nedelja je bila idealna za v hribe. Od cerkve Sv. Jošta smo jo mahnili proti Basališču. Pot gre po gozdu po grebenu in je idealna za manjše otroke, ki se lahko učijo tudi plezanja. Največ težav so nam povzročale koprive na poti. Na vrhnjem travniku, polnem cvetlic, smo nabirali arniko in si v senci privoščili zasluženo malico. Mlajši člani so obiskali lovsko prežo in se podali z armafleksi na plažo. Odrasli pa smo si ogledali nadstrešek v spomin XIV. Divizije oziroma Kajuhov tabor.

V juliju smo na Kosijevem domu na Vogarju izvedli že 9. družinski planinski tabor. Kar 37 udeležencev je štiri dni odkrivalo bohinjske gore. Izvedli smo izlete do Planine na Koči pri jezeru preko Planine vodični vrh oziroma

Pršivca, do Planine Krstenica in Planine Laz. V času, ko nismo bili na turi, smo se seveda veliko igrali, zabavali in smejali. Zbrani smo prepevali, imeli otroški nastop talentov, jedli pečene sladkorne penice, slišali številne vice. V zadnjem dopoldnevu smo se igrali skupinsko igro Velika igra ali Nabiralci cekinov. Vsi udeleženci smo sodelovali v res zanimivi igri, ki nas je zaposlila in zabavala za dve uri. Prav tako smo se podali do razgledišča, s katerega vzletajo jadralna padala. Občudovali smo v prekrasnem razgledu na Bohinjsko jezero in gore nad njim. V popoldnevu, že po uradnem zaključku tabora, smo vročino zraka premagovali s kopanjem v prijetnih temperaturah Bohinjskega jezera.

Avgusta so nas sončni žarki spremljali na Čreto, oktobra pa smo pohajali po Golteh. Na planšariji na Starih Stanih nas je v leseno

kočo povabil prijazen pastir, nam ponudil topel čaj, za odrasle pa pivo in domače borovničke. Pot smo zaključili pri Alpskemu vrtu. Prečudovita sončna in topla novembrska nedelja nas je od zaselka Polje spremljala vse do vrha Lisce in nazaj. Pot je minila brez posebnosti, v prijetnem vzdušju, šumenju listja in prevročem vremenu. Pri koči je bila gneča, zato smo se »utaborili« kar ob igrišču. Pred spustom smo se povzpeli še na sam vrha in si ponovno izdatno odpočili od napornega vzpona.

Leto 2015 smo sklenili z izletom na miklavževo nedeljo, ko nas je pot vodila na Goro Oljko. Poleg nadihanega svežega zraka, pretegnjenih udov, smo našli tudi miklavževa darila.

Že sedaj se veselimo vseh aktivnosti, ki nam jih bo prineslo leto 2016!

Mojca Novak

SEKCIJA GABERKE V LETU 2015

Vlanskem letu je sekcija izvedla samo štiri izlete od načrtovanih šestih. Vzrok so bile največkrat slabe vremenske razmere, včasih pa tudi zmanjka časa za vse. Kljub temu da smo izvedli samo štiri izlete , so bili ti dobro obiskani. Smo bili pa zato pridni pri postavitvi Gaberške poti. Dogovorili smo se za zemljišča, ki jih uporabljamo za pohode. Označili smo še tisti del poti, ki do sedaj ni bil.

Upamo, da bo v letošnjem letu bolje , zato vse planince in pohodnike vabim na naše izlete.

Za konec še ena moja majhna misel: »Jaz grem v hribe zato, da si napolnim baterije , pa čeprav včasih ne poznam nobenega. Več se bomo družili in spoznavali, toliko lepše nam bo, zato vabljeni na izlete in ture naše sekcije in društva.«

Za vse dodatne informacije o sekciji in izletih so na voljo Igor Rezman, Marko Borovnik in Pavel Župevc.

S planinskim pozdravom »Varen korak« !
Igor Rezman

Plan sekcije Gaberke je objavljen v sklopu plana aktivnosti planinskega društva Šoštanj v letu 2016.

PO MISTIČNEM POGORJU BIOKOVEGA

Glej! Kako te vabijo gore,
vabijo te njih steze,
spokojnost, mir ti podarijo,
življenja smisel oživijo.

V njih ti duša ne sameva,
v njih veselje prekipeva,
pojdi, kamor kliče te srce!
Spet te vabijo gore.

(Slavka Matoz)

Leto se je hitro obrnilo in že je bil pred vrati tisti teden v avgustu, ko se je odvil sedaj že enajsti planinski tabor za odrasle. Tistega jutra je v marsikateri hiši že v zgodnjih

jutranjih urah budilka vztrajno prebujala zaspane oči. A kljub rani uri smo se z veselimi koraki in težko prtljago ter polni pričakovanj podali v Šoštanj, kjer smo se zbrali planinci Planinskega društva Šoštanj, da bi se skupaj podali novim dogodivščinam naproti. Prtljago smo spravili v avtobus, se posedli na svoja mesta ter se kaj kmalu ponovno podali v svet sanj, kjer smo med korakanjem po gorskem masivu Biokovo že slišali prijetno »škripanje« belega kamenja pod našimi planinskimi čevlji. Veličastne bele apnenčaste stene in prikupne stezice so se strmo spuščale proti smaragdno zelenim zalivom morja, morsko sol pa smo skoraj že začutili na svojih ustnicah. Nekatere v trdnem spancu, druge v snu, a vedno pod budnim očesom našega šoferja, nas je pot vodila po avtocesti skozi Slovenijo, se nadaljevala po Hrvaški, mimo Zagreba in dalje proti obalam južne Dalmacije. Prvi jutranji žarki so že pokukali skozi zastrte zavese avtobusa in nas vztrajno vabili, da pogled usmerimo proti modrini jadranskega morja. Na enem izmed postajališč smo si privoščili krajši postanek, se okrepčali s slastno malico, za katero so poskrbele šoštanjske planinke, ter si pretegnili rahlo zaspane noge. Prijetno siti smo nadaljevali pot do majhnega mesteca Klis, ki leži le nekaj kilometrov od Splita. Skozi okna avtobusa smo si radovedno ogledovali trdnjavo Klis, ki na visoki pečini mirno stoji med gorovjem Mosor in Kozjak, domačinom pa predstavlja oltar domovine ter simbol bojev Dalmatincev proti Turkom. Vroče primorsko sonce je že dobro ogrelo ozračje, ko smo se po lepi in urejeni poti začeli vzpenjati na 1044 m visoko Debelo Brdo, enega najizrazitejših vrhov planine Mosor. Pot se je vila med nizkimi borovci, ki so nas bežno pozdravljali s svojimi iglicami, nato pa prešla v skalovje, kjer je bilo tu in tam treba pokazati nekaj planinskih spretnosti. Med hojo so našo, že rahlo orošeno kožo, božali topli sončni žarki in sušili kapljice potu, ki jim ni ubežal prav nobeden od planincev. Dišeč vonj primorskih zelišč, dišavnic in cvetlic ter nepozaben vonj slanega morja, ki ga je občasno prinašal blag vetrič, nas je spodbujal, da smo prikorakali do vrha Debelega Brda, kjer bi

moral stati leseni križ, vendar je ob našem prihodu le trudno ležal v objemu skalovja. Tako je bilo treba v objektive fotoaparatov ujeti kamen, na katerem je zapisano ime vrha skupaj z nadmorsko višino. Prekrasen pogled na morje in mesto Split pa nam je na obraz pričaral nasmeh. Po naužitih razgledih z vrha smo sestopili do koče na Logarnici, kjer smo si privoščili zgolj nekaj minutni predah, saj je bila koča zaprta. Pot se je spuščala po delno skalnatem, delno z borovci in zbadajočim grmičevjem poraščenemu terenu, vse do avtobusa, ki nas je v večernih urah pripeljal do Makarske riviere, ravno ob pravem času za zasluženo večerjo. Kaj kmalu smo se, utrujeni od dolge poti in vzpona na Debelo Brdo, tiho poskrili v zavetja svojih hotelskih sob, kjer smo bili nastanjeni prihodnjih pet dni.
Noč se ni zdela nič dolga, a kljub temu je toplo jutro prebudilo našo raziskovalsko žilico, saj je ta dan kar klical po vzponu po čudoviti, na trenutke skoraj mistični poti do cerkvice Sv. Nikola. Začetni del poti nas je

iz mesta Brela vodil skozi značilen borov gozdiček, ki je na trenutke dajal občutek, da se v njem skrivajo bajeslovna bitja, v nadaljevanju pa nas je gozdna steza pripeljala do ostankov kamnitih zidov in ceste, imenovane Napoleonova ali Francoska cesta. Slednjo so vzdolž celotne Dalmacije zgradili Francozi v času svoje vladavine. V zakup za hrano in pijačo so jo gradili vsi, ki so bili delazmožni. Napoleonova cesta nam je ponudila vse, od značilnega belega skalovja, dišečih cvetlic in začimbnic, med katerimi je še posebej izstopal timijan, do prekrasnih razgledov na prelepe zalive in bližnje otoke. Po tej lepi, neokrnjeni pokrajini, ki je več kot odtehtala potne obraze, nas je počasi vzpenjajoča stezica vodila vse do vrha Prirovca na nadmorski višini 572 m, ki leži pod vrhovi Biokovega, pogorja, ki ločuje mediteransko ter celinsko podnebje in velja za eno najhladnejših področij R Hrvaške. Krasi ga pomembna kamnita srednjeveška cerkvica Sv. Nikola, patrona in zaščitnika Brelejcev.

Po krajšem počitku v blagodejni senci borovcev je sledil sestop po učni poti, ki nas je vodila do Gornje Brele ter nam ob poti nudila skušnjave, kot so sladke fige, na vejah limonovcev in oljk pa so rastli manjši plodovi, ki so prebivalce oziroma pohodnike razveseljevali v jesenskih mesecih. Med potjo smo se ustavili še v mestecu Brela in se enotno odločili za zaslužen, resnično osvežujoč skok v morje, ki je s svojimi blagimi valovi kar klicalo po vodnih vragolijah. Ob povratku proti hotelu smo nekateri obiskali še znamenit romarski kraj, svetišče Vepric, ki je posvečeno Lurdski Materi Božji. Svetišče leži v naravni, z mediteranskim rastlinjem obdani jami, v ozadju pa ga varujejo strma pobočja Biokovega. Pozno popoldne smo izkoristili za namakanje v morju oz. prijeten

klepet ob dobri družbi ter domačih dobrotah. »Nekje tam zgoraj, pa so se že vile meglice«, ki so našim mislim pustile prosto pot, da so si pričarale podobe naslednjega, težko pričakovanega vzpona na Vošac in najvišji vrh pogorja Biokovo, Sv. Jure.
Vročina tiste dni res ni bila prizanesljiva, zato smo zajtrk izpustili in se z »lunch« paketi v nahrbtnikih v zgodnjih jutranjih urah podali na pot. Odločitev se je kaj hitro izkazala za pravilno, saj je bilo že zgodaj zjutraj jasno, da vročina tudi tega dne ne bo popustila in bo sonce ponovno pripekalo. Še v objemu teme smo se iz majhne, kamnite in za ta kraj značilne vasice Kotisina pričeli vzpenjati po strmi, a lepo urejeni poti. Vodila nas je skozi botanični vrt, kjer so nas v jutranji zarji že pozdravljale opojne vonjave edinstvenih rastlin, obrisi različnih kamnin pa so nas opozarjali, da se poslavljamo od zelenja, ki ga je za nekaj časa zamenjala trda skala, med katero pa so še vedno pokončno in vztrajno pogledovale različne cvetlice. Med vzponom po serpentinah se je na obzorje prikazalo sonce, ki je s toplimi barvami ogrelo gorsko srce, vseskozi pa so nas spremljali čudoviti razgledi na morske zalive, ki so se v vedno večji vročini tega dne zdeli še posebej mamljivi. Ko je naše oko že zaobjelo vrh Vošca, so se na skalnatem grebenu pojavili radovedni gamsi, ki so navihano pozdravljali skupino planincev. Nas pa je

na trenutke strma pot spokojno vodila vse do enega izmed najbolj priljubljenih točk pogorja Biokovo – vrha Vošac, ki na 1421 metrih nadmorske višine mogočno bdi nad Makarsko riviero.

Markanten vrh nas je ponovno razveselil z dih jemajočim razgledom nad celotno Makarsko obalo, Tučepi, Baško Vodo, Brelo in Omišem ter otoke Brač, Hvar, Korčulo, Lastovo in Pelješac, ki je odtehtal vse napore hoje v izjemni vročini. Zavetje sence nam je ponudila kamnita planinska koča, ki je bila sicer, kot je za pogorje Biokovo značilno, zaprta, pa nam to ni bilo prav nič mar, saj ob krasnih razgledih in dobri družbi človek ne potrebuje drugega. Kakšen požirek iz žuborečega potočka sicer ne bi škodil, a se je izkazalo, da so takšne želje ob pohajkovanju in raziskovanju neokrnjenega in divjega kraškega sveta Biokovega, zaman. Po kozjih stezicah nekdanjega ledeniškega območja, mimo ostankov pastirskih vasic, povsem v smislu »gori, doli« kot pravijo domačini, mimo številnih kraških kotanj, vrtač, razpok ter grebenov, ki so poraščeni z nizkim rastlinjem, smo se povzpeli do najvišjega vrha Biokovega, Sv. Jureta, ki s svojimi 1762 m nadmorske višine dokaj presega planotasto površje tega gorskega masiva. S svojo nadmorsko višino se ponaša kot drugi najvišji vrh R Hrvaške, tik pod njim pa ponosno stoji betonska, s kamnom prekrita cerkvica, posvečena Sv. Juretu. Z vrha, na katerem se baha televizijski in telekomunikacijski oddajnik, se razpira veličasten pogled na Zabiokovje (Imotsko polje), razgibane vrhove Biokovega, preko morja pa vse do obrisov Apeninskega gorovja v Italiji. Za nekaj časa človek kar pozabi na svet okoli sebe, zapre oči, ostane sam z naravo. Iz zasanjanosti te predrami smeh, hrup, gneča ljudi, zvoki motorjev in razgreta pločevina. Ja, tudi to je Sv. Jure, kamor se dnevno, kot kača med skalovjem, vijejo turisti iz vsega sveta, saj je do vrha speljana 23 km dolga asfaltirana cesta, kar se zdi skoraj nepojmljivo, če človek prehodi celotne vrhove pogorja, ki dajejo videz skoraj nedotaknjenih mogotcev, katere le redko kdo obišče. Z močnimi vtisi o lepi naravi ter mogočnostjo pogorja Biokovo, ki ga ne gre podcenjevati, smo se po panoramski poti, ki ni varčevala s čudovito pokrajino in sredozemskimi dišavnicami, vrnili v Makarsko. Ob družbi sončnega zahoda, ki je ob morju res nekaj posebnega, morskih dobrot in zvokih dalmatinske glasbe, ki je planinske korake zamenjala s plesnimi, smo preživeli lep in zabaven večer. Nežni zvoki so nas v poznih nočnih urah zazibali v zaslužen spanec, kakor ladja, ki pluje po nemirnem morju. In kot v sanjah smo naslednji dan, ponovno v družbi vročine, na ladjici nasmejani pluli vzdolž Makarske riviere, kjer smo lahko z »morske« perspektive občudovali 36 km dolgo in 9,5 km široko pogorje Biokovo. S pogledom preko hrbta smo videli, kako pridni smo bili prejšnje dni, ko smo osvajali te vrhove. Ta dan je bil namenjen počitku in regeneraciji. V spremstvu delfinov, ki so nagajivo mežikali tik pod gladino vode, smo najprej zapluli do majhnega pristanišča v mestu Jelsa na otoku Hvar, ki slovi po nasadih sivke. Po hitrem potepu po trgu smo se vrnili na ladjico ter med plovbo proti otoku Brač svoje brbončice razvajali ob ribjem kosilu in dobri kapljici. Ladjica je svoje sidro spustila v idiličnem pristanišču

mesteca Bol, mi pa smo se urno podali na pot ter se pod borovci spretno skrivali neusmiljenim sončnim žarkom. Po slabi uri sproščene hoje smo prikorakali do znamenite plaže Zlatni rat, ki nas je v nadaljevanju

dneva razvajala s svojo kristalno čisto vodo, majhnimi kamenčki ter vrvežem in mladostnim utripom, ki daje občutek, da ta plaža nikoli ne počiva. V popoldanskih urah smo se vrnili do ladjice, ki nas je utrujene, tokrat v spremstvu zvedavih galebov, popeljala nazaj do Makarske riviere.

Dnevi so hitro bežali, naše druženje se je počasi bližalo koncu, a se še vendarle ni povsem končalo. Pred nami je bila še ena avanturistična pot, vzpon na Sv. Ilijo, katere vrh se nahaja na 773 nadmorske višine. Tudi tega dne nas pot ni razočarala, saj nas je po skalnatih pobočjih popeljala mimo nasadov oljk, dišečih borovcev in drugega mediteranskega rastlinja, vse do vrha. Edinstveni položaja Sv. Ilije nam je ponudil prikupen pogled na polotok Pelješac in otoke Korčula, Hvar ter Mljet, na znamenita Baćinska jezera ter del doline reke Neretve. Je že res, da je bil vzpon tega dne kratek, a dan je bil izredno vroč in sestop ni bil od muh. A vendar nam vročina ter

težko prehodno skalovje z ostrimi robovi in globokimi razpokami, ob katerih se nam je zazdelo, da bi skoznje lahko videli sredino zemlje, nista skalila dobre volje, in tako smo varno sestopili ali bolje rečeno prisopihali do avtobusa. Nekateri v družbi dalmatinskih klap, drugi ob potepanju med prikupnimi trgovinicami ter »lokalčki«, smo preživeli miren večer, z rahlim priokusom »žalosti«, saj smo se vsi zavedali, da se naš planinski tabor končuje, pa bi še vsakemu od nas nedvomno prijal kakšen dan več.
In tako je prišel zadnji dan. V objemu toplega jutra smo se poslovili od mogočnih vrhov Biokovega, pogorja, ki v sebi skriva divjo naravo neštetih vrst rastlinja, nudi varno zavetje živalskemu svetu, pohodniku pa na vsakemu koraku ponuja presenečenje ter avanturistično doživetje, in je kot biser v zaprti morski školjki še precej neodkrito. Nizke travice ter prikupni borovci ob družbi rahle burje pripovedujejo zgodbe in legende prebivalcev ter planincev, ki so se mudili po poteh in vrhovih, ki so mirno pogledovali za našim avtobusom, ko je drvel v smeri Splita. Za zaključek smo svoji radovednosti pustili prosto pot v mestu Split, poimenovanemu po grmu »Aspalathos« ali kot ga imenujejo v hrvaščini »Spljet«, kateri v poletnih mesecih mesta in vasice Dalmacije odene v rumeno barvo. Skupina planincev se je povzpela na vrh parka Marjan, ki na nadmorski višini 178 m ponuja krasen razgled na celotno mesto, s svojim zelenjem pa ohladi razgreto kri. Drugi, bolj utrujeni a predvsem radovedni,

so pokukali v Dioklecijanovo palačo ter znotraj nje v katedralo (mavzolej), ki je posvečena Marijinemu vnebovzetju. Iz vrha zvonika, na katerega se, kot polževa hiška vijejo stopnice, pa še iz te perspektive občudovali kamnite stavbe mestnega jedra. Za kratek čas smo se prepustili vrvežu mesta, ki ga odlikuje urbani ritem in duša toplega mediteranskega temperamenta. Prečesali smo del tipičnih primorskih ulic ter posedali ob mogočni promenadi tega resnično lepega hrvaškega obalnega mesta. Nekateri pa so izkoristili še zadnji skok v morje, ki se je v popoldanskem soncu bleščalo kot tisoče diamantov.
Svetloba zahajajočega sonca je nebo nad Splitom obarvala v rdeče, v nadaljevanju pa so nas med vožnjo obrisi mogočnega Velebita pospremili v nemiren dremež, kjer so se po naših mislih podili spomini na pestre pohode in vzpone na prelepe, prav posebne vrhove naravnega parka Biokovo, čudovite razglede na majhne zalive in veličastne otoke, dobro voljo in zabavo, ki je ni nikoli manjkalo in ne nazadnje na žajbelj ter timijan, ki sta nam s svojimi vonjavami ves čas polnila nosove.

»V puščavi nisi izgubljen, če lahko verjameš v oazo« (Phil Bosmans), pa varen korak.

Andreja Štumberger

(Fotografije prispevali: Vladimira Lepko, Petra Štumberger, Borut Zajc, Primož Grudnik, Stane Grudnik, Andreja Štumberger)

SODELOVANJE NA LIKOVNEM IN LITERARNEM NATEČAJU MLADINSKE KOMISIJE PRI PZS

Mladinska komisija je na likovni in literarni natečaj povabila tekmovalce tekmovanj Mladina in gore. Sodelovale so tudi učenke OŠ Karla Destovnika – Kajuha Šoštanj: Urška Grudnik in Kaja Borovšek sta naredili likovna izdelka (bila sta razstavljena), Sinja Kortnik in Urška Grudnik sta napisali spis. Urška Grudnik je bila za svoj spis tudi nagrajena. V nadaljevanju objavljamo oba spisa.

PLANINSKI TABOR 60 LET POZNEJE

Odšla sem na planinski tabor v Bavšico. Pripravila sem si poln nahrbtnik planinskih potrebščin. V nahrbtnik sem pospravila tople obleke in seveda svoje planinske čevlje, ki so lahko lebdele v zraku, če si bil utrujen. Ko sem prišla tja, me je čuden robot pospremil v stavbo, ki je imela svojo kopalnico, spalnico in celo dnevno sobo. Naslednje jutro smo odšli na dvodnevni pohod. Zraven nas je odšel zelo star vodnik, ki je kregal mojo prijateljico, ker je hotela prižgati svoje čevlje za lebdenje. Ko smo prispeli na kočo, nam je povedal polno zanimivih zgodb, kako je bilo v hribih včasih.

Ko smo prišli z izleta, sem bila zelo izmučena, ker sem videla, kakšne so gore in narava v resnici.

Sinja Kortnik, 7.a,
OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj

PLANINSKI TABOR ČEZ 60 LET – POTOVANJE V PRIHODNOST

Stopila sem iz časovnega stroja in prišla do tabora. Sistem je bil enak kot pred šestdesetimi leti, ampak skoraj vse je bilo drugače. Pogledala sem v enega izmed »šotorov«, bili so skoraj kot majhna hiška, ki jo lahko prestavljaš, le da so bili drugačne oblike. Nato pogledam k otrokom, ki se igrajo s telefoni, namesto da bi se lovili, hodili s hoduljami, se igrali družabne igre … tako kot mi.

Potem napoči čas za kosilo. Vsak si je vzel eno vrečko – notri pa je bila kokakola in hamburger, a na srečo sem zraven imela svoje kosilo – sok in makarone.

Naslednji dan smo šli na izlet. Spakirali smo si nahrbtnike in si jih oprtali na hrbet – no, vsaj jaz. Ostali so v nahrbtnik dali nekakšno napravico, ki je bila povezana s telefonom, in dali nahrbtnik na nekakšna kolesca, da se je lahko enostavno peljal za njimi. Na izletu smo skoraj ves čas hodili po asfaltni poti, ko pa so bile ožje stezice, je bila pot tlakovana. Vso pot so predvajali zelo glasno in divjo glasbo, popolnoma drugače kot danes, ko na izletih veselo prepevamo planinske pesmi.

Ko smo prišli do koče, mi je nekaj manjkalo, nekaj kar sem zelo dobro poznala – sveži gorski zrak. V daljavi uzrem tovarno, iz katere se močno kadi umazan dim. Vprašam se, če je na tem svetu sploh še kdo, ki se trudi ohraniti Zemljo čisto. Na koči mi neka deklica ponudi košček čokolade za energijo. Papirček od čokolade vrže v majhen koš – vsaj nekaj, kar bi ohranilo Zemljo čisto.

Ko se vrnemo v tabor, hitro spakiram vse stvari, stopim v časovni stroj in se odpeljem nazaj v sedanjost, v tabor, kjer je vse spet po starem.

Želim si, da planinski tabori ostanejo enaki ali pa vsaj podobni kot današnji.

Urška Grudnik, 6.c,
OŠ Karla Destovnika- Kajuha Šoštanj

FOTOGALERIJA Z IZLETOV PLANINSKIH SKUPIN NA OSNOVNI ŠOLI

Mlajša PS OŠ KDK pri Ribniški koči na Pohorju

Mlajša PS OŠ KDK na vrhu Travnika (Mala Turnovka 1637 m)

2. mlajša PS OŠ KDK pred Kočo na Travniku

Mlajša PS OŠ KDK v dolini Vrat

Mlajša PS OŠ KDK na pohodu po Trški poti skupaj z ostalimi udeleženci pri Pustem gradu

HIŠA LUČKA IN NOVI DRUŠTVENI PROSTORI

»Kje pa je to?«, se marsikdo najprej vpraša. Naj pojasnim, da gre za stavbo na Koroški cesti 13 v Šoštanju, v kateri je bila vse od druge svetovne vojne do leta 2014 uprava Vrtca Šoštanj in enota vrtca Lučka. Pred drugo svetovno vojno pa je bila hiša last gospoda Wolfganga Klimenta, glavnega finančnika tovarne usnja Franz Woschnagg in sinovi, d. d.

In kako je Planinsko društvo Šoštanj (v nadaljevanju PD Šoštanj) zdaj prišlo do svojih prostorov v tej hiši? Stavba je danes last Občine Šoštanj, ki se je odločila, da jo nameni društveni dejavnosti. Tako smo se že leta 2014 prvič sestali na občini, kjer so nam predstavili svojo vizijo razvoja objekta po selitvi vrtca Šoštanj v nove prostore, in možnost, da pri tem razvoju sodelujemo in pridobimo

v stavbi svoje prostore.

Predstavniki društev smo skupaj z arhitektom Gregorjem Gojevičem oblikovali koncept prenove stavbe, ki je bil dopolnjen še z zahtevami s strani občine. Načrt je bil izdelan na principu reciklaže obstoječih materialov, kosov pohištva na objektu ali v skladiščih občine in na prostovoljnem delu članov društev, ki bodo imela prostore v hiši. Občina Šoštanj pa je zagotovila sredstva v proračunu za nov material, ki je bil potreben pri obnovi in za obrtniška dela, ki jih prostovoljci sami nismo zmogli izvesti.

12. januarja 2015 smo se prostovoljci prvič zagrizli v objekt. Prvi dan in v naslednjih dneh nam je šlo tako dobro, da smo bili prepričani, da bomo z obnovo končali že do pomladi. Hitro smo očistili objekt, podrli odvečne predelne stene, pričeli z napeljevanjem nove vodovodne inštalacije... Potem pa je prišlo sestavljanje objekta nazaj: postavitev nekaterih novih

predelnih sten, obnavljanje opleskov in stavbnega pohištva, montaža nove opreme... Začetna vnema je malce upadla, pojavili so se tudi kakšni novi problemi in potrebno je bilo kar veliko energije in dobre volje, da smo skupaj z ostalimi društvi premagali tudi to in pripeljali objekt do stanja, v kakršnem je danes. Planinsko društvo Šoštanj je v obnovo stavbe vložilo preko 900 ur prostovoljnega dela, v podobnem obsegu pa so prostovoljno delo prispevala tudi ostala društva.

V stavbi imamo šoštanjski planinci že urejeno društveno pisarno v prvem

nadstropju stavbe in skladiščne prostore za društveno opremo v kleti. Poleg tega so opremljeni tudi skupni prostori in sicer večnamenska soba, v kateri bodo lahko potekali planinski večeri, in sejna soba za sestanke. V Hiši Lučka poleg nas domujejo še Taborniško društvo Rod Pusti grad Šoštanj, Društvo Šaleški alpinistični odsek, Društvo Mladinski center Šoštanj in kulturno društvo Artus. Po končni ureditvi bosta v njej zaživela tudi Hostel in gostinski lokal v pritličju objekta. V stavbi od novega leta dalje že poteka živahna društvena dejavnost.

Ob tej priložnosti bi se v imenu Planinskega društva Šoštanj zahvalil Občini Šoštanj za ponujeno sodelovanje in možnost brezplačnega najema prostorov v stavbi. Prav posebej pa bi se zahvalil več kot 40 prostovoljcem iz našega društva in tudi vsem ostalim, ki so s prostovoljnim delom na objektu pripomogli k njegovi obnovi in s tem zagotovili društvene prostore, ki bodo zelo olajšali delo vseh društev. Hvala!

Matej Kortnik

Podpornik PD Šoštanj

POROČILO O DELOVANJU ODSEKA ZA VARSTVO NARAVE PD ŠOŠTANJ ZA LETO 2015

Nov odsek za varstvo gorske narave pri PD Šoštanj je bil ustanovljen dne 26.02.2015 z ustanovnim zborom, ki se ga je udeležilo 5 članov društva. Ta dan je bil potrjen tudi plan dela za leto 2015, pogovorili pa smo se o poslanstvu in viziji odseka, ki naj bi pri delovanju društva prinesel več ozaveščenosti o skrbi za naravo.

V letu 2015 so v okviru odseka potekale naslednje akcije:

-21.2.2015 se je še pred ustanovitvijo odseka varuhinja gorske narave Klavdija Potočnik udeležila zbora odsekov za varstvo gorske narave, ki je potekalo v infocentru Triglavska roža na Bledu

-18.4.2015 so se trije člani PD Šoštanj udeležili očiščevalne akcije pod okriljem občine Šoštanj, ki je nato bila odpovedana zaradi slabega vremena in prestavljena na 23.4.2015, ki pa se je zaradi neugodnega termina ni udeležil nihče
-9.5.2015 je potekala čistilna akcija na Smrekovcu v okviru Naravovarstvene zveze Smrekovec, v kateri sodeluje tudi PD Šoštanj. Čiščenja poti Sp.Brložnik-Smrekovec in Sleme-Smrekovec se je udeležilo sedem članov PD Šoštanj

-25.10.2015 je v okviru odseka za varstvo narave PD Šoštanj v sodelovanju in organizaciji odseka za varstvo narave PD Nazarje potekal strokovni izlet Zlati macesni. Odpravili smo se na Dleskovško planoto in sicer po poti planina Ravne-planina Polšak-Križevnik-planina Ravne. Skupaj s postanki, na katerih smo zvedeli marsikaj zanimivega, smo hodili 5ur. Izleta se je udeležilo šest članov PD Šoštanj.

V upanju da odsek zaživi, vas vabim, da se nam pridružite v še večjem številu in da skupaj pripomoremo k še več akcijam v okviru odseka.

Načelnica Klavdija Potočnik

IZ PLANINSKE LITERATURE…

Slovenske gore: v objektivu letnih časov (CZ 2014)

»Kako boš zajel tako obširno zgodbo, gorski vetrič, trdnost skale, stanje duha. V dolino odneseš le delček, po ostalo se vračaš.«

Ko je Cankarjeva založba leta 1982 izdala knjigo z istim naslovom, smo svet okoli sebe dojemali drugače kot danes. Uredniki so si jo zamislili kot fotografsko monografijo z enciklopedično organizirano vsebino. Čas je odpihnil Jugoslavijo in socializem, a gora je ostala. Kljub evropski krizi in podnebnim spremembam gore ostajajo s soncem obsijan kraj miru. In tega se Slovenci zavedamo in smo še vedno očarani nad lepoto svojih gora. Danes so se planincem in gornikom pridružili številni adrenalinci, gorski kolesarji, maratonci, smučarji. Fotografska tehnologija je dodelana, zato so se uredniki odločili povabiti veliko število avtorjev s poudarkom na fotografijah, ki so razdeljene na letne čase, ter s štirimi esejističnimi pogledi na gorski svet. Obvezno branje za ljubitelje dobre fotografije ob poglobljeni misli o gorskem svetu.

Željko Kozinc: Lepi izleti vabijo: Lep dan kliče – 15 let (Modrijan 2014)

»Osebno imam najraje zatišja v naravi ob starih spomenikih slovenske kulture in zgodovine.«

Knjiga Lepi izleti vabijo je izšla ob petnajstletnici izida prve knjige v seriji Lep dan kliče in je nadaljevanje ter dopolnilo jubilejne knjige Moje najljubše poti. Željko Kozinc je v letih 1999–2007 opisal 500 izletov v štirih knjigah pod skupnim naslovom Lep dan kliče. Ker so vse knjige naletele na dober odziv, nekatere so bile razprodane in večkrat ponatisnjene, se je avtor, velik ljubitelj narave in obiskovalec prav vseh izletniških točk, odločil izdati še peto, jubilejno knjigo. Ker se izletniška ponudba v Sloveniji nenehno dopolnjuje in celo krepi, je avtor v tej knjigi vključil 81 že opisanih in 23 novih izletov. Zaveda se, da je izletnik vse bolj informiran, vendarle nekateri raje prisegajo na preizkušene poti. Knjigi je priložena turistična avtokarta Slovenije z vsemi opisanimi izleti, označenimi s stopnjo zahtevnosti.

Po sončnih obronkih Slovenije: pohodniški vodnik (Mladinska knjiga, 2014)

»Slovensko ozemlje se razlega po južnem predgorju mlado nagubanega gorstva, zato radi rečemo, da živimo 'na sončni strani Alp'.«

Pohodništvo je v Sloveniji danes že dodobra uveljavljena oblika rekreacije. Nekateri pohodniki prisegajo na kondicijo, drugi iščejo navdih in sprostitev, ki jih ponujajo naravne lepote in bogata kulturna dediščina, nekaterim pomeni pohodništvo priložnost za druženje, spet tretjim duhovno doživetje … Pravzaprav pa gre za preplet vsega. Osrednje vodilo avtorjev Franca Novaka in Urbana Goloba je želja, da ljudi povabita na pot, ki nas popelje k soncu. Četudi poti sprva vodijo po gozdu in senčnih dolinah, nas popeljejo do razglednega vrha, kjer uživamo v razgledu. In čeprav je oblačen dan, se ljudje s poti vračamo s svojim notranjim soncem.

Pohodniški vodnik predstavlja 60 lahkih do srednje zahtevnih poti po sončnih obronkih Slovenije, ki zajemajo najlepše gorske, kraške, mediteranske, gozdne in vinorodne pokrajine. Opise poti dopolnjujejo fotografije, zemljevidi z vrisanimi potmi in najpomembnejše informacije o pohodu ter dodatni turistični ponudbi.

Gregor Pavnuc: Nenavadni izleti (Narava 2013)

»Ko ti srce skuša nekaj prodati, ne barantaj za ceno.«

Avtor Gregor Pavnuc je poseben človek, ki najraje bere zemljevide, ki ne zaklepa za sabo, ki hrani veverice in se najbolje počuti v svojih gojzarjih. Je ustvarjalen, vendar kot sam pravi, najboljše ideje dobi ravno med pohodništvom. Zato takšen naslov knjige in izbrani izleti. Naj natrosim nekaj poimenovanj za pokušino: Mengeška koča na Gobavici – z zavezanimi očmi, Bosi na Hom, Dleskovec ob polni luni … Kot so nenavadna poimenovanja izletov, tako se avtor ne drži stroge oblike planinskih vodnikov, temveč na podlagi osebne izkušnje, podkrepljene z osnovnimi podatki o višini izhodišča, višinski razliki, času hoje (ki je relativen), težavnosti in priporočenim zemljevidom opiše svoj podvig. Morda pa koga ravno takšen pristop pritegne in bo vzel vodnik v roke. Kot zapiše avtor glede opreme za izlete: »Vsa nenavadnost je pogosto ravno v notranji opremi, ki jo človek nosi s seboj.«

Kata Laštro: Zeliščna abeceda, Narava 2014

»A kot arnika ... Ž kot žajbelj.«

Da bi se ljudje približali naravi in svetu rastlin, je avtorica, Velenjčanka Kata Laštro, naredila t. i. zeleno zeliščno abecedo. Ta odpira pot k zeleni pismenosti, ki pomeni pismenost za življenje. Zeliščna abeceda nas, predvsem pa otroke, katerim je namenjena v prvi vrsti, s pomočjo črk od A do Ž popelje skozi čudoviti svet rastlin. Rastline, ki so vključene v knjigo, rastejo in uspevajo v našem okolju. Najdemo jih na travniku, na vrtu, na njivi, ob potoku ... Knjiga je narejena kot didaktičen pripomoček za spoznavanje rastlin in njihovih značilnosti v naravnem okolju, je pripomoček za učenje abecede, za raziskovanje narave, za razvoj pozitivnega odnosa do narave, za povezovanje z naravo in je namenjena otrokom v vrtcih, učencem osnovnih šol, otrokom s posebnimi potrebami, mladostnikom in odraslim osebam oz. vsem, ki si želijo vtisniti v spomin naziv kakšne rastline tako, kot se učimo črk abecede.

Brina Zabukovnik Jerič

POHODNIŠKA SEKCIJA DRUŠTVA UPOKOJENCEV ŠOŠTANJ V LETU 2016

Pohodniška sekcija društva upokojencev Šoštanj ima svoje redne mesečne izlete drugo sredo v mesecu v bližnje ali malo bolj oddaljene kraje. Običajno se zberejo ob 8. uri na AP Šoštanj oz. na železniški postaji Šoštanj ali po dogovoru. Sekcijo vodi Alojz Konovšek, zato se vse dodatne informacije dobijo pri njem na tel. št. 041 776 275.

KDAJ	KAM
januar	Šoštanj – Forhteneg - Šoštanj
februar	Šoštanj – Gora Oljka – Šmartno ob Paki
marec	Lubela - Vodemla
april	Paka (Migalec) – Graška Gora – Plešivec - Šoštanj
maj	Paka (Migalec) – Kozjak – Gonžarjeva peč – Vinska Gora
junij	Smrekovec
julij	Križan – Naravske ledine – Uršlja gora - Križan
avgust	Klemenča jama ali Boč
september	Laško – Šmohor – Laško
oktober	Lokovica – Veliki Vrh – Mali Vrh – Šmartno ob Paki
november	Skorno – Gneč – Šmartno ob Paki
december	zaključek ali neznano

Alojz Konovšek, vodja sekcije

KRAJEVNA SKUPNOST RAVNE
Ravne 195
3325 Šoštanj
Podpornik PD Šoštanj

KRAJEVNA SKUPNOST GABERKE
Gaberke 101
3325 Šoštanj
Podpornik PD Šoštanj

MALEZIJA

November se je bližal in čas je bil za dolgo pričakovane počitnice. Kam pa letos? Po mrzlem poletju sva s fantom razmišljala le o toploti. In odločitev je padla. Malezija.

Država s skoraj 30 milijoni prebivalcev, prekrita z gosto džunglo, še posebno hriboviti severni del, me je očarala v trenutku. Na zahodnem delu polotoka se razteza velika rodovitna ravnina vse do morja. Drugi del Malezije je malezijski Borneo, ki je skoraj ves prekrit z gosto džunglo. Tu je tudi najvišja gora med Himalajo in Novo Gvinejo, Kinabalu (4101 m).

Uradni jezik je malajski kot tudi kitajščina in seveda tamilščina, vendar je angleščina

Probosci opice na otoku Borneo

dobro poznana večini prebivalcem. V Maleziji se islamska arhitektura odraža z ostanki portugalske, nizozemske in britanske prevlade. Prav tako kot je pisana kultura, je pisano tudi prebivalstvo: Malajci, Kitajci, Indijci, Arabci, Evropejci.

Ker z malajskim polotokom meji otoška državica in mesto Singapur, sva se najprej odločila za kratek postanek v tej t. i. azijski Švici. Pričakalo naju je 32 stopinj z več kot 85-odstotno vlažnostjo, kar je nekaj običajnega, saj Singapur leži skoraj na ekvatorju. Prepoznan je po številnih poslovnih stolpnicah in indijski ter kitajski četrti. Simbol Singapurja, ki je mesto in država v enem, je lev Merlion, ki bruha

Kuala Lumpur - Twin Towers

vodo, saj je njegov zadnji del v podobi ribje plavuti.

Ker je bila najina želja raziskati Malezijo, sva se po nekaj dneh z udobnim avtobusom podala čez mejo in prečkala most, ki vodi z otoka Singapur v Malezijo. Cene so nizke in za tri in polurno vožnjo z avtobusom do zgodovinske Melake sva odštela le 3 evre na osebo. Sonce je neusmiljeno žgalo, ko sva prispela v najstarejše malezijsko kolonialno mesto Melako. Od leta 2008 je uvrščena v svetovno dediščino (UNESCO). Kitajska četrt, mošeje, mestna hiša, templji, portugalska trdnjava, nizozemski mlin na veter, vse to je odraz mešanja različnih svetovnih kultur. Nisva se zadržala dolgo, saj naju je želja po trekingu vodila v osrednji del polotoka, Cameron Highlands. Področje leži na višini 1500 metrov s prijetno klimo, brez pretirane vlage čez dan in prijetnimi večernimi temperaturami. Ime je dobilo po Williamu Cameronu, angleškem geodetu, ki je leta 1885 zarisal mejo zvezne države

Popotnik na gori Brinchang (2.032 m) v Cameron Highlands

Penang. Področje je polno nasadov čaja, orhidej, jagod in zelenjave. Pokrajino krasijo tudi številni slapovi, reke in gozdovi, prekriti z mahovi. Ker je bil to čas monsuna, so ob popoldnevih nastajale nevihte, zato sva se na trekinge po džungli odpravljala zjutraj. Poti po džungli so dobro označene, zato sva se na pohode odpravljala precej pogosto in obiskala tudi najvišjo goro Brinchang (2032 metrov). Strme poti, polne korenin in spolzkega kamenja, lahko terjajo visok davek, če nisi dovolj previden. Tu so še pijavke, ki se hitro prisesajo na odkrite dele telesa, pa veliki škorpijoni in kače. Obiskala sva nacionalni park Taman Negara. Z dolgorepimi čolni sva po dobrih dveh urah prispela v vasico Kuala Tahan sredi džungle. Ob reki, ki je v začetku monsuna majhna reka, ob koncu monsuna pa rekordnih 60 metrov višja, so plavajoče restavracije in turistične agencije. Po strmih stopnicah se vzpneš nad strugo reke, kjer so predvsem turistične namestitve, šola, mošeja, templji in ulične stojnice s hrano. Hrana v Maleziji je pestra, saj se mešajo kitajski, indijski in malajski okusi. Ogromno je okusne morske hrane, riža in rezancev na tisoč in en način. Prav tako so na ulicah stalna ponudba tropsko sadje, sveže stisnjeni sokovi, kokosovi orehi z okusno kokosovo vodo ter sladice na osnovi riža, sirove torte in torta durian, ki ima sicer precej neprijeten vonj, a v malajski kuhinji velja za afrodiziak.

Taman Negara ima urejene pohodne poti po tropskem deževnem gozdu in vzpon na hrib Teresek, ki ponuja razgled po celotni džungli, z najvišjimi vrhovi v ozadju. Vlaga in vročina sta neznosni. Kljub vsemu pa nikakor ne smete izpustiti hoje po visečih lesenih mostovih, ki se raztezajo 40 metrov visoko tik pod krošnjami dreves. Namen mostov je preučevanje biodiverzitete in v zgodnjih jutranjih urah naletiš na pester živalski svet (opice, kuščarje, leteče kače). Tropski deževni gozd je tudi prebivališče domačinov Negritov. Živijo ob reki in so nomadi. Zanimivo je, da se preselijo tudi v primeru smrti v vasi. Takrat prečkajo sedem rek in se šele nato vrnejo v vas. Otroci ne hodijo v šolo. Njihove učilnice so džungla, glavni predmeti pa veščine, kako preživeti.

Ker sva imela trekingov počasi dovolj, sva z avtobusom odšla na zahodni del polotoka, na otok Penang. Je prva angleška postojanka, ki je s celino povezana z najdaljšim mostom v Aziji (13,5 km). Georgetown je največje mesto na otoku in je poln kolonialnih stavb, cerkev, templjev, trdnjav, predelov, kjer živijo Indijci, Kitajci in občutek imaš,

viseči leseni mostovi 40 m visoko

kot da si na Kitajskem. Otok Penang je poznan po bogati kulinarični ponudbi. Tako imenovani »food courti« oziroma stojnice ponujajo hrano iz celotne Azije (tajska, filipinska, kitajska, vietnamska, japonska, ...) z živo glasbo ob večerih. Mesto ima tudi sprehajalno promenado ob morju, imenovano Esplanade, s pogledom na celino.

Za raziskovanje otoka sva najela skuter, vendar odhod iz milijonskega mesta ni mačji kašelj. Vožnja okoli dvakrat istih

vogalov naju je prisilila v zastavljanje vprašanj mimoidočim, ki so zelo odprti in vedno pripravljeni pomagati. Odločitev je bila pravilna, saj sva hitro našla pot proti podeželskemu otoku, kjer sva obiskala največji budistični tempelj v jugovzhodni Aziji – Kek Lok Si. Otok je hribovit, s privlačnimi plažami in nacionalnim parkom. Morje je bilo zaradi prihajajočega monsuna razburkano, zato se kljub skoraj termalnim temperaturam (več kot 30 °C) nisva odločila za kopanje. To pa ni motilo domačink, ki so se namočile kar v svojih burkah. Otok je poraščen z neprehodno džunglo in do skritih slapov vodi le izkrčena pot.

domačini Negriti

V želji videti še kakšen rajski tropski otok sva se podala proti tajski meji, ki je z ladjo oddaljen le dve uri. Langkawi leži v Andamanskem morju v arhipelagu 99 otokov. V malajščini pomeni rdeče rjav orel. Bele peščene plaže s palmami, toplim morjem, moderna letovišča, nasadi riža, kulinarična ponudba z morsko hrano in kabinska gondola na najvišji vrh otoka so le nekatere značilnosti otoka, zato sva se še z ostalimi obiskovalci odpravila na t. i. Island hoping izlet, kjer sva obiskala še otok Dayang Bunting. Zaradi njegovih apnenčastih tal je prišlo do ugreza in nastalo je sladkovodno jezero. Dostop do jezera ni enostaven. Ovirajo ga vsiljive opice, ki ti mimogrede ukradejo, kar koli se jim zdi zanimivo. Njihov plen za ta dan je bila šumeča vrečka, banana in steklenica sladke pijače. Jezero je obdano s strmo dvigajočo se džunglo. Kopanje je predstavljalo pravo osvežitev. Družbo ti delajo srednje velike črne ribe z brki, ki te grizljajo po nogah. Na okoliških otokih so poznani svetlo rjavi orli, ki jih s hranjenjem privabimo v našo

plaža na otoku Langkawi

bližino. Na koncu si privoščimo še kopanje na drugem rajskem otoku, polnem visokih palm z belo peščeno plažo ter družbo opic, ki te skrbno opazujejo. V ozadju se kopičijo črni oblaki, ki pa jih veter odnese drugam. Kljub vsemu je večer prinesel monsunski dež, ta pa ni zmotil prodajalcev na nočni tržnici zelenjave in sadja ter ostale hrane. Zato si med lužami in razmočenimi blatnimi tlemi privoščiva juho z govedino, ingverjem, širokimi rezanci, nabodala z rakovico in za poobedek super debele palačinke, polnjene s sladko koruzo in lešniki. Naslednje jutro naju pričaka sonce in z motorjem se odpeljeva okoli otoka. Ceste so dobro urejene in le občasno poskočiš zaradi ugreznjenega asfalta. Otok je gorat, zato je na najvišji vrh speljana tudi kabinska žičnica. Vsepovsod te spremljajo opice, skriti slapovi, čarobne plaže, kjer so ponekod nedostopne zaradi modernih »all inclusive« letovišč, kjer kot obiskovalec nimaš dostopa. Kljub vsemu so zaposleni precej uslužni, zato sva si ogledala tudi omenjeno plažo, na katero so naju zapeljali kar z malim električnim vozilom.

Nove dogodivščine so naju peljale naprej, na otok Borneo, kjer del otoka spada pod Malezijo, del pa pod Indonezijo. Ustavila sva se v severozahodnem delu Bornea, zvezni državi Sarawak ter v glavnem mestu Kuching. V okolici sva si ogledala najstarejši nacionalni park Bako, ki zajema področje 2727 hektarov. Je sicer eden izmed manjših, vendar zagotovo eden izmed zanimivejših, saj ponuja na ogled skoraj vse tipe vegetacije, ki se nahajajo na Borneu.

V nacionalni park sva se odpravila za dva dni. Dostopen je le s čolnom. Spretni voznik čolna se je pogumno prebijal čez dvometrske valove Južnokitajskega morja. V nacionalnem parku je le sprejemna pisarna in nekaj hišk, postavljenih sredi džungle. Pričakajo te makaki opice, na

orangutani

drevesu pa že skačejo probosci opice, ki so posebej zanimive zaradi dolgih nosov in živijo samo na Borneu. Imajo napihnjene trebuhe, ki jim omogočajo prebavo strupenih listov, ki jih uživajo. Sladko sadje bi jim namreč v želodcih zavrelo, zaradi česar bi poginile. Zjutraj se mimo hišk sprehajajo divji prašiči z mladiči, ki popolnoma razrijejo teren. Odpravila sva se na vsaj peturne trekinge do različnih delov nacionalnega parka, ki se ponekod strmo spušča proti morju in tam si navidezno popolnoma sam. Le nekaj korakov stran na popolnoma samotni plaži te v »zasedi« čaka nagajiva opica, ki proti tvoji želji razišče nahrbtnik. Prečkava različne vrste gozdne vegetacije, od močvirja, vlažnega tropskega deževnega gozda, mangrove, močvirnate predele in popolnoma neporasle predele do skal, pokritih z nizkimi listnatimi drevesi in rastlinjem. Trekingi niso enostavni zaradi zelo visoke vlažnosti, razmočenega terena, izstopajočih drevesnih korenin, pijavk in žgočega sonca. Voda je še kako nujna, saj so nekaj poti, ki zahtevajo osemurno hojo, zaprli prav zaradi nepremišljenih turistov, ki so dehidrirali. Poti so dobro označene z znaki in informacijami glede dolžine hoje ter kažipoti. Po poti so postavljena zavetišča v obliki pokritih lesenih hišk s klopmi v primeru dežja ali samo za počitek. V okolici glavnega mesta je dobro urejeno tudi zavetišče za orangutane, ki se nahaja sredi džungle, brez ograje, mreže ali drugih omejitev za živali. Tukaj so dobili dom tisti, ki so bili ranjeni ali so živeli v neprimernih razmerah. Hranijo jih ob določenih urah, kjer si lahko nato z varne razdalje ogledaš njihove vragolije. Trenutno je bilo v okrevanju 27 orangutanov. Borneo ponuja tudi atraktivne jame, kjer se proti vhodu povzpneš po strmih stopnicah. Imajo odprte amfiteatre. Vetrna jama nam je že s samim imenom dala vedeti, da lahko pričakujemo različnih vhode in izhode. Jame so tako kot pri nas polne manjših kapnikov in netopirjev.

Zadnji postanek na najinem potovanju je bilo glavno mesto Malezije, Kuala Lumpur, kar v malajščini pomeni blatno sotočje in leži na stiku rek Gombok in Klang. Domačini ga imenuje kar KL. Dvomilijonsko mesto je znano po tem, da v njem stoji Petronas Towers, najvišja dvojna stolpnica na svetu. Most med stolpoma ni trdno določen, saj se ob slabem vremenu premika skupaj s stolpoma. Je prometno mesto s hitro podzemno železnico, z železniškim prometom visoko v zraku, šestpasovnico, kolonialno arhitekturo in z veliko zelenja. Je tudi nakupovalna meka jugovzhodne Azije z največjimi nakupovalnimi centri in najprestižnejšimi blagovnimi znamkami. Tu so tudi ulične tržnice, kjer dobiš, kar želiš. Na srečo lahko takoj za vogalom ubežiš prometu in naletiš na mošeje ter templje.

Malezijci radi nakupujejo v pasar malam (nočna tržnica), kot tudi v megalomanskih nakupovalnih centrih z najprestižnejšimi blagovnimi znamkami. Uživajo v lokalnem čaju in kavi z mlekom. Kot je raznovrstna hrana, je enako bogata njihova čudovita narava, od otokov, koral, džungle in vodovja do podzemnih jam. To je dežela tisočerih lepot, ki je vredna obiska.

Polona Moškon

ČLANARINA 2016

Članarino PD Šoštanj lahko plačate:

- v društveni pisarni na Koroški cesti 13 (bivši vrtec Lučka) vsak četrtek od 18h in 20h
- v cvetličarni Nahtigal (Trg bratov Mravljakov 1),
- pri društvenih inkasantih (Matej Kortnik in Zinka Moškon).

Vrsta čl.	Obrazložitev	Znesek članarine
A	najbolj aktivni člani z največ ugodnostmi	**52,00 €**
A Druž.*	najbolj aktivni člani z največ ugodnostmi	**47 €**
B	aktivni člani z večino ugodnosti	**25,00 €**
B Druž.*	aktivni člani z večino ugodnosti	**20 €**
B1	osebe starejše od 65 let, z ugodnostmi B članov	**18,50 €**
S+Š	srednješolci in študenti do 26. leta starosti ter mladi, ki niso zaposleni in so brez lastnih dohodkov	**16,00 €**
S+Š Druž.*	srednješolci in študenti do 26. leta starosti ter mladi, ki niso zaposleni in so brez lastnih dohodkov	**12,80 €**
P+O**	predšolski in osnovnošolski otroci	**7,00 €**
P+O Druž.*	predšolski in osnovnošolski otroci	**5,60 €**

Druž.* -družinska članarina za posamezno vrsto članarine (starši in otroci do 26. let), se lahko obračuna kadar se članarina poravna najmanj za enega starša in enega otroka iz iste družine in se poravna hkrati ** po 1.9.2016 se za nove člane planinskih skupin na OŠ in vrtcu obračuna polovični znesek članarine Za osnovnošolske otroke, ki ne zmorejo plačati članarine, pa se lahko članarina zniža na višino 3 € in sicer na predlog strokovnega osebja OŠ (razrednik, šolska svetovalna služba,...).

	članska izkaznica	**2,00 €**
	dnevnik Ringa raja in Mladi planinec *(za P+O člane)*	**brezplačno**

Vse o ugodnostih in pravicah članov, ki so vključena v posamezno članarino si lahko preberete na spletni povezavi http://www.pzs.si/vsebina.php?pid=13 , o zavarovanjih članov planinskih društev včlanjenih v PZS na povezavi http://www.pzs.si/vsebina.php?pid=79.

Naj pa še posebej poudarimo prednosti, ki jih prinaša članstvo v planinskih društvih, ki smo včlanjena v PZS s plačano članarino v letih 2015-2018.

PRVA PREDNOST
Člani PD z veljavno planinsko izkaznico imajo do 50 % popust na ceno za prenočevanje v planinskih kočah planinskih društev, članic PZS, razen v sobah z 1 do 4 ležišči v planinskih kočah I. kategorije (30 %) ter so oproščeni plačila turistične takse.

DRUGA PREDNOST
Na osnovi posebnega sporazuma o reciprociteti imajo vsi člani PD popust tudi pri prenočevanju v več kot 1200 kočah partnerskih planinskih organizacij v Alpah in Pirenejih ter širše. Te so:

Avstrija	OeAV- Osterreichister Alpenverein
Italija	CAI- Club Apino Italiano
	AVS- Alpenverein Sudtirol
Španija	FEDME - Federacion Espanolade Deportes de Montana
Nemčija	DAV- Deutscher Alpenverein
Švica	CAS - Club Alpin Suisse
	AACBa-Akademischer Alpenclub Basel
	AACB- Akademischer Alpenclub Bern
	CAAG- Club Alpin Acaciemique Geneve
	AACZ- Akadernischer Alpenclub Zurich
Francija	CAF - Club Alpin Francais

Seznam zvez/združenj, ki imajo pravico uporabljati (nakupa) individualne znamkice za reciprociteto in so njihovi člani prav tako upravičeni do popusta pri prenočevanju:

British Mountaineering Council, American alpine Club, Club alpin Monégasque, Dansk Bjergklub, Federacio Andorrana de Montanyisme, Mountaineering Council of Ireland, Fédération française montagne-escelades in New Zealand Alpine Club, Groupe Alpin Luxembourgeois, Niederlandse Klim - en Bergsport Vereniging, Liechensteiner alpenverein, Belgische Alpen Club, Club Alpin Belge, Alpine Club. Poseben bilateralni sporazum pa velja tudi s **PSH** – Planinarski savez Hrvatske in z **ÖTK** – ÖsterreichischerrnTouristenklub.

TRETJA PREDNOST
Člani planinske organizacije s plačano članarino kategorije A so nezgodno zavarovani v gorah v primeru trajne invalidnosti za 75.000 €, za primer nezgodne smrti pa za 25.000 €. Člani kategorij B, B1 in S+Š so zavarovani v gorah v primeru trajne invalidnosti v višini 8.500 €, za primer nezgodne smrti pa 5.500 €. Člani kategorije O+P so zavarovani v gorah v primeru trajne invalidnosti v višini 8.500 €, zakonodaja pa ne dopušča zavarovanje otrok do 15 leta za nezgodno smrt, imajo pa krite pogrebne stroške do višine 1.500 €.

ČETRTA PREDNOST
Člani planinske organizacije s plačano A+ članarino so zavarovani za odgovornost glede poškodb stvari in oseb v višini 150.000 €, ostale kategorije pa v višini 50.000 €.

PETA PREDNOST
Člani planinske organizacije s plačano članarino za tekoče leto so zavarovani za primer kritja stroškov reševanja v tujini z vključeno 24-urno asistenco pri reševanju v tujini in 24-urno zdravstveno asistenco v tujini. A člani imajo zavarovano kritje stroškov reševanja za ves svet do vrednosti 25.000 € in kritje zdravstvene asistence za cel svet do vrednosti 10.000 €. Ostale kategorije članov imajo v gorah Evrope in Turčije krite stroške reševanja do višine 3000 €, ter kritje zdravstvene asistence do višine 3.000 €.
V okviru zdravstvene asistence za tujino se krijejo tudi stroški vračila poškodovanega v Slovenijo, v okviru zavarovalne vsote za posamezno kategorijo članstva.
Trajanje zavarovanja in jamstva
Zavarovanje je veljavno, če je članarina poravnana vsaj en dan pred nesrečo. Zavarovalno kritje pri A članarini začne veljati šele naslednji dan po tem, ko so bilo s strani matičnega društva na Planinsko zvezo Slovenije sporočeni podatki o članu. Priporočamo, da članarino,

ki vključuje strošek zavarovanja, poravnate v času do 31. januarja.
Za člane PZS, ki bodo poravnali članarino do 31. januarja, velja neprekinjeno zavarovalno jamstvo. tudi za zdravstveno asistenco v tujini. Če člani poravnajo članarino po 1. februarju, začne zavarovanje teči ob polnoči naslednjega dne od dneva poravnane članarine.

ŠESTA PREDNOST
Zavarovanje članov PZS izvaja zavarovalnica Adriatic Slovenica d.d.. Poleg osnovnega zavarovanja članom PZS ponujajo ugodno sklenitev celoletne Coris asistence, ki nudi celovito kritje v tujini, ter dodatna zavarovanja z ugodnimi komercialnimi popusti. Podrobnejše informacije o popustih in njihovem koriščenju najdete na spletni strani PZS in v zgibanki Zavarovanje članov Planinske zveze Slovenije.

SEDMA PREDNOST
Člani planinske organizacije imajo **20 % popust pri nakupu vseh edicij, zemljevidov in izdelkov, ki jih izdaja Planinska založba PZS**. Ta ugodnost je z enakimi popusti na voljo tudi planinskim društvom, če želijo edicije PZS posredovati svojim članom.
Vsi člani PZS so upravičeni do **25 % popusta** pri letni naročnini na revijo Planinski vestnik.

OSMA PREDNOST
Z včlanitvijo v PZS preko enega od 287 članov PZS (društva, klubi ...) po vsej Sloveniji boste postali član organizacije, ki šteje (v letu 2014) **53.975 članov vseh starosti.** Med njimi je skoraj **17.000 mladih** planincev, od predšolskih otrok do starosti 26 let, kar kaže na velik delež mladih in obeta rast in razvoj planinske organizacije tudi v prihodnje. Med nami boste zanesljivo našli enako misleče ljubitelje gorske narave, družbo v aktivnostih, ki so vam všeč - in nove prijatelje.

DEVETA PREDNOST
Člani PZS, ki se ob nakupu izkažejo z veljavno planinsko izkaznico, dobijo posebne popuste v nekaterih prodajalnah športne opreme in obutve po vsej Sloveniji, 20 % popust pri obisku Slovenskega planinskega muzeja v Mojstrani in pri sklenitvi raznih zavarovanj.

PLANINSKO DRUŠTVO ŠOŠTANJ
organizira

TABOR ZA ODRASLE PLANINCE

BAVARSKA 2016

GORE, SONARAVNOST IN GURMANSKI UŽITKI

22.08.2016 – 27.08.2016 – 6 dni

Informacije in prijave:

- Primož Grudnik 031 583 273
- Janez Kugonič 040 272 360
- Vlado Stropnik 031 392 146
- Jure Drev 041 776 269

Več o samem programu tabora, si lahko preberete na spletni strani Planinskega društva Šoštanj: www.pd-sostanj.si

Lep planinski pozdrav!